

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AGE GAP FORBIDDEN DARK REVERSE HAREM

they will...

SIN₂

international bestselling author
seven rue

SIN 2

Telif Hakkı © 2023 Seven Rue
tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Kurgu: Jennifer Marie
Kapak tasarımı ve biçimlendirme Seven Rue

Seven Rue tarafından daha fazlası bulun

Web sitesi: www.authorsevenrue.com

Amazon: Seven Rue

Instagram: @sevenrue

TikTok: @authorsevenrue

Facebook'ta Okuyucu Grubu: Seven Rue'nun Tabuları

Bu kitap Günah Kadar Tatlı serisinin 2. kitabıdır. Günah 2'ye başlamadan önce "Günah" adlı  n bölümü okudu unuzdan emin olun.

Tetikleyici Listesi

SA (sayfada)

Kan/dönem oyunu

Anal

Derin bo azlama

Çifte penetrasyon

R ntgencilik

Paylaşım

Ruh sağlığı sorunları ( zellikle panik atak)

Bölüm 1

SINCLAIR

ALTI AY SONRA

Sırlara sahip olmak eğlenceliydi, özellikle de onları size hayranlık ve hayranlık duyan diğer dört erkekle paylaştığınızda.

Yaşadığım ilişkiden kimseye bahsetmemiştim. İnsanların beni yargılayacağından korktuğum için değil. Daha çok anlatacak kimsem olmadığı için.

Bu şehirde büyümedim ve yaklaşık iki ayda bir ailemi arayıp nasıl olduklarını soruyordum.

Kız kardeşimin kendine ait bir ailesi vardı. Bir kocası, üç çocuğu, iki köpeği. Onu rahatsız etmek istemedim.

Arkadaş olarak gördüğüm birkaç kişi vardı. Birkaçı benimle birlikte üniversiteye gitti, ancak çoğu zaman olduğu gibi, mezun olduktan sonra hepimiz farklı yollara gittik.

Onları Instagram ve Facebook üzerinden takip ettim. Bazen TikTok'larını izledim ve tüm dünyanın görmesi için kendilerini nasıl ortaya koyduklarını görünce içim cız etti.

Yargılamak yok. Sadece kendimi eğlendirmek için yaptığım bir şey değildi. Bunun için dört özel adamım vardı.

"Ne sırtıyorsun?"

Düzgünce katladığım pantolonumdan başımı kaldırıp Regina'nın gözleriyle karşılaştım. Adorn Butik'teki iş arkadaşımdı.

Şehir merkezinde, zenginlere yönelik küçük bir mağazaydı. Genelde kalabalıktı ama güneş bir kez olsun yüzünü gösterdiğinden kimse alışverişe çıkmıyor, daha ziyade plajda bronzlaşmaya çalışıyordu - ya da bizim düzenli müşterilerimizin durumunda

-Şehir kulübünde.

"Yok bir şey. Sadece bir şey düşünüyordum," diye cevap verdim, sırtışıma dostça bir gülümsemeye dönüştürerek.

"Kirli bir şey olmalı. Aksi takdirde soyunma odalarında az önce seks yapmış gibi görünmezsiniz."

Güldüm, Regina ne zaman seksten bahsetse hep eğlenirdim.

Mavi.

Ellili yaşlarının başında, eşiyle mutlu bir evliliği olan tatlı bir kadındı. Her vardiyadan sonra onu almaya gelen kocası.

Onu kocasıyla birlikte izlemeyi, otuz yıllık evlilikten sonra bile birbirlerine ne kadar delicesine aşık olduklarını görmeyi çok seviyordum.

Kocasına ona hayrandı ve butikte tam zamanlı çalışmasını desteklese de, ona her zaman gün içinde onu ne kadar özlediğini ve genellikle çalıştığı ve görünüşe göre ikisine de yetecek kadar para kazandığı evde kalmasını dilediğini söylerdi.

Regina yine de çalışmak istiyordu, para getiren tek kişinin kocası olmasını istemiyordu.

"Öyle olsaydı beni duyardın," diyerek sııttım ve ona meydan okuyan bir kaş kaldırdım.

"Touché." Bu sabah gelen pahalı elbiselerden birini eline aldı ve kırmızı, kadifemsi elbiseye hayranlıkla baktı. "Bunu denemelisin."

Daha önce gözüme çarpan elbiseye baktım ve inceledim. Ona dokunmaktan çok korkuyordum. Çok güzel ve türünün tek örneğiydi ama kesinlikle benim için yapılmamıştı.

"Bu çok pahalı."

"Yani? Hala deneyebilirsin. Gel hadi. Yakında kapatıyoruz ve kimse gelmeyecek. Dene bakalım. Üzerinde nasıl durduğunu görmek istiyorum."

Elbiseyi bana uzattı ve ben de kollarımdan sarkıtarak öylece durdum.

Gözlerim kocaman oldu. "Sözünü

geri al." Regina kıkırdadı. "Tak şunu!"

"Yapamam! Ya mahvedersen?"

"Onu mahvetmeyeceksin, Sinclair. Giy onu."

Eğer giyerken bir şekilde yırtılırsa, parasını ödemek zorunda kalacaktım. Ve burası zengin insanlar için olsa da, kesinlikle bu elbisenin parasını ödeyecek kadar kazanmıyordum.

Elbiseye kaşlarımı çatarak baktım, beni bu kadar heyecanlandırmasından ve korkutmasından nefret ediyordum.

Lanet olsun, Sin! Bu sadece bir elbise.

Sanki hayatımın en önemli konuşmasını yapacakmışım gibi boğazımı temizledim ve derin bir nefes aldıktan sonra Regina'ya emin olmayan bir ifadeyle baktım. "Tamam. Giyeceğim. Ama yırtılırsa sen ödersin."

Yumuşak bir kahkaha atarak elini salladı. "Git."

İçimi çektim ve sonunda cesaretimi toplayıp soyunma odalarına doğru yürüdüm.

Bir tanesine girdim ve perdeyi çektim, sonra soyundum ve aynada kendime baktım. Kendine güvenen, vücudumun her santimini ve kıvrımını seven bir kadındım. Tenimdeki her bir tüyü, çocukluğumdan kalma her bir yara izini, kendimle ilgili her şeyi seviyordum.

Aynaya yakından bakıldığında tam da o anda gerçekleşiyor gibi görünen alevlenmeler bile.

"Harika," diye mırıldandım.

Yalan söyledim. Eğer seçme şansım olsaydı, bu alevlenmelerin olmasını istemezdim.

Birdenbire ve hızlı bir şekilde ortaya çıktılar. Yüzümün sol tarafında koyu kırmızı lekeler belirdi ve cildimi kaşındırdı. Neyse ki çok uzun sürmedi. Ama birkaç saat boyunca kırmızı bir yüzle dolaşmak hiç de eğlenceli değildi.

Kimse bir şey söylemedi ama gözler yeterince konuştu.

"İçeride işler nasıl gidiyor? Yardıma ihtiyacın var mı?" Regina sordu. Yaklaştığını ve içinde bulunduğum soyunma odasının hemen önünde durduğunu duydum.

"Ben hallederim," dedim ve sonunda elbiseyi giydim. Çok nazik davranıyor, kırıksıklık ve kıvrım bırakmamak için elimden geleni yapıyordum. "Sanırım biraz dar."

"Dışarı çık da bakayım."

Elbiseyi ayarladım, popomu daha fazla örtmek için alttan çektim ve göğüslerim mükemmel bir şekilde oturacak şekilde üst kısmı hareket ettirdim.

Tekrar başımı kaldırdığımda yüzümde daha fazla leke oluştuğunu gördüm ve kaşıma dürtüsüne karşı koydum. Bu sadece daha da kötüleştirirdi.

Biraz hava üfledim ve perdeyi geri çekmeden önce ellerimi son bir kez elbisenin üzerinde gezdirdim.

Regina alevlenmelerden haberdardı ve ben ona her şeyi anlattıktan sonra bir daha soru sormadı ya da bana farklı davranmadı.

Okuldaki çocuklar gibi değil.

Bleh.

"Aman... çok güzel görünüyorsun!"

Dudaklarımı büzdüm ve aynada kendime baktım. "Öyle mi?"

"Kesinlikle muhteşem. Sana çok yakışacağını biliyordum," dedi

Regina, vücudumu saran elbiseye bakarak.

Her şeyden çok ıstakoza benzediğimi düşündüm. Elbise ve yüzümün kırmızı olması falan.

"Ne yazık ki bunu alacak param yok," dedim, ne kadar az kazandığıma gerçekten üzülererek. Ama süslü püslü şeylere ihtiyacım yoktu. Kazandığım parayla alabildiğim kıyafetlerle mutluydum.

Regina daha fazlasını söyleyecekti ama açılan büyük cam kapı durdu. Onu.

İkimiz de döndük, bir müşterinin son dakikada gelip, bir şey soracağını bekliyorduk.

en yeni koleksiyonu görmek için. Ancak Link ve Tabor'un her zamanki takım elbiseleri ve kravatlarıyla butikte durduklarını görünce hoş bir sürprizle karşılaştım.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken gözlerim büyüdü. Tam burada ne aradıklarını soracaktım ki sesim boğazımda düğümlendi.

Tanrım, çok yakışıklılar.

"Demek burada çalışıyorsun," diye açıkladı Tabor, ciddi bir parıltıyla mağazaya bakarak. Mekânı inceliyordu ve memnun kaldıktan sonra gözleri benimkilerle buluştu, sonra da üzerimdeki elbiseye kayd. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve Link de alçak bir ısıklıkla ona katıldı.

Donup kalmıştım, beni içlerine aldıklarında onlara bakıyordum.

Regina da konuşmuyordu. Muhtemelen iki iri yarı ve son derece yakışıklı adamın butiği ziyaret etmesini beklemediği için.

Archer onlara iş yerimi söylemiş olmalı. Onlara daha önce butikten bahsetmişim ama gerçekten dinlediklerini düşünmemişim. O zamanlar hayatım hakkında konuştuğum tek kişi Archer'dı. Diğer üçü seks için oradaydı. Ama takıldıkça aramızdaki bağ daha da derinleşti. Ben de onların eski hayatları hakkında daha çok şey öğrendim.

"Bunu yiyor musun, bebeğim?" Link yaklaşırken sordu. Yüzünde her zamanki dostça gülümsemesi vardı ve yüzümün daha da ısındığını hissettim.

Ellerim önümde kenetlendi ve elbiseyi kurcalayıp mahvetmemek için elimden geleni yaptım. "Ah, hayır. Bu çok pahalı."

"Utanç verici." Yüzümün ve vücudumun her santimini inceleyerek beni süzdü, sonra uzanıp fiyat etiketini kontrol etti. Etiketini tekrar bıraktıktan sonra -ve büyük ihtimalle elbisenin fiyatından da etkilenerek- tekrar bana baktı. "Bunun içinde çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyebildim, ona gülümseyerek.

Üzerinde mücevherler olan cam masalardan birinin etrafında yavaşça hareket ederken gözlerim Tabor'a kayd. Her şeyi dikkatle inceliyor,

fikirlerini oluşturuyordu.

sessizlik içinde yer hakkında kendi fikirlerini.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar Link'e bakarak sordum.

"Archer seni almamız için bizi gönderdi. Daha sonra onun evinde yemek yiyeceğiz.

Bugün Ford'un doğum

günü." "Oh."

"Unuttun mu?"

"Aslında bilmiyordum," dedim ona dürüstçe.

"Artık biliyorsun. Yakında burayı kapatıyorsun, değil mi?" diye sordu ve hala şok içinde duran Regina'ya baktı. Şaşkınlık mı?

Her ne düşünüyorsa, tüm bu durum onu eğlendiriyordu. Yine de onu suçlamadım.

"On dakika içinde kapatıyoruz," diye cevap verdi, sonra gözleri benimkilerle buluştu ve genişledi, sessizce bana ne haltlar döndüğünü sordu.

"Harika." Link tekrar bana döndü ve başıyla soyunma odasını işaret etti. "Git üstünü değiştir."

Siparişini ben kapatmadım. Hiç kapatmadım.

Küçük bir baş selamı verdim, sonra tekrar perdenin arkasında kayboldum.

Üzerimi değiştirirken bir kez daha elbiseyi mahvetmemeye dikkat ettim ve siyah eteğimi tekrar giydiğimde Regina kafasını soyunma odasına soktu. "Neler oluyor?" diye tısladı dudaklarında kocaman bir sırıtışla.

Hafifçe güldüm.

Ona söylemeli miyim?

Elbette, Regina başka kimseye söylemezdi. Ve beni yargılamayacağından da eminim.

Yanağımın içini ısırdım. "Onlarla çıkıyorum sayılır. Ve onların iki arkadaşıyla da."

Gözlerinin daha fazla büyüyebileceğini sanmıyordum ama büyüdü. "Kapa çeneni!" d i y e h a y r e t l e bağırdı ve üst kolumu tokatladı. "Ciddi misin sen?"

Tekrar güldüm, bu sefer gergin bir şekilde. "Evet."

"Seni şanslı ördek. Seni kıskanıyorum. Keşke ben de hâlâ genç, güzel ve çekici olsaydım."

"Hâlâ öylesin! Ve kocan seni sonsuza kadar seviyor."

"Evet, şey... dört erkekle seks yapmakla aynı şey değil."

"Aynı anda," diye ekledim kendimi durduramadan.

Nefes nefese kaldı. "Seni sürtük!" Şaka yapıyordu, beni yüksek sesle güldürdü. Kırmızı elbiseyi kaptı. "Ver şunu bana. Giyinmeyi bitir ve

sonra da onlarla eve koş. Doğum günleri seks yapmak için her zaman iyi bir sebeptir." Göz kırptı ve tekrar gitti, ben de oraya geri dönmeden önce nefes almak için bir an durdum.

Bu sabah geceyi sipariş vererek ve film izleyerek geçireceğimi düşünüyordum ama Ford'un doğum gününü kutlamak kulağa çok daha heyecan verici geliyordu.

Bölüm 2

SINCLAIR

Soyunma odasından çıkıp Link ve Tabor'un durduğu yere doğru yürüdüm ve yaklaştığımda Tabor'un elinde bir çanta tuttuğunu fark ettim.

"Gitmeye hazır mısın?" Link sordu ama ben cevap veremeyecek kadar Tabor'un tuttuğu şeye odaklanmıştım.

Üzerinde Adorn Boutique logosu olan çantalarımızdan biri olduğu belliydi. *Ne satın aldı?*

"Yeni bir kravat mı aldın?" Tabor'a sordum. O anda aklıma gelen tek mantıklı sonuç buydu.

Sırıttı. "Elbette."

Verdiği yanıt karşısında kaşlarımı çatmak istedim ama yapmadım. Onun yerine gülümsedim ve Regina'ya döndüm. "O zaman dükkânı kapatacak mısın?"

"Evet. Sen git eğlen. Pazartesi görüşürüz."

Gidip ona sarıldım ve beni sıkıca sarmasına izin verdim. "Pazartesi görüşürüz."

Tabor ve Link'i kapıdan çıkarken takip ederken ona el salladım, sonra nereye doğru yürüdüklerini görmek için önüme baktım.

Link caddenin kenarına park etmiş arabalardan birinin yanında durdu. Parlak, siyah bir limuzindi ve benim için kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim." Arabaya bindim ve hemen yeni bir araba kokusuyla karşılaştım. İçi temiz, koltukları siyah deri ve camları renkli idi. Bacaklarım için geniş bir alan vardı ve ön tarafa baktığımda sürücü koltuğunda kır saçlı bir adamın oturduğunu fark ettim.

Yani onların da şoförleri var.

"Merhaba," dedim kibarca. Adam dikiz aynasından bana baktı, başıyla küçük bir selam verdi, sonra dikkatini tekrar önüne çevirdi.

Tabor **b e n i m l e** birlikte arkaya bindi, ardından Link geldi ve ikisi de iki yanıma oturdu. Arka koltuk üç kişinin sığabileceği kadar genişti.

normal boyutta insanlar. Ama ikisi de o geniş omuzlarıyla yanımda otururken neredeyse beni sıkıştırıyorlardı.

Kapılar kapandıktan sonra şoför arabayı çalıştırdı ve bizi ana caddeye doğru götürdü.

Archer'ın dairesinden çok uzakta değildik ama bu saatlerde herkes işten çıktığı için normalden daha uzun sürecekti.

"Her gün işe nasıl gidiyorsun?" Link sordu.

Başımı çevirip ona bakarken bir yandan da aralarımı düzeltiyordum. Bacaklarımı o kadar geniş açmışlardı ki hareket ettire mi yordum .

Ve ben her zaman bacaklarımı onlar için sonuna kadar açmam gerektiğini düşündüm.

"Yürüyorum. Butikten çok uzakta oturmuyorum. Sadece yirmi dakika kadar."

"Araban yok mu senin?"

"Yürüyorum. Yine de yürümeyi seviyorum. Biraz egzersiz yapmama izin veriyor," diye açıkladım ve Link hızlıca başını salladı.

Tabor'un sağ eli kalçama dokundu ve ona bakmak için başımı çevirdim. Tabor söz konusu olduğunda yüz ifademi kontrol edemediğimden, tam olarak ne düşündüğünü bilmek isteyerek yüzümü buruşturdum.

Tabor hariç her biriyle özel bağlarım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Anlaşamadığımızdan değil. Sadece içine kapanmayı severdi ve ne zaman bir şey söylese, bu iğneleyici bir söz ya da talep olurdu. Hayır cevabını kabul etmezdi. Ama sonra, benden asla yapmak istemediğim bir şey istemedi.

Ama onu yine de sevdim.

Archer hala listemin en başında yer alıyor.

Ben burnumu kırıştırırken o beni inceledi, aklından geçenleri tam olarak söylemesini istiyordum. Ama bunun olması için sonsuza kadar bekleyebilirdim.

"Her şey yolunda mı?" Onun yerine ben sordum. Kıkırdadı. "Neden olmasın ki?"

Omuz silktim, gözlerimi dudaklarına dikmeden önce yüzünü inceledim. Kukumun üzerindekiyle harikaydı.

Bana her oral seks yaptığında, ben daha fazla dayanamayana kadar bacaklarımın arasında kalmayı severdi. Bana yaşattığı en fazla orgazm

sekizdi.

üst üste. Gerçi beşincisinden sonra oram uyuşmaya başlamıştı.

Ama beni sınırlarıma kadar zorlayan tek kişi Tabor değildi. Tüm erkekler yaptı ve karşılığında çok fazla şey istemeden beni memnun etmek için ne kadar zaman harcadıklarını sevdim.

Yine de siklerini emmeyi seviyordum. Sırayla onları sertleştiriyor, boşalmak üzere olana kadar alay ediyor, sonra onları bekletiyor - serbest bırakılmalarını reddediyordum.

Link ve Ford da bana bunu yapmayı severdi. Beni bekletir ve orgazm olmama izin vermeden önce bana işkence ederlerdi.

Öte yandan Archer ve Tabor orgazmlarıma takıntılıydı. Tırnaklarımı tenlerine geçirirken inlememi ve isimlerini haykırmamı dinlemeye bayılıyorlardı.

"Acıyor mu?"

Düşüncelerimden sıyrıldım ve Tabor'un yüzümün sol tarafına dikkatle baktığını fark ettim.

Elimi kaldırdım ve parmak uçlarımı yanağıma dokundurdum. Başımı salladım ve nazikçe gülümsedim. "Hayır, acımıyor. Kaşınıyor ama kaşımazsam daha da kötüleşmez."

"Hmm." Beni incelemeye devam etti, sonra elini kalçamdan kaldırıp yanağımı okşadı. "Hiç kontrol ettirdin mi?"

Daha genç olsaydım, böyle bir soru beni rahatsız ederdi. İnsanlar merak ediyordu ve biri alevlenmelerimden bahsettiğinde ya da buna bir çözüm bulmaya çalıştığında üzülmemeyi öğrendim.

"Birkaç doktora göründüm ama hiçbiri ne olduğunu anlayamadı. Yine de beni rahatsız etmiyor. Artık değil."

"Bu seni ne zaman rahatsız etti?"

"Ben küçükken. Okuldaki çocuklar benimle dalga geçer ve bana isimler takarlardı. Bilirsin işte... her zamanki gibi." Gülümsedim ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken gözlerimi ondan ayırmadım.

Bir süre daha konuşmadı ve ilk kez ne düşündüğünden oldukça emindim.

Bunun için bir çözüm bulmak istiyordu. Gerçekten yardım edebilecek bir doktor bulmak. Ve onun parasıyla bunun mümkün olabileceğini biliyordum.

"Sorun değil, gerçekten. Beni rahatsız etmiyor," dedim bir kez daha, bileğine uzandım ve elini indirdim.

Sözlerimden memnun değildi ama kişisel sınırlarımı aşmaması gerektiğini biliyordu. Böyle durumlarda olmaz.

Tekrar gülümsedim, elimi göğsüne koydum ve dudaklarını öpmek için eğildim. Sadece iyi niyetli olduğunu biliyordum ama bazı şeyler için çaba harcamaya değmezdi.

Alevlenmelerim hayatımı sürdürmeme engel olmuyordu, o halde değiştirilmesi gerekmeyen bir şeyi neden değiştireyim?

Boğazından kısık bir ses çıkarken Tabor'un göğsü titredi ve sesinin ne kadar yenilmiş olduğunu görünce sırtımdan kendimi alamadım.

O da beni öptü ve bu sefer Link'in elini kalçamda hissettim.

Archer etrafta yokken çocuklarla yakınlaşmak benim için nadir bir durumdu ama bunun onu rahatsız etmediğini biliyordum.

Arkadaşlarına güvenirdi - içlerinden biri ona ihanet etmiş olsa bile. Ve ben de onlara güvendim.

Ayrıca... zaten bu arabada biraz zaman geçirecektik.

Tabor çenemi kavradı ve öpücüğü derinleştirdi, dilini ağızımın içine daha fazla sokmak için başımı yana yatırdı.

Öpücüğü kontrol ederken inledim. Link elini daha da yukarı ve eteğimin altına doğru hareket ettirdi ve parmak uçları külotumun ince kumaşına dokunduğunda bir homurtu çıkardı.

"Şimdiden ıslandı," dedi yarığımı okşarken.

Tabor çenemi sıkıca kavradığında usulca haykırdım, sonra gözlerimin içine bakmak için öpücüğü kesti. Gözlerinde karanlık bir ışıltı parladı ve dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi. "Archer'a varmadan önce bu güzel bebeğin boşalmasını sağlayacağız. İstediğin bu, değil mi sevgilim?"

Dudaklarım aralanmıştı, gözlerim kocaman açılmıştı ve hipnotize olmuş gibi ona bakıyordum. Bu adamların üzerimdeki etkisi ılgıncaydı.

Yavaşça başımı salladım ve Link'in parmaklarının amıma daha fazla baskı yapması için kalçalarımı öne doğru ittim ve o da ipucunu aldı, klitorisimin etrafında yavaşça dönmeye başladı.

"Söylediğini duymak istiyorum." Tabor'un gözleri karardı ve sesi her zamankinden daha derindi.

Tekrar doğru düşünebildiğimde dudaklarımı yaladım ve boğazımı temizledim, bunu yapmasaydım kelimelerimin istediğim gibi çıkmayacağını biliyordum. "Beni boşaltmanı istiyorum," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Üstüme çık."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Hareket ettim, yüzümü ona döndüm ve kucağına oturmama yardım etmesine izin verdim. Bacaklarımı onun iki yanına koydum ve ellerimi omuzlarına koyarak kendimi sabitledim.

Altımda onun sertliğini hissettim ve amım daha fazlası için ağrıyordu.

"Sür beni. O tatlı amcığını sıkimin her yerine sür ve kendini boşalt."

Benden istediği şeyleri başarmak benim için kolaydı ve bunları yapmamı emrettiklerinde hoşuma gitse de, buna eklemeler yapmalarını ve her şeyi daha da iyi hale getirmelerini istedim.

"Ben aletini sürerken sen de memelerimle oynar mısın?" Kalçalarımı ona doğru iterek tatlı bir şekilde sordum.

"İşte bu," dedi memnun bir ses tonuyla. Gözleri göğüslerime kaydı ve ben onun üzerinde hareket etmeye devam ederken bluzumun düğmelerini açtı ve sütyenimi aşağı çekti.

"Mükemmel. Keşke bu memeleri her gün emebilsem.
gün."

Oh, Tabor... bunun mümkün olmasını ne kadar isterdim.

Bölüm 3

TABOR

Meme uçlarından birini ağızıma almıştım, diğerini çimdikliyordum ve o da bana sabit bir ritimle biniyordu.

Pantolonumun kasıklarında onun ıslaklığını hissettim ve onu bu arabanın içinde becerme fikri hoşuma gitse de bunu yapmayacaktım.

Onun içine girdiğimde, onunla vakit geçirmek isteyecektim. Yakında Archer'ın evinde olacaktık ve o, dairesinde bizim yukarı çıkmamızı beklerken benim onu aşağıda tutmamı istemeyecekti.

Piç herif bize hep kızını becermemizden rahatsız olmadığını söylerdi. Hayır, *bizim* kızımızı.

Archer onu ilk kez elde etmiş olabilirdi ama Sin çok geçmeden dört erkeğin bir erkekten daha iyi olduğunu fark etti.

Bardaki o geceden sonra bizim olmuştu.

Renner en iyi arkadaşlarından birine ihanet ettiğinde, kötü niyetiyle bize de ihanet etmiş oldu. İnsanları kolay affeden biri değildim, özellikle de bana yanlış yaptıklarında. Gerçi Renner'a karşı bu aptalca hatayı daha önce de yapmıştım - hesaplarımızı hacklemeye çalıştığı için Manny'yi savunmaya çalıştığında.

Ondan sonra kendime bir daha asla affetmememi söyledim. Bu kadar yoğun bir şey için değil.

Bu.

Sinclair'in iniltileri beni düşüncelerimden kopardı ve arkama yaslanıp kendini boşaltırken onun güzel yüzüne baktı.

"İ ş t e bu, bebeğim. Kahretsin, bana binişine ve zonklayan klitorisini sikime sürtüşüne bak."

Her iki memesini de avuçladım, meme uçlarını sıkıp büktüm ve başını geriye atıp o muhteşem boynunu ortaya çıkarmasını izledim.

Yüzünün sol tarafındaki alevlenmeler yavaş yavaş azalıyordu ama **y ü z ü** şimdi farklı bir nedenden dolayı kızarmıştı.

"Aferin kızıma. Böyle devam edersen sikimin üzerine boşalacaksın." "Oh, evet!"

Biz eğlenirken Link yanımızda oturmuş, bir eliyle kasıklarına masaj yapıyordu.

O da katılabilirdi ama bu işi daha fazla uzatmamamız gerektiğini, yoksa bu arabada çok uzun süre oturacağımızı o da benim kadar iyi biliyordu.

Sinclair bana daha sert sürtündüğünde sikim zonkladı ve tekrar gözlerimle buluştuğunda, yakında doruğa ulaşacağını söyleyebilirdim.

"Sana yardım etmem için ne yapmamı istediğini söyle bebeğim," dedim her iki meme ucunu da çekerek.

Nefes almak için biraz zamana ihtiyacı vardı ve sonunda sesini bulduğunda yalvardı, "Isır onları. Meme uçlarımı ısır."

Öne doğru eğildim ve sağ meme ucunu ağzıma aldım, dişlerimin arasına almadan önce emdim.

Daha sert ısırıldığında, daha önce parmaklarımla yaptığım gibi çekiştirdiğimde haykırdı.

"OH!"

Çok yaklaşmıştı.

Ah, *siktir* et, diye düşündüm. Sadece bir anlığına kendime acele etmememin sorun olmayacağını söyledim. Onu bu arabada becermek ve Link'in de denemesine izin vermek.

Ama Sin tam o anda doruğa ulaştı.

Adımı haykırırken ve vücudu kucağımda titrerken iki eliyle omuzlarıma tutunurken çığlıkları yüksekti.

Tekrar arkama yaslanmadan önce diğer meme ucunu emdim ve gözleri kapalı ve dudakları ayırık bir şekilde doruk noktasına ulaşmasını izledim.

"Çok güzel," diye mırıldandım. "Senin böyle bir fotoğrafını çekip yatak odamın duvarına asmalıyım."

Link yanımda kıkırdadı ve ben de ona ters ters baktım. "Sana gülmüyorum kardeşim. Ben de aynısını yapardım."

Gözlerim tekrar Sin'deydi ve onun yavaşça aşağı inişini izledim.

Ellerimi memelerinden kalçalarına doğru götürdüm ve hafifçe sıktım. "Yapmak zorunda kalabiliriz. Her lanet sabah uyanmak için güzel bir manzara olurdu."

Sin'in dudakları tatlı bir gülümsemeye kıvrıldı. Gözleri yorgundu. Bütün gün çalışmış ve ayakta durmuştu.

Bu gece rahatlayacaktı.

Bölüm 4

SINCLAIR

Arabada yaşadığım orgazm yüzünden bacaklarım hâlâ titriyordu ama tökezlemeden asansöre girip çıkmayı başardım.

Archer'ın dairesine varıp içeri adım attığımızda, uzun adımlarla ve yüzünde sert bir ifadeyle köşeden döndü.

Durdum, bana doğru gelmesini bekledim ve neredeyse birkaç adım geri atacaktım çünkü beni ezmesinden korkuyordum.

Ama tam önümde durdu, bedeni bedenime yaslandı ve elleri beni sabitlemek için yüzümü kavradı.

Sorunun ne olduğunu ve neden bu kadar üzgün görüldüğünü soracaktım ama eğildi ve tek kelime etmeme izin vermeden beni sertçe öptü.

Elleri saçlarımı sıkıca kavrayıp çekerken içimden bir inilti kaçtı ve vücudumu onunkine daha çok bastırdım.

Akşamım farklı bir hal aldığı ve evde pijamalarımınla oturmak yerine burada olduğum için mutluydum ama Ford için bir hediyem olmadığı için mutsuzdum.

Hepsine doğum günlerini sormalıydim.

Sadece Archer'inkini biliyordum. Şimdi de

Ford'unkini. "Sakin ol dostum. O iyi," dedi

Tabor.

Archer homurdandı, sonra öpüşmeyi kesti ve yüzümü inceleyerek bana baktı. "Seni almaya geleceklerini söylemeyi unuttum. Umarım sorun olmaz."

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Elbette. Burada olmaktan mutluyum. Keşke Ford'un doğum günü olduğunu bilseydim. Ona bir hediye alırdım."

"Bunun için endişelenmeyin. Hiçbir şeye ihtiyacı yok."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bilerek usulca güldüm. Bu adamların hiçbirinin hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Zaten her şeye sahipti.

"Sin." Tabor her zamanki derin sesiyle adımı söylediğinde başımı çevirip ona baktım ve sesinin neden bu kadar ciddi çıktığını merak ettim.

"Evet?"

Üzerinde Adorn Boutique'in logosu olan çantayı bana doğru tuttu ve ben de çantayla ne yapmamı istediğini merak ederek ona baktım. "Bu senin için."

Kaşlarımı çattım. Bir kravat almış. Onunla ne yapacaktım ki?
Belki beni bununla bağlayacakları sapıkça BDSM şeyleri?
Archer'ın eli sırtıma gitti ve beni nazıkçe Tabor'a doğru götürdü.
Çantayı açık tuttu ve içinde ne varsa almak için içine uzandım.
Dokunduğum kumaş tanıdık geldi ve onu çıkardığımda elimde
tuttuğum şey karşısında hayrete düştüm. "Olamaz..."

"O şeyin içinde inanılmaz görünüyordun. Senin için almak zorundaydım."

Tabor'un gözleriyle karşılaştım ve vücudumun her yerinin
karıncalandığını hissettim. Dudaklarım aralandı ve ağzım kurudu. Hiçbir
kelime çıkmıyordu.

Çok pahalı.

Gözleriyle tekrar karşılaştım. Düşüncelerim hızla ilerliyordu ve aptalca
bir nedenle ona borcumu ödemenin bir yolunu düşünmeye başladım.

Yedek beş yüz dolar bulabilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Tabor... bu çok fazla."

"Öyle değil. Giy şunu," dedi ve elimde tuttuğum elbiseyi bana doğru
itti. "Ford için mükemmel bir hediye olacak."

Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı tekrar elbiseye çevirdim. "Eğer bu
elbise mahvolursa, mağazaya geri götüremezsin. Fişiyle bile." Link
kıkırdadı ve Tabor inledi. "Geri götürmeye niyetim yok,
Sinclair. Bu senin. Sende kalmasını istiyorum."

"Sadece şu lanet hediyeyi kabul et, kedicik. En başta sana bunu
almanın onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Daha
önce hiç yapmadığı bir şey. Onu üzme," diye uyardı Archer ve ben hemen
Tabor'a baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Seni üzmem istemiyorum. Ben sadece... Bu çok fazla. Bunu
mahvetmekten korkuyorum."

"Onu mahvedecek tek kişi, bu gece onu küçük bedeninden söküp
aldığında Ford olacak. Bu bir hediye. Benden sana."

Başparmaklarımı elbisenin saten kumaşında gezdirirken yüzünü
inceledim. Onun için hediyeyi almak ne kadar zorsa, benim için de kabul
etmek o kadar zordu.

Eğer kabul etmezsem, üzülürdü. Ve ben üzülmesini istemedim.

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu ve ona doğru bir adım attım, bir elimde elbiseyi tutarken kollarımı yukarı kaldırdım.

Kollarımı geniş omuzlarına doladım ve parmak uçlarıma basarak ona ulaştım. "Teşekkür ederim Tabor," diye fısıldadım boynunun kıvrımına.

Vücudu gergindi ama bir süre sonra nihayet rahatladı ve güçlü kollarını belime doladı. Neredeyse kendini kucaklıyordu. Heps i bana her sarıldığında öyleydi.

Başımın üstünü öptü. "Bir şey değil küçüğüm."

Ufaklık. Oraya

gittim. Eriyor.

İçeriden patlıyor.

"Giymek için yardıma ihtiyacın var mı?" Archer, ben hâlâ Tabor tarafından ezilirken sordu.

"Bununla ben ilgilenirim," dedi. "Sonuçta bunu onun için aldım."

Hafifçe güldüm, küçük şeyler hakkında tartışıp kavga ettiklerinde hep eğlenmişimdir.

En son kimin bana çay yapacağı konusunda tam bir tartışma yaşamışlardı. Gerçi o Link ve Ford arasındaydı.

Arkama yaslanarak tatlı bir gülümsemeyle Tabor'a baktım. Ellerimi başının arkasına götürüp saçlarını sıkıca kavradım ve o da bunu beni kaldırması için bir işaret olarak algıladı.

Onu öpmek istiyordum ve sürekli eğilmeleri kesinlikle boyunlarına zarar veriyordu.

Bir elini kıçıma atarak beni tüy kadar hafifmişim gibi kaldırdı ve ben de bacaklarımı beline dolayarak ona yapıştım.

Dudaklarım onunkilerle buluştu ve onu tutkuyla öptüm.

Hızla kontrolü ele aldı ve dilini dudaklarımın arasına sokarak ağzımı ayırmamı ve içeri girmesine izin vermemi sağladı.

Dili benimkinin etrafında kıvrıldı ve tekrar ağzıma d a l m a d a n önce geri çekildi.

"Zaman için Değişim. Ford'un olacak olmak Burada herhangi bir dakika." Archer duyurdu.

Ford'un sürprizini mahvetmek istemedim. Tabor'u birkaç saniye daha derinden öptükten sonra öpücüğünü kestim ve beni tekrar ayağa kaldırmasına izin verdim.

Gözleri yüzümde gezindi. Gördüklerinden memnun bir şekilde elimi tuttu ve beni iki misafir odasının bulunduğu koridora doğru çekti.

Archer'ın yatak odası dairenin diğer tarafındaydı ve dağlara bakıyordu.

Boulder güzel bir şehirdi ve çocuklar ofislerinden ve dairelerinden en iyi manzaraya sahipti.

Ayrıca binalarının şehre uymadığını da düşündüm. Çok modernler. Çok... büyük ve yersiz.

Ama zengin olduğunuzda saklanmazsınız.

Gerçi Ford'un tepelerde gizli bir yerde daha küçük bir evi vardı.

Beni oraya hiç götürmediler ama hep gitmek istemişimdir.

Bir gün düşündüm.

Tabor beni ilk yatak odasına götürdü ve içeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım.

"Önce duş alman gerekiyor mu?" diye sordu yüzünü dönerken.

Ben.

Tabandan tavana aynada kendime baktım, saçlarımı kontrol ettim. Ne kadar kirli görüldüğünü görmek için.

Neyse ki saçlarım çok çabuk yağlanmadı. Üç gün önce yıkamıştım ve o da kirli hissettirmiyordu. Vücudum bu sabahki kadar taze hissetmiyordu ama bu geceden sonra terli ve yapış yapış olacağımı biliyordum. Her tarafım döl, sidik ve tükürükle kaplanacaktı.

Bunu düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve Tabor kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu bir evet mi?"

"Hayır. Bu bir hayır." Ona tekrar baktım ve gülümsedim. "Özür dilerim. Ben sadece... aptalca bir şey düşünüyordum."

"Anlat bana."

Elbiseyi ellerimden aldı ve vücudumu örtmek için yatağın üzerine düz bir şekilde koydu.

"Bu gece ne yapacağımızı düşünüyordum." "Neymiş o?"

Dudaklarımı büzdüm, heyecanım damarlarımda dolaşıyordu. "Alacağız seks."

Cevabıma yüksek sesle güldü. "Pekala seks yapacağız. Soyun."

Gözlerimi ondan ayırmadan eteğimin fermuarını açmaya ve bluzumun düğmelerini çözmeye başladım. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır, kesinlikle yanılmıyorsun. Bu kadar masum görünürken bunu söylediğini duymak çok sevimli."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Masum olmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum," dedi, sesi kısık ve hırıltılıydı. "Ama o bluz ve etekle, saçlarını da topuz yapmışsın, çok masum görünüyorsun. İş yerinde hep bu kıyafeti mi giyersin?"

"Tam olarak bu değil ama bluz ve etek kıyafet kuralıdır." "Bir erkek mağazaya ne sıklıkla girer?"

Kıskançlık kartını oynayıp oynamayacağını merak ederek gözlerimi kıstım. Eğer yaparsa, bu bir ilk olacaktı. "Çok sık değil. Ve eğer yaparlarsa, büyük olasılıkla eşleriyle ya da eşleri için oradadırlar."

"Güzel."

Kıkırdadım. "İyi miydi?"

"Evet. Güzel. Zaten istedikleri zaman senin güzelliğini görebilen üç erkek var. Birinin daha o butiğe g i r i p kızımıza göz dikmesine gerek yok."

Bizim kız.

En azından sadece onun olmadığını biliyordu.

Eteği yere bıraktım ve içinden çıktım, sonra bluzumu bıraktım ve önünde sadece sütyenim ve külotumla durdum.

"Hissettiğim şey kıskançlık mı Tabor?"

Öfkeyle ofladı ve elbisenin yanındaki yatağa otururken beni reddeden bir el salladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Uh-huh."

Gözleri vücudumda gezinirken ellerimi kalçalarımın uyluklarına, oradan tekrar karnıma ve son olarak da göğüslerime götürdüm. "Sence bu elbiseyi iç çamaşırıyla mı yoksa iç çamaşırsız mı giymeliyim?"

"Olmadan." Yanıtı çabuk geldi ve eğlenen bir gülümsemeyi engellemek için elimden geleni yaptım.

Ona doğru yürüdüm, tam önünde durdum ve arkamı ona dönerek ayakta durdum. "Sütyenimin klipslerini açmama yardım eder misin lütfen?"

Yatağın üzerinde hareket etti, muhtemelen pantolonunu ayarlıyordu çünkü kasıklarındaki şişkinlik zaten rahatsız edici ve sıkı görünüyordu.

Boğazını temizledi ve parmak uçlarını omurgamın en alt kısmına dokundurdu, sütyenime dokunana kadar hafifçe yukarı doğru hareket ettirdi. "Benimle alay ediyorsun. Beni kızdırdığında ne olacağını biliyorsun."

Ne olacağını çok iyi biliyordum ama onu daha da kızdırmak için aptalı oynadım. "Hayır, baba, bilmiyorum."

Kahretsin.

Bu da nereden çıktı?

Baba saplantım yoktu. Şey... teknik olarak dördü de gerçek birer baba olabilirdi ama değillerdi. Onlar sadece yaşlı, gereksiz yakışıklı erkeklerdi.

Ve kim bilir? Belki de onlara baba demem hoşlarına gitmiştir.

Sağ kıkır yanağımdan tüm vücuduma keskin bir acı yayıldı ve Tabor beni tekrar kucağına çekerken haykırdım. "Bunu bir daha söyle," dedi.

Bu, dört kişiden biri için sorumu yanıtlıyor.

Bölüm 5

TABOR

"Hayır, baba, bilmiyorum-"

"Allah kahretsin!" İnledim. Sikim zonkluyordu ve onu kendime doğru o kadar sert çektim ki sıcak amını kasıklarımnda hissedebiliyordum.

Daha önce hiçbir kadın bana baba dememişti ve o ana kadar bundan hoşlanacağımı da düşünmüyordum.

Ama Sin'in söylediklerinin beni tahrik etmesi sürpriz değildi.

Sol kolumu beline dolayarak onu kendime yakın tutuyordum, diğer kolumla saçlarına uzandım ve başının tepesi omzuma yaslanana kadar sertçe çektim.

Onu öpmek için başımı eğdim, dudaklarını sertçe kavradım ve dilimi içeri sokmak için kullandım.

Ağzımın içine doğru inledi ve ellerini kalçalarımna bastırdı, ben ona beni ne kadar iyi hissettirdiğini gösterirken kendini yönlendirdi.

Öpüşmeyi kestiğimde, kucağımdan inmesini ve arkasını dönerek bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökmesini sağladım.

Şimdi iki elimle saçlarını avuçladım ve başını kendime doğru çektim, pantolonumun içinden sertliğini hissetmesi için yüzünü kasıklarımna bastırdım.

"Bana ne yaptığını görüyor musun, ufaklık? Kahretsin, beni delirtiyorsun." Yüzünü çıkıntımna bastırdım ve o da karşı koymadı. "Çok yaramazsın. Bu siki ağzına almak ister misin?"

Hafifçe başını salladığını hissettim ve pantolonumdan kurtulmak için onu uzaklaştırdım.

Onları kalçalarımndan aşağı ittim, aynı şeyi boxer külotumla yaptım. Sikim dışarıdaydı ve iyi bir kız gibi iki elini de tabanın etrafına sardı.

Ona bundan sonra ne yapacağını söylememe gerek yoktu. Gözlerini sikime dikerek eğildi ve dudakları sikimin ucuna dolandığında kirpiklerinin arasından yukarı baktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, yumruklarımı saçlarında sıkarak.

Yavaşça sikimin her santimini içine alırken gözlerinin içine bakmaya devam ettim ve ucum boğazının arkasına çarptığında onu orada tutarak nefesini tutmasını sağladım.

"Çok güzel," diye övdüm, dudakları sikimde yukarı doğru hareket ederken dikkatle izledim.

Ucumu alt dudağına bastırarak gülümsedi ve ellerimi saçlarından yüzünün iki yanına götürdüm. "Çabuk olmalısın, tamam mı? Diğerlerini çok bekletmek istemem."

Sin hızlıca başını salladı. Gözlerindeki kararlılıkla beni tekrar ağzına çekti ve emmeye başladı.

Tam olarak nasıl sevdiğimi biliyordu ve ağzının emişi her saniye daha da yoğunlaştı.

"Aynen böyle, sevgilim. İnanılmaz hissettiriyor."

Başını eğdiğinde ve ucum tekrar boğazının arkasına çarptığında, shaftım diline karşı zonklayarak onu orada tuttum.

Nefesini tekrar tutarken vücudu gerildi. Boğulmasından endişe etmiyordum. Bu işte profesyoneldi ve eğer rahatsız olursa bana haber verirdi.

Kontrolün bende olmasını ne kadar sevsem de, onu asla incitmezdim - tıpkı diğer erkeklerin incitmediği gibi.

Bazen onu sınırlarına kadar zorlardık. Yine de, onun rızasıyla.

Tırnakları kalçalarımın battı ve gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

"Biliyorum bebeğim. Ben çok fazla alıyorum. Ama bu aleti emerek çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Çok iyi bir kızsın."

Onu bir süre daha orada tuttum, sonra biraz hava alması için geri çekmesine izin verdim. Tükürük tellerinin sikimden dudaklarına doğru uzanışını izledim ve bu görüntü o kadar erotikti ki tadına bakmak zorunda kaldım.

Eğilerek ağzını ağzıma aldım ve dilimi dudaklarının arasından geçirerek onunla oynadım.

Ona doyamıyordum ve bana kalsa onu sonsuza kadar bu yatak odasında kilitli tutardım.

Ama onu en iyi arkadaşlarımla paylaşmayı kabul ettim ve onlarla uğraşmayacaktım.

Onunla baş başa kalmayı ne kadar sevsem de, onu paylaşmak çok daha güzeldi. Eğlenceli.

Onu derinden öptükten sonra tekrar sikimi emmesini sağladım ve başını aşağı yukarı sallamasını izlerken kapıda birinin durduğunu fark ettim.

Kafamı kaldırdığımda Archer'ı kapının önünde buldum. Kollarını kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmış öylece duruyordu.

Ne eğlenmiş ne de sinirlenmiş görünüyordu.

Bitirmeme izin verdi, ben de dikkatimi bacaklarımın arasında diz çöken Sinclair'e çevirdim.

Çok yaklaşmıştım ama yine de ağzının içine boşalmam için ona yardım ettim.

Saçlarını tekrar kavradım ve başını daha hızlı hareket ettirdim, kalçalarımı içine soktum ve onu daha sert becerdim.

"Fuuuck yeah!" Her hamlede boğazının arkasına vurarak inledim.

"Mükemmel. Çok mükemmel."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, işte o zaman kendimi kaybettim.

Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı ve bacaklarım da tıpkı kalçalarım gibi gerildi. "Ağzını aç. Dilini dışarı çıkar," diye emrettim ve o da hemen dediğimi yaptı.

Başını arkaya yaslayarak diz çöktüğünde, kendimi onun diline bırakana kadar şaftımı ovuşturdum. "GAAAH!"

Döllerimin dilinin üzerinde birikmesini, bir kısmının çenesinden aşağıya ve göğüslerine damlamasını izledim.

Kendimi boşalttıktan sonra ellerimi tekrar yanaklarına koydum ve manzarayı seyre daldım. "Dilini böyle dışarıda tut," dedim ona eğilip kendi dilimi onunkine bastırmadan önce.

Onun üzerinde kendi tadımı aldım, sonra onu son bir kez öptüm ve sonunda buraya gelme nedenimizi ona yaptırdım.

Bölüm 6

ARCHER

Beni kapının önünde görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Oldukça iyi bir gösteri yapmışlardı ve o bunu fark etmemişti bile. Tabor ise kafasını kaldırıp bana baktı ve sanki var olan en büyük pislikmişim gibi sırttı.

Ama şimdi Sinclair'e odaklanmışım.

"Şimdiye kadar hazır olursun diye düşünmüştüm," dedim yüz ifadesiyle eğlenerek. "Kusura bakma dostum. Benim hatamdı. Dikkatini dağıttım."

"Giyin," dedim arkadaşımı görmezden gelerek ve elleri önünde kıpırdanırken gözlerimi ondan ayırmadan.

Çıplak vücudunun görüntüsü beni heyecanlandırdı - Tabor'un dölleri dudaklarından ve çenesinden aşağı damlıyordu. Erotik bir manzaraydı ve tadına bakmak istedim.

Ama Ford yakında burada olacaktı ve ben daha fazla vakit kaybetmek istemedim. Zaman.

Tabor yataktan kalktı ve pantolonunu yukarı çekti. sert horoz kaybolur. Ona bir bakış attım, çünkü Sin'den lanet bir oral seks almış olmasından nefret ediyordum.

Bana sırtıarak kıkırdadı. "Söylemek istediğin bir şey mi var koca adam?" "Evet. Bana böyle bakmaya devam edersen o aptal sırtışını tokatlarım.

O aptal suratından kurtul. Bundan sonrasını ben hallederim," dedim ona, hâlâ odanın ortasında duran Sin'e doğru başımı sallayarak.

Diri göğüsleri sergileniyordu ve ellerini önünde kavuşturarak onları daha da sıktı.

Tabor'un odadan çıkmasını bekledim, sonra Sin'e odaklanırken kapıyı arkamdan kapattım.

"Ford her an burada olabilir."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Kendine kızgın görünüyordu ve ona böyle hissettiren ben olduğum için nefret ediyordum.

Başımı salladım ve ona doğru bir adım atarken iç çektim. "Bu bir suçlama değildi. Sadece yakında burada olacağını bilmeni istedim. O yüzden giyinsen iyi olur." Cümlemin sonunda gülümsedim ve ona ne

demek istediğimi anlattım.

Kızgın değildi ve bir süre beni inceledikten sonra yüzü yumuşadı ve dudaklarında nazık bir gülümseme belirdi.

"Hemen giyineceğim," dedi ve ben de onu cesaretlendirmek için başımı salladım.

"Elbise için yardıma ihtiyacın var mı?"

Yatağın üzerindeki elbiseye bakmak için başını çevirdi, sonra tekrar bana baktığında başıyla onayladı. "Evet, lütfen."

Muhtemelen kendi başına takabilececek durumdaydı ama her halükarda ona yardım edeceğimi biliyordu.

Bir elimle yanağını kavradım ve elbiseyi yataktan almak için etrafından dolaşmadan önce alnından öptüm.

Saten kumaşı incelemek için çözerek havaya kaldırdım. "Bu neyi örtüyor ki?"

Sinclair hafifçe güldü. "Bu mini bir elbise. Çok fazla örtmemesi gerekiyor."

"Hmm." Kaşlarımı çattım, sonra ona döndüm ve bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim. "O zaman iç çamaşırına gerek yok."

Dudaklarını büzdü. "Hiç giymeyi planlamıyordum." "Güzel."

Elbiseyi ona uzattım ve o da başının üzerinden çekti. Elbiseyi vücudundan aşağı itmeye çalışırken etek ucundan tuttum ve tam oturana kadar çektim.

Ellerini ön tarafa doğru itti, doğru oturana kadar göğüslerini ayarladı, sonra mutlu olana kadar elbisenin eteklerini çekti.

Tabor'un bu elbiseyi ona neden aldığı belliydi. İçinde inanılmaz görünüyordu. "Ne yazık ki, yemeği bitirir bitirmez bunu üstünden çıkaracağız."

"Beğendin mi?" diye sordu ve gözlerim tekrar onunkilerle buluştu.

"Buna bayılıyorum." Vücudu benimkine bastırana kadar onu kendime çektim ve ellerimi kışına doğru götürürken dudaklarını öpmek için eğildim. Yavaşça sıktım ve onu kaldırma dürtüsü büyük olsa da kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Geri çekilerek ellerimi kışından yüzüne doğru kaldırdım. "Ayakkabıya ihtiyacın yok. Onları burada bırak."

Bana en tatlı gülümsemesiyle başını salladı.

Bardaki o geceden önce Sin'in bambaşka bir insan olduğu gerçeğini kafama yerleştirmek benim için zor olmuştu.

Tam bir sekiz çizdiğinden değil. Hâlâ her zamanki gibi kendinden emindi, bir şey istediği gibi gitmediğinde bize ters ters bakıyordu ama çevresine karşı daha dikkatli olmaya başlamıştı.

Ve hepsi Renner'ın suçuydu.

O orospu çocuğu son zamanlarda yüzünü göstermediği için şanslıydı. Onu birkaç ay önce bir toplantıya giderken şehir merkezinde görmüştüm. Bana bakmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Eğer yapsaydı, doğruca ona doğru yürür ve o pisliğin suratına bir yumruk atardım.

Renner düşüncesini bir kenara ittim ve tekrar kızıma odaklandım. Elini elime aldım ve parmaklarının arkasını öpmek için dudaklarıma götürdüm. "Hadi gidip Ford'un doğum gününü kutlayalım."

Elini bana uzatarak yanımda yürüdü ve açık oturma alanına ulaştığımızda Link ve Tabor'u yemek masasının yanında dururken bulduk.

Alt kattaki restorandan yemek sipariş etmiştim ve biz misafir yatak odasındayken gelmiş olmalıydı.

"Ford daha gelmedi mi?" Ben sordum.

Link asansör kapılarına doğru başını sallayarak, "Şu anda yukarı geliyor," diye cevap verdi.

"Ford kaç yaşına giriyor?" Sinclair sordu.

"Altmış sekiz."

Tabor'un cevabına kıkırdadım ve Sin'e bakmak için döndüğümde içimden bir kahkaha patladı.

Yüz ifadesi paha biçilemezdi.

"Altmış sekiz yaşında değil," dedi nefes nefese. "Hayır, değil," diye güvence verdi Link. "O elli dört yaşında."

Sin burnunu kıvırdı ve koluma bir tokat attı, sonra da Tabor'a sinirli bir bakış fırlattı. "Benimle böyle uğraşma."

"Ne halt ettim ben?"

Sonra bana ters ters baktı. "Güldün."

Elimde değildi.

O lanet olası çok sevimliydi.

Asansör kapıları açılırken başının üstünü öptüm ve Ford dışarı çıkarken Link ve Tabor sanki daireme ünlü biri girmiş gibi alkışlamaya başladılar.

"Mutlu yıllar, koca oğlan!"

"Bir yaş daha büyük ve hala lanet bir üniversite öğrencisi gibi görünüyorsun."

Ford, Link'in yorumuna güldü ve onlara teşekkür ettikten sonra Sin ve bana döndü. "Vay canına. Çok güzel görünüyorsunuz. Bu gece benim için mi giyindiniz?"

"Sadece senin için," dedi alaycı bir ses tonuyla, sonra da ekledi, "Mutlu yıllar Ford."

Kadın kollarını adamın beline doladı, adam da kollarını kadının boynuna dolayarak onu kendine yakın tuttu.

O kadar küçüktü ki. *Bizim için mükemmeldi.*

"Teşekkür ederim, sevgilim." Başını öptükten sonra başını kaldırıp tüm yiyecekleri kontrol etti. "Harika görünüyor çocuklar. Teşekkür ederim."

Sin'i bırakmadan elini bana uzattı ve ben de onu tebrik ederek elini sıktım. "Elbette. Otur. Ben gidip biraz içki getireyim."

Mutfağa doğru yürürken Ford'un Sin'e gününün nasıl geçtiğini sorduğunu duydum. Yine de cevabını duyamadım. Sesi çok yumuşaktı.

"İçinde harika görünüyorsun. Tabor'un bunu senin için aldığına sevindim. Mükemmel bir doğum günü hediyesi."

Doğum günüm olmasa bile kabul ettim.

Bölüm 7

SINCLAIR

Ford elini sürekli kalçamın üzerinde tuttu. Başparmağını tenimde gezdiriyor, her darbeye elbisemi biraz daha yukarı itiyordu.

Neredeyse tüm yiyecekleri yedik ve pastayı dolaptan çıkarmamakla iyi bir karar verdiğimizizi düşündüm.

Doymuştum ve sadece krema kokusunu düşünmek bile midemi ağrıtıyordu.

"İşler nasıl gidiyor?" Archer başını Ford'a doğru sallayarak sordu.

"Harika. Link yakında bizim için çalışmaya başlayacak iki harika avukat buldu. Sanırım onları daha önce duymuşsunuzdur. Lara ve Eleyna Griffith."

"Evet, onları duymuştum. Kız kardeşler, değil mi?"

Ford başıyla onayladı. "Harika kadınlar ve inanılmaz avukatlar. Onları ekibimizde görmekten heyecan duyuyoruz."

"Binalarımızdan birine yerleşmelerine yardımcı olacağım. Halihazırda buralarda kalacak çok sayıda müşterileri var ve büyük bir şey olması durumunda onları barındıracak yeterli alana sahip olmalarını istiyoruz" diye ekledi Link.

Her ne kadar konuşmalarını dinliyor olsam da asla bir parçası olmadım. Özellikle de işleri söz konusu olduğunda.

Ancak özel ilişkimizin başlangıcında, benim önümde bu konuda konuşmazlardı bile, bu yüzden günlerinden bahsetmeleri benim için büyük bir şeydi.

"Günün nasıl geçti?" Ford sordu. Artık tüm dikkatler benim üzerimdeydi ve ben de zor durumdaydım.

Doğrudum ve şarap kadehimi masaya geri koydum, sonra sanki az önce bir dinleyici kitlesi önünde konuşmam istenmiş gibi boğazımı temizledim. "İyi idi. Bazı sakın günlerimiz oluyor, bugün de onlardan biri idi. Ama her zaman yapacak bir şeyler buluruz."

"Ne zamandır butikte çalışıyorsun?" Ford bu konuşmayı sürdürmeye kararlıydı ve ben de tüm gözlerin üzerimde olmasından hoşlanmaya başlamıştım.

Beni becermelerini ne kadar çok istediğimden başka bir şeyden bahsettiğimde.

"Üniversitede ikinci sınıftayken yirmi yaşında başladım." "O zaman perakende yönetimi mi okudun?"

Link sordu.

Bakışlarımı ona çevirdim ve başımı salladım. "Moda tasarımı ve sanat tarihi okudum. Gittiğim üniversite çok da özel değildi. Küçüktü ve çok fazla öğrenci yoktu ve eminim ki öğretmenlerin çoğu öğretmen olma yeterliliğine sahip bile değildi." Bu da sık sık oradan mezun olmanın bir anlamı olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu.

"Demek moda tasarımcısı olmak istiyordun?" Archer sandalyesinde arkasına yaslanırken gözlerini kısarak sordu.

Ona baktım ve başımı salladım. "Bu benim her zaman hayalimdi. Ama mezun olduğumda butikten ayrılmak istemedim. Çok sevdim, bu yüzden kaldım."

"Boş zamanlarınızda herhangi bir proje üzerinde çalışıyor musunuz?" Ford bilmek istedi.

"Dikiş makinemden kurtulmak zorunda kaldım ve henüz yeni bir tane alma şansım olmadı. Pahalılar ve-"

"Sana bir tane getireceğiz," diye araya girdi Tabor.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Hayır, yapmayacaksın."

Kaşlarını çattı, cevabımdan memnun olmamıştı. "Evet, getireceğiz. Hangisi olduğunu söyleyin, biz de size getirelim."

"Benim için para harcamanı istemiyorum. Bu elbise zaten çok pahalıydı."

"Tatlım..." Tabor güldü ve başını sallayarak beni başından savdı. "Sana teklif ettiğimiz her şeyi bir kez olsun karşı koymadan kabul etmeye ne dersin? Tıpkı çırılçıplak soyunup açıldığınızda yaptığınız gibi. Seni anlamsızca becermek üzereyken bize hayır diyemezsin."

Ağzım kurudu ve dilim ağzımın tepesine yapıştı. "Ama ben-"

Tabor yüzünde sert bir ifadeyle, "Karşı koyma Sinclair," diye uyardı.

Dişlerimi sıktım ve yumruklarımı sıktım. Hediye ve para kabul etme konusunda iyi değildim. Bunun bana hissettirdiklerinden nefret ederdim. Eğer bir şey için param yoksa, ona sahip olmam için doğru zaman değildi.

Ford'un eli yumruğumu kapattı ve başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdirdi. "Bu sadece bir teklif, sevgilim. Dikiş hakkında bir bok bilmiyor

ve ne tür bir makineye ihtiyacınız olduğunu bilmeden size bir tane getiremez. Ancak teklifin geçerli olduğunu ve ne zaman isterseniz kabul edebileceğinizi bilin."

İyi niyetli olduğunu biliyordum. Hepsi öyleydi. Ama başka bir hediyeyi daha kabul etmeyecektim.

Bu konuşmayı bitirmek için başımı salladım. Elimi çevirdim ve parmaklarımı Ford'unkilerle kenetledim. "Tamam."

Tabor bana son bir bakış atarak, "*Hayır*'ı kabul etmiyorum," dedi. O bunu aşmıştı, ben de öyle.

Bu gece bizimle ilgili değildi. Bu gece tamamen Ford'la ilgiliydi.

Dikkatimi ona çevirdim ve gülümseyerek elini nazıkçe sıktım. "Doğum günün için bir gün izin almadın mı?"

"Asla yapmam. Doğum günümde çalışmayı seviyorum. İnsanlar doğum günümde bana krallar gibi davranıyor," dedi sırtarak.

Archer kıkırdarak, "Sana her gün kral gibi davranıyorlar," dedi.

"Bu doğru. Ofiste o geçerken insanların önünde eğilmediği tek bir gün bile yok," diye ekledi Link eğlenerek.

Hafifçe güldüm ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Çünkü sen inanılmaz derecede nazik ve yakışıklı bir adamsın."

Ford arkadaşlarına sırtıttı, sonra başını çevirip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Aynen öyle."

Öpüşmeyi derinleştirdi, sonra elimi bıraktı ve sandalyemi geri itti. Kalçamdan tuttu ve beni sandalyemden kaldırıp kucağına çekti.

Sanırım eğlence şimdiden başladı.

Vücudumu onunkine bastırdım ve ellerimi saçlarının arasına sokarak parmaklarımı saçlarına doladım.

Bu gece olacıklara hazırdım ama dikkatli olmalıydım. Yediğim o n c a yemek midemde hâlâ ağırdı ve tekrar en tepeden çıkmasını istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu benim kontrolümde değildi. Şu andan itibaren bana ne isterlerse yapabilirlerdi.

Bölüm 8

FORD

Bu kadına ölümüne hayrandım.

Nazik dokunuşu ve tatlı öpücükleri beni her zaman daha iyi hissettirdi. Özellikle de bugünkü gibi uzun bir iş gününden sonra.

Doğum günümü hiçbir zaman özel bir gün olarak görmedim ve çoğu zaman çabucak bittiğine sevinirdim.

Yaşlanmak bana hiçbir zaman cazip gelmemiştir, yine de her yıl bir yaş daha yaşlanmak üzerine pek düşünmemiştim.

Sinclair artık hayatımda olduğu için endişelenmem gereken başka şeyler de vardı.

Sertleşmek mesela. Bir yıl önce, sikim ve onun sertleşme yeteneği hakkında endişeleniyordum çünkü etrafımda bir kadın varken eskisi gibi sertleşmiyordu.

Şimdi tekrar düşündüğümde, sorunun *ben* olmadığımdan emindim.

Bir keresinde Tabor'un barından bir kadını eve getirmiştim ve belki de çaresizdim ama ondan pek hoşlanmamıştım - en azından zihinsel olarak. Zaten bir kocası olduğu gerçeği de yardımcı olmamıştı. Beni aldatmak için kullanıyordu ve sistemimde alkol varken ertesi sabahki kadar umursamamış olmaktan nefret ediyordum.

Daha önce birlikte olduğum hiçbir kadın Sinclair ile kıyaslanamazdı.

Dokunuşunun içimdeki tüm gerilimi azaltmasına ve öpücüğünün beni dünyanın en şanslı orospu çocuğu gibi hissettirmesine bayıldım.

Ama tek değildim. Dört şanslı orospu çocuğundan biriydim.

O da bizi çok severdi.

İki elimi Sin'in beline koymuş, dilimi ağzına sokarken vücudunu sıkıca kendime bastırıyordum.

Üzerimde o kadar iyi hissediyordu ki. Elleri saçlarımda dolaştı ve kalçalarını benimkilere doğru itti, bundan sonra ne olmasını istediğini tahmin ediyordu.

Mutlu yıllar bana.

Adamların etrafta dolaşıp masayı temizlediklerini duydum, sonra içlerinden biri omzuma dokundu. "Bizim için bir gösteri yap, doğum günü çocuğu," dedi Tabor.

Öpüşmeyi kestim ve Sin'e baktım, iri gözlerini ve dolgun dudaklarını inceledim. Yanlarını sıkarak onu kucağımdan indirdim ve masanın üzerine kaldırdım.

Ondan tam olarak ne yapmasını istediğimi bilmesi için talimat almasına gerek yoktu. Arkasına yaslandı ve ayaklarını masanın kenarına koydu, dizlerini yukarı kaldırdı ve bacaklarını ayırdı.

Elbisesi yukarı kalkmıştı ve amı sergileniyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım önünde durup o erotik manzarayı seyrederken.

Tabor, Archer ve Link masanın etrafında durmuş, onu tatmamı bekliyorlardı.

Ellerimi dizlerine koydum ve bacaklarını başını geçene kadar geriye doğru ittim.

Hemen arkasında duran Archer ayak bileklerinden tuttu ve bacaklarını orada tuttu.

Gözlerim yüzünden aşağıya, hâlâ elbisenin örttüğü göğüslerine kaydı. Yakında onları da görecektim. Zaten görecektim çok şeyim vardı.

Önünde diz çökmeden önce kravatımı gevşettim ve gömleğimin düğmelerini açtım. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum ve bu koku beni bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

Ellerimi kışına koydum ve uyluğunun iç kısmını öpmek için daha da yaklaştım, yumuşak tenini yalayıp emdim.

Sol poposunun hemen altında çok tatlı küçük çilleri vardı ve ben de onunla ilgili en küçük şeylere bile ne kadar değer verdiğimi göstermek için onları dilimle daire içine aldım.

Dudaklarından en yumuşak sesler döküldü ve başımı kaldırıp baktığımda, beni izlemek için başını kaldırdığında gözleriyle karşılaştım.

Link ve Tabor onun başını dik tutmaya çalıştığını fark edince harekete geçtiler ve her biri bir ayağını tutarken Archer iki eliyle başını sabitledi. "Seni yakaladık," dedi ona.

Sin'in gözleriyle tekrar karşılaştım ve sonunda tatlılığını tatmak için başımı aşağı eğmeden önce ona gülümsedim.

Dilimi kıvrımlarının arasından kaydırardım, klitorisini okşadım, sonra her şeyi yaptım ama göt deliğinden başladım.

"Oh, evet!" Sinclair inledi.

Ondan gelen bu sesleri duyunca sikim zonkladı ama önce boşalma sırası o n d a y d ı .

Kasıklarımındaki gerginliği görmezden geldim ve o n u memnun etmeye devam ettim, dilimi amcığı boyunca kaydırdım ve tüm sularını yuttum.

"Lütfen," diye yalvararak tekrar başımı kaldırmamı sağladı.

O kapüşonlu gözleri ve ayrık dudaklarıyla çok seksi görünüyordu ve doğru noktayı yalamamı sağlamak için kalçalarını çevirmesine bayıldım.

"Siktir," diye tısladım aletim bir kez daha zonklarken. "Lütfen durma," diye nefes aldı.

"O tamamen senin, ama bütün akşam için değil. Sıra bana gelmeden onu boşaltsan iyi olur." Archer'ın uyarısını ciddiye almak zorundaydım.

İlk yaptığı şeyi geri almakta gecikmedi.

Aminı tekrar ağzımla kapattım, dilimi dar deliğine soktum, içeriden tadına baktım.

Sinclair'in elleri tekrar başımın üzerindeydi, parmakları saçlarımı çekiştirirken birbirine dolanıyordu. "Oh, Ford!"

Kıçını sıktım, sonra bir elimi hareket ettirerek parmaklarımı yarığına yerleştirdim, ıslattıktan sonra nazikçe ama uyarmadan göt deliğine soktum.

Haykırdı ve sırtını kamburlaştırdı ve diğerlerinin onun tepkisine kıkırdadığını duydum.

Sin'i gücü olmadığı durumlarda görmekten hoşlanıyorlardı ve çoğu zaman ben de bundan hoşlanıyordum. Ama onu tatmin eden ben olduğumda, her zaman rahat olduğundan emin olmak istedim.

Merak etme bebeğim. Bu maymunlar seni fena sikmeden önce, sana iyi bakacağım.

Bölüm 9

SINCLAIR

Başlı k a l ç a l a r ı m ı n arasında olduğunda Ford'un benimle ne kadar ilgilendiğini seviyordum, ama diğer erkeklerin adımlarını takip etmesini de seviyordum.

Yine de ona bu halini değiştirmesini söyleyemezdim. Bu ilişkide onun gibi birinin olması güzeldi.

Bu adamlarla yakınlaşmak, her s e f e r i n d e bir kişinin katıldığı bir maceraydı ve şimdi sıra Ford'a gelmiş gibi görünüyordu.

O klitorisimi emmeye ve yalamaya devam ederken, diğer adamlar memelerimle oynadılar, meme uçlarımı sıktılar ve çektiler.

"Hadi, kardeşim. Gelmesini sağla," diye dürttü Tabor.

"Hayır," diye bağırdım. Zaten çok yaklaşmış olsam bile bunun bir süre daha sürmesini istiyordum.

Kendimi tutmam zor olacaktı ama Ford'un benimle zaman geçirmesini istiyordum.

Aşağı baktım ve Ford'un gözleriyle karşılaştım ve bakışlarındaki ateşi görünce ona gülümsedim. Durmayacaktı. Bunu mümkün olduğunca uzun süre sürdürecekti.

Klitorisimi yalamaya devam ederken, parmakları göt deliğimin derinliklerine girerek vücuduma titreme gönderdi.

Tabor ve Link ayaklarımı bıraktılar ve ben de onları masanın kenarına, Ford'un başının yanına koydum ama bacaklarımı onun için açık tuttum.

Tabor sabırsızlıkla, "Bütün gece bekleyemeyiz," dedi.

"Bugün onun doğum günü," dedim kaşlarımı çatarak Tabor'a bakarken. "Ford'un hemen oraya gitmesini ve acele etmemesini istiyorum."

"Duydun mu?" Archer kıkırdayarak sordu. "Çenenin kapalı tut ve sıranı bekle."

Tabor'un çenesi sıkıştı ve mememi kavrayışı sıkılaşıp iz bıraktı.

Tabor'a bir bakış daha attıktan sonra tekrar Ford'a odaklandım. Onu savunmam onu daha da motive etmiş olmalıydı ve o andan itibaren dilini hareket ettirme şekli inanılmazdı.

Başımı geriye attım ve Archer'ın karnına yasladım ve iki elimle Ford'un başını ait olduğu yerde tuttum.

Her ne kadar Tabor'u kızdırmak için böyle kalmak istesem de, orgazma yaklaşıyordum.

"Oh, evet! Durma," diye yalvardım, dilinin darbelerini karşılamak için kalçalarımı kaldırdım.

Ben adını haykırana kadar göt deliğimi parmaklamaya devam etti ve çok geçmeden doruk noktasına ulaştım, bacaklarım titriyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyordu.

Sakinleşmem için bana zaman vermediler. Elbisemi çıkardıkları terasa götürülüyordum.

Archer'ın kollarındaydım, bacaklarım beline dolanmıştı ve nihayet kendime geldiğimde diğerlerinin ne yaptığını görmek için etrafıma bakındım.

Hepsi kıyafetlerini çıkarmış, çıplak bir şekilde terasta, gökyüzünün tepesinde duruyorlardı.

"Bana bak," dedi Archer ve başımı çevirip ona baktım. Saçımı geriye doğru tarayıp bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken beni inceledi. "Bana güveniyor musun?"

Yüzüne gülmek istedim. Bunu neden sorsun ki? "Tabii ki biliyorum."

"Güzel. Çünkü yeni bir şey deneyeceğiz." Dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra terası çepeçevre saran cam korkuluklara doğru ilerledi.

Parmaklarımı ensesinde kenetledim ve başımı çevirip şehre baktım. Daha da yaklaştı ve ben de bacaklarımı onun etrafında sıktım. "Ne yapıyorsun?"

"Sakin ol. Seni tuttum." Beni parmaklıkların üzerine oturttu ve neler olduğunu anladığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Archer," diye nefes aldım.

Panik yapmayın. Bu işleri daha da kötüleştirir.

"Seni yakaladım," diye tekrarladı, beni yakın tutarken yanlarımı sıktı. "Bana bir öpücük ver."

Benden istediği şekilde odaklanamıyordum ve ne kadar yüksekte olduğumuzu görmek için tekrar arkama baktım. "Archer, lütfen beni yere indir."

"Önce bana bir öpücük ver."

Archer sınırlarımı test ediyordu. Bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyordum ama korkulukta otururken beni sadece onun tutması cehennem kadar korkutucuydu.

"Aşağı bakma," diye öğüt verdi Tabor ve ona baktığımda yüzünde pis bir sırıtma vardı.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, ona ters ters bakarak. "Aşağı inmek istiyorum." "Hey, bana odaklan." Archer bir elini benimkinin üzerine koydu.

Diğer kolunu belime sıkıca sararken yanağıma sarıldı. "Öp beni."

Kalbim hızla çarpıyordu ve bacaklarım bu kez farklı bir nedenle titriyordu. Gözlerim onunla tekrar buluştuğunda, boğazımın arkasında oluşan yumruyu yuttum ve tüm korkunç düşünceleri bir kenara ittim.

Dikkatli olmazsak başımıza gelebilecek pek çok şey vardı ama Archer'a güveniyordum ve beni asla incinebileceğim bir duruma sokmazdı.

Parmaklarımı çözdüm ve daha sıkı sarılmak için kollarımı boynunda kavuşturdum, sonra bu durum hakkında olumsuz düşünmemek için elimden geleni yaparken onu öpmek için eğildim.

Dilini dudaklarımın arasından geçirerek dudaklarımı ayırdı ve başını yana eğip dilini dudaklarımın etrafında dolaştırarak öpücüğü derinleştirdi.

Diğerlerinin etrafımızda hareket ettiğini duydum ve Archer öpüşmeyi kestiğinde, Ford, Link ve Tabor'un beni izlerken aletlerini okşadıklarını görmek için yanından geçtim.

"Tehlikeli bir durumda olmam seni tahrik ediyor mu?" Eğlendiğimden mi yoksa hoşnutsuz olduğumdan mı emin olamayarak sordum.

Link bana, "Bundan zevk alması gereken kişi sen olmalısın," dedi ve ben de ona kaşlarımı çattım.

Arkamda büyük bir damladan başka bir şey olmaması beni tahrik etmiyordu.

Ona cevap vermedim ve Archer geri çekilip beni ayağa kaldırdığında rahatladım. "Arkanı dön," diye emretti.

Dediğini yaptım ve artık vücudumun kontrolü bende olduğu için korkulukları tutup eğildim ve onlara Boulder'a bakan manzaradan çok daha güzel bir manzara sunmak için kıçımı dışarı çıkardım.

Bundan sonra olacaklar için hazırlıklıydım... ya da ben öyle sanıyordum.

Tabor ve Ford iki yanıma geçtiler ve hiçbir uyarıda bulunmadan beni bacaklarımdan tutup kaldırdılar. Korkuluklara tutundum ve başım kenarda sallanıyordu.

Nasıl oluyor da bu durumlara düşebiliyorum?!

"Onu böyle tut. Sırayla yapacağız," dediğini duydum Archer bacaklarımdan arasına girerken.

"Değilim-" İçimi çektim ve daha rahat olmaya çalıştım ama havadayken ve yüzünüz yere dönükken bu kolay değildi. "Bu şekilde uzun süre kalamam."

"Seni yakaladık," diye güvence verdi Ford.

Link'in salon yastıklarından birini altımdaki zemine koymasını izledim, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve sırtını korkuluklara dayadı ve elleriyle beni göğüs kafesimden tuttu.

Bu adamların aklında bazı garip pozisyonlar vardı.

İşte oradaydım, başım parmaklıkların üzerinden sarkacak şekilde havadaydım. Link memelerimle oynamaya başladı, her seferinde bir tanesini ağzına götürüyordu ve Archer sikinin ucunu yarığıma sürtmeye başladı.

Bu ilginç olacak, diye düşündüm, akıllarında ne varsa yapmaya devam etmelerine izin verdim.

Bölüm 10

ARCHER

Kızımın yaptığımız her şeyin dikkatlice düşünüldüğünü anlaması gerekiyordu.

Sadece iş açısından değil, onunla yaptığımız şeyler açısından da.

Ona bir şey olmasına izin vermemiz mümkün değildi, ancak onunla birlikte deneyimlemenin eğlenceli olduğunu düşündüğümüz şeyler, onunla iyi geçinmeyi öğrenmesi gereken şeylerdi.

Onu havaya kaldırıp kafasını parmaklıkların üzerinden sarkıtarak sırayla beceriyorduk.

İlk başta rahatsız olmuş olabilirdi ama bu şekilde durduğu sürece bundan zevk aldığını söyleyebilirdim.

"Kollarım yoruldu," diye açıkladı Sinclair, sesi zayıftı. Tıpkı vücudu gibi.

"Hadi onu aşağı indirelim," dedim çocuklara, oturma alanına doğru başımı sallayarak. Terasta büyük, u şeklinde bir kanepem ve birkaç şezlongum vardı ama buraya nadiren çıkıyorduk.

Link onu kanepeye taşıırken iç bacaklarından aşağıya damlayan döllerini gördüm. Onu çok fazla dölle doldurmuştuk ama henüz işimiz bitmemişti.

Aletimi ovuşturdum ve ona yaklaştım, kanepeye yerleşmesini ve saçlarını yüzünden çekmesini izledim.

Dördümüzden daha ağır nefes alıyordu ve o kocaman gözleriyle bize bakıyordu.

"İyi misin, kedicik?" Dizine dokunmak için uzanarak sordum.

Bana gülümsedi ve başını salladı. "Ben iyiyim. Daha fazlasını istiyorum."

Sırıttım ve eğilerek parmaklarımı kıvrımlarından geçirdim, elimi ağzına götürmeden önce döllerimizi karıştırıp topladım. "Daha fazlasını alacaksın. Ama devam etmeden önce biraz nefes almalısın."

Ağzını açtı ve parmaklarımı içeri sokmama izin verdi. Dudakları parmaklarımın etrafını sardı ve sonra gözlerini benimkilerden ayırmadan emmeye başladı. "Çok güzel," diye fısıldadım, mükemmel yüzüne hayranlıkla bakarak.

Parmaklarım temizlendikten sonra onları geri çektim ve boğazını avuçladım, başını geriye yatırırken nazıkçe sıktım. "Söyle bana aşkım. Ne istiyorsun?"

Gözlerinde yaramazlık parladı ve cevabını beklerken sııttım. "Üzerime boşalmanızı istiyorum. Hepinizin."

"İki kez sormana gerek yok," dedim ona. Onu öpmek için eğildim, dilimi onunkinin üzerinde kaydardım, sonra geri çekildim ve diğerlerinin de bana katılabilmesi için yana doğru bir adım attım. "Onu duydunuz. Onu işaretlememizi istiyor."

Onu orada yatarken izlemek bile bizi sertleştirmeye yetiyordu. Ay ışığında parlayan amcığıyla tamamen açılmıştı.

Her lanet gün bakmak istediğim erotik bir manzaraydı.

SINCLAIR

Dördünün karşımda durup çıplak bedenimi sergileyerek otuz bir çekmesi her gün olan bir şey değildi.

Gözlerim Ford'un sikini okşayan ellerindeydi ve daha önce sırayla aynı şeyi yapan diğerlerine bakmıştım.

Yine de bu gece tüm dikkatim Ford'daydı. Sadece doğum günü olduğu için değil, aynı zamanda bana o kadar tatlı davranmıştı ki ona yakın olmak istedim.

Ford'un gözlerine bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Çenesi sıkılmıştı ve vücudunun üst kısmı gergindi. Yakındaydı ve alçak homurtuları vücudumun tepki vermesine neden oldu.

Bir karıncalanma patlaması klitorisimden karnıma doğru ilerlerken kalçalarımı salladım.

Kahretsın... Kendime bile dokunmadan boşalmam mümkün müydü?

Üniversitedeyken beynin en güçlü cinsel organ olduğuna ve dokunmadan orgazm olmayı başaran kadınlar olduğuna dair bir makale okumuştum.

Beynim oldukça güçlü olmasına rağmen, bu tür bir güce sahip olduğumdan çok emin değildim.

İçimden bir patlama daha geçtiğinde iç çektim ve klitorisimi ovma için otomatik olarak aşağı uzandım.

"Evet, bebeğim. Kendine dokun," diye teşvik etti Link.

Tabor ve Link öne doğru bir adım attığında kendime dokunmam uzun sürmemişti.

Uçlarını sıkarak kendilerini okşamaya devam ettiler ve Tabor diğer elini başımın tepesine koyarak bir avuç saçımı kavradı.

"Nereye boşalmamı istersin bebeğim?"

Ona baktım ve hepsinin beni farklı bir vücut bölgemden işaretlemesini istediğime karar verdim.

Elimi amımdan kaldırıp göğsüme koydum ve göğüslerimden birini avuçladım. "Tam buraya."

Kendini daha yakına konumlandırdı ve sikini daha hızlı ovuşturdu ve homurtuları yükseldikçe, sperminin tenime çarpmasına hazırlandım.

"Lanet olsun!" diye inledi ve döllerini üzerime boşalttı. Dölleri göğüslerimin her tarafındaydı ve elimin arkası da kaplanmıştı.

Sakinleştiğinde, döllerinin bir kısmını toplamak için ucunu tenime sürttü, sonra başımı ona doğru çevirdi. "Aç," dedi. "Hâlâ tadıma bakacaksın, bebeğim."

Dudaklarımı sikinin etrafına sardım ve emdim, dilimle tadına baktım. Link ne kadar yakın olduğunu ima edince geri çekildi ve yer değiştirdiler.

Ona gülümsedim ve elimi karnımda gezdirip amıma doğru indirdim. "Tam buraya boşalmanı istiyorum."

Seçimimden memnun bir şekilde sırttı ve saniyeler sonra dölleri ıslaklığıma karıştı. Link'in bacakları titredi ve yavaşça aşağı inerken karnındaki kaslar esnedi ve sıkılaştı.

"Çok güzel," diye mırıldandı. Eğildi ve kalçalarımın arasına uzandı, sonra iki parmağını kullanarak dölünü içime itti.

Tanrım, hepsinin bu kadar kirli olmasına bayılıyordum.

Tekrar yukarı çıkmadan önce onu kendime çektim ve tutkuyla öptüm. Umarım kendini dışlanmış hissetmezdi. Genelde arka plandaydı, içimdeyken bile.

Diğerlerinden daha sessizdi ve ona diğerleri kadar yakın olamadığım için kendimi kötü hissetsem de bu konuda üzgün olmadığını biliyordum.

Geri çekildi, sonra benden uzaklaşmadan önce alnıma bir öpücük daha kondurdu.

Geriye Archer ve Ford kalmıştı ve Ford'un doğum günü olmasına rağmen sıranın ona gelmesi gerekiyordu.

Archer bundan sonra hepsini eve gönderecekti. En azından birlikte bir akşam geçirdikten sonra genellikle böyle yapardı. Tüm bunların sonunda Archer'ın kollarına uzanır ve uykuya daldım.

Diğerleri için sorun yoktu, dolayısıyla benim için de yoktu. "Bu senin doğum günün. Sen seç," dedim Ford'a tatlı tatlı.

Bakışları vücudumun her yerinde dolaştı. Gözleri dudaklarımda durdu ve büzüldü.

Elimi kaldırdım ve parmaklarımı alt dudağımda gezdirdim. "Tam burada mı?"

"Evet. Tam orada, bebeğim."

Vuruşları diğerleri kadar hızlı ya da sert değildi. İhtiyacı olduğunda bırakması kolaydı.

Önümde durdu ve beni daha yakına çekmek için başımın arkasından tuttu. Başparmağını dudaklarıma bastırdıktan sonra ağzımın içine soktu ve dilimden aşağı doğru kaydırıldı. "Bu güzel ağız benim için açık tut."

Başımı salladım ve elini çektiğinde ağzımı açıp dilimi dışarı çıkardım.

"Mükemmel," diye övdü. Eliyle yüzümün yan tarafını kavrarken diğer eliyle sikini okşadı ve iniltileri yükseldikçe benim de beklentim arttı.

İlk birkaç damla dilimin üzerine düştü ve kısa bir süre sonra ağzım onun dölüyle doldu.

Daha önce Ford'un her boşaldığında alışılmadık derecede büyük bir yükü olduğunu fark etmiştim. Bu sadece ona olan ilgimi daha da artırıyordu.

"Aferin kızıma. Sakın yutma," diye emretti.

Daha fazla döl çıkmadı. Şimdi iki eliyle yüzümü kavradı, sonra yaklaşmak için başını eğdi.

Ağzımı, içinde döl birikmiş halde açık tuttum ve dili dışarı çıktığında, amım ve klitorisim bir kez daha sıkılarak ve titreşerek tepki verdi.

Dilini ağzıma daldırdı ve kendi tadına baktı. Çoğunu yuttu ama beni öpmeye başladığında bir kısmını bana bıraktı. Kalanını yuttum ve dilimi onunkinin etrafında dolaştırdım.

Öpüşmemiz bir süre devam etti ve öpüşmeyi bitirdiğinde bana takdir dolu bir bakış attı. Geri çekilmeden önce basitçe "Teşekkür ederim," dedi.

Bana teŖekkür etmesi gereken bir Ŗey
yoktu. Benim *ona teŖekkür etmem*
gerekiyordu.

Hepsine teŖekkür etmeliydim.

Özellikle Archer, hepimizi bir araya getirdi.

Bölüm 11

ARCHER

Ford'un Sinclair ile vedalaşmasını izledim.

Bu geceden sonra ona ihtiyacım vardı. Bu nedenle, temizlenip giyindikten sonra çocukları eve gönderdim.

Sin'in vücuduna bir havlu sarılmıştı ama henüz duş almamıştı. Şimdiye kadar cildinde kurumuş olan dölle hâlâ kaplıydı.

"Yarın görüşürüz," dedi Ford ona, saçlarını nazikçe geriye doğru tarayarak. Ona karşı bir şeyler hissettiği çok açıktı. Tabor ve Link'in aksine Ford'un ona karşı hissettikleri farklıydı.

İlk başta onun da benim gibi ona aşık olmasından endişe ettim ama Ford bu çizgiyi aşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Onu sevmesini sorun etmiyordum ama benim onu sevdiğim gibi değil. "Yarın mı?"

Ford sırtıttı. "Evet. Archer sana söylemedi mi?"

Sin başını salladı ve bana baktı. "Yapmadı. Yarın ne var?" diye sordu tekrar Ford'a bakarak.

"Benim evimde barbekü yapacağız. Seni orada istiyorum. Yoksa meşgul müsün?"

"Meşgul değilim. Gelmeyi çok isterim."

"Güzel. O zaman yarın görüşürüz." Kadının yüzünü inceledi, sonra bir kez daha öptü ve aralarına biraz mesafe koydu. Bana doğru başını sallayarak "İyi geceler," diye ekledi ve sonunda asansörde gözden kayboldu.

Sin ellerini önünde kavuşturmuş bir halde arkasını döndü. Dudaklarında nazik bir gülümseme vardı.

Kaşlarımı kaldırdım ve gözlerimle buluşmasını bekledim, buluştuğunda gülümsemesi soldu. "Sorun nedir?"

"Bir sorun yok."

"Kaşlarını çatıyorsun."

"Her gün kaşlarımı çatmıyor muyum?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sanırım öyle. Ama bu kaş çatma olayı farklı."

Bana doğru yürüdü ve iki elini göğsüme koydu, kollarını omuzlarıma dayamak için yukarı kaldırdı.

Belini kavradım ve onu kendime yakın tuttum. "Farklı değil. Ama Ford'la birlikte olma şeklin farklı. Ne değişti?"

Beni izledi ve biraz omuz silkti. "Ona daha da yakınlaşıyorum. Bu iyi mi?"

İzin istemesi gerektiğini düşünmesinden nefret ediyordum. Ve en kötüsü de? Bunu düşünmesini ben sağladım.

Ellerimi kaldırdım ve bileklerinden tutarak ellerini göğsüme doğru çektim. Sonra yüzünü kavradım ve bakışlarımı onunkilere sabitledim. "Elbette, sorun değil. Onlarla olan ilişkinin de bizimki kadar güçlü olmasını istiyorum. Benim pozisyonumu almadıkları sürece."

Kıskanç bir hıyar gibi konuştum ve o da bunu fark etti. Bu onu eğlendirdi. "Senin pozisyonun nedir?" Sesinde meydan okuma vardı.

O anda onu dizlerimin üzerine alıp tokatlamalıyım. Ama yapmadım.

Çenem gerildi. "Ben senin erkeğim. Seni seviyorum. Seni kaç erkekle paylaştığımın bir önemi yok. Ben her zaman senin bir numaran olacağım. Ve sen de benim olacaksın."

"Umarım öyledir. Yoksa bilmediğim başka bir kadın mı var?"

"Hayır," diye bağırdım. "Başka bir kadın yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Sen benim tek kadınımsın. Benim kadınımsın. Aşkırımsın. Anlıyor musun?" Saçlarını avuçladım ve onu sertçe öpmek için eğildiğimde başını yerinde tuttum. Çok fazla sahiplenici davranıyordum ama beni bu şekilde sevdiğini biliyordum.

Önce o da beni öptü ama sonra göğsümü itmeye başladı ve sonunda ben öpücüğü kesene kadar devam etti. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve ben ağzımı kapalı tuttum. Yeterince konuşmuştum.

"Anlıyorum," diye fısıldadı yüzümü dikkatle inceleyerek. "Ve endişelenmene gerek yok. Sen her zaman benim favorim olacaksın. Ama diğerlerine söyleme."

Gülmekten başımı arkaya attım. "Zaten bildiklerine eminim, kedicik." Ellerimi kalçalarına koymadan önce dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve yatak odasına doğru yürümesi için onu çevirdim. "Bunu da aradan çıkardığımıza göre, hadi seni düşün altına sokalım ve sonra da yatağına yatıralım. Eminim yorgunsundur."

"Birazcık. Uyumak için gömleklerinden birini ödünç alabilir miyim?" diye sordu yatak odama girerken.

"Hayır, seni çıplak istiyorum" dedim.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Elini tuttum ve kaşlarımı kaldırarak onu kendime çektim. "Neydi o?"

Gözlerini devirdi ve içini çekti. "Hiçbir şey."

"Günah."

Tekrar iç çekti. "Üşüyeceğim."

"Üşümeyeceksin. Seni sıcak tutacağım." "Beni terli tutacaksın."

Ona kaşlarımı çattım. Geceleri terliyordu ama sadece seviştiğimizde. "Seni tekrar sıkmek isterdim ama çok ağrın var. Terlemeyeceğiz. Seni çıplak istiyorum."

Sözlerim bir yalvarış gibiydi. Bana hayır diyemezdi. Kaşları çatıldığında sııttım. "Peki."

Dudaklarıma muzaffer bir sırıtış yayıldı. "İşte ben böyle seviyorum. Git bir duş al."

Hareket etmedi. Gözlerini bana dikti ve sanki tam olarak ne düşündüğünü biliyormuşum gibi bana baktı.

"Şimdi ne olacak?"

"Neyi böyle seviyorsun?"

Sııttım. "*Sen. Senden* böyle hoşlanıyorum. Bana itaat ettiğinde. Dediğimi yaptığında." Çenesini kavradım ve başını geriye doğru eğdim. Burnum ona değene kadar yaklaştım ve gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Ve özellikle bana o kocaman gözlerle baktığında ve karşı koyduktan sonra benim istediğim şeylerin aynısını istediğini fark ettiğinde hoşuma gidiyor."

Cevap vermesi için ona zaman tanımadım. Ağzını tekrar aldım ve onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek için derinden öptüm.

SINCLAIR

Ben duşumu aldıktan hemen sonra uyumadık. Bunun yerine yatakta birbirimize sarıldık ve moda tasarımcısı olma hayalim hakkında konuştuk.

Bir süre önce vazgeçtiğim bir hayaldi, ama sadece şu anda sahip olduğum işi sevdiğim için.

Hâlâ moda sektöründe çalışıyor, zengin insanlara güzel ve pahalı kıyafetler satıyordum. Bu benim için yeterliydi ama çocuklar bana bir dikiş makinesi almaktan bahsettiklerinden beri moda tasarımcısı olma hayalim yeniden canlandı.

Başımı göğsüne yaslayıp elimi karnına koyduğumda Archer'ın parmakları omzumda ve kolumda gezindi.

Bana neden onlardan bir hediye kabul etmeyeceğimi sormuştu ve geçerli bir cevap bulmam biraz zaman aldı.

İçimi çektim ve başımı çevirip ona baktım. "Sanırım sadece bağımsız olmak istiyorum. Bilirsin, yeterince para kazandığımda kendi eşyalarımı almak. Bu bir ödül."

"İnsanlar vermeyi sever," dedi ve ben de küçük bir gülümsemeyle ona katıldım. Başını salladı.

"Ben de vermeyi severim. Ama bir şeyler alan sen olduğunda, Özellikle de sizin karşılayamayacağınız kadar pahalı olduklarında, bunu kabullenmek her zaman kolay değildir."

Elini başımın yan tarafına götürüp saçlarımı geriye doğru tararken beni inceledi. "Ne dediğini anlıyorum, kedicik. Nereden geldiğini de biliyorum. Ama şu anda benimle birliktesin, etrafın sınırsız parası olan adamlarla çevrili. Ve bunu kurduğumuz imparatorluklarla övünmek için söylemiyorum. Bu sadece kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçek. Paramızla ne yapmak istediğimize biz karar veririz ve eğer sizi şımartmak istiyorsak, şımartırız. Ve sadece gülümseyip teşekkür etmenizin size faydası olur. Çünkü ne kadar mücadele ederseniz, o kadar çok veririz. Özellikle Tabor. Pazartesi gününe kadar kapına lanet bir dikiş makinesi gelecek, sana söz veriyorum."

Tabor'a küfrederek saçlarımı çattım. Archer kıkırdadı ve başımı geriye yatırmak için çenemi kavradı. Gözleri yüzümde gezindi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Göreceksin, yakında senin için her şey değişecek."

"Nasıl?"

"Artık çalışmak zorunda kalmayabilirsin."

Güldüm. "Hayır, öyle bir şey olmayacak. Ben işimi istiyorum." "Ama seninle ilgilenirsek buna ihtiyacın olmaz."

"Benim şeker babam olmaya mı çalışıyorsun?"

Archer sırtıttı. "Bunu ister miydin?"

"Hayır."

"Güzel. Sana, senin lanet olası şeker baban olamayacak kadar derinden aşık oldum." Başparmağı çenemde gezindi ve gözlerimin içine bakarken yumuşadı. "Demek istediğim şu ki... eğer moda tasarımcısı olma hayalinin peşinden gitmek istersen, işini bırakabilirsin ve yine de benden maddi destek alabilirsin."

Kaşlarımı çattım. Bu kulağa çok kolay geliyordu. "Ya başarısız olursam ve yeni bir iş bulamazsam?"

"O kadarını düşünme bile, Sin. İşler her zaman yoluna girecektir. Hiç denemezsen, asla bilemezsin. Çocuklar ve ben denedik ve bak bizi nereye getirdi?"

Bunu söylemek onun için çok kolaydı. "Siz erkeksiniz. İşiniz her zaman daha kolay. Her zaman ve her yerde."

"Haklısın ve bu konuda seninle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum çünkü kadınların erkeklerden on kat daha fazla çalışmak zorunda olmasının adil olduğunu düşünmüyorum. Ama bunun seni üzmesine izin verme. Yapmayı seçtiğin her şeyde seni desteklemek için buradayım."

"Ya butikte çalışmaya devam etmeyi seçersen?" Gözlerimde meydan okuyan bir ifadeyle sordum.

Dudaklarını büzdü. Onu oraya getirdim. "O zaman... öyle olsun. Eğer bırakmayı seçersen, burada olacağımı ve seni destekleyeceğimi bil yeter."

Tanrım, bu adam...

Bir süre ona baktım, onun benim olduğunu bir kez daha anlamak için bir ana ihtiyacım vardı. Tamamen benim.

Gülümsedim ve ona doğru eğilmek için kendimi yukarı ittim. Onu öptüm, parmakları boğazımı sıkarken kendimi sabitlemek için elimi göğsüne koydum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Dudakları benimkilerle hafifçe oynadı, sonra izin isteyerek dilini alt dudağımda gezdirdi.

Onu içeri aldım ve dilimi onun dilinin etrafında dolaştırdıktan sonra hafifçe geri çekilerek ona tekrar baktım. "Ve beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Gözleri duygularla doluydu. Söylemek istediği çok şey vardı ama hareketleri her zaman sözlerinden daha yüksek sesle söylenmişti.

İki eliyle yüzümü kavradı ve beni tekrar öpmek için kendine çekti.

Yorgun ve ağırlıydım ve yarın için pillerimi şarj etmem gerekiyordu, ama gecenin geç saatlerine kadar beni öpmesine izin verdim.

Bölüm 12

SINCLAIR

Ford'un evi tam da hayal ettiğim gibiydi.

Küçük, rahat ve ağaçlarla çevriliydi. Güzel bir araba yolu ve çiçeklerin açtığı bir ön bahçesi vardı ve evinin ne kadar bakımlı olduğunu görmek ona olan hayranlığımı daha da artırdı.

İç mekan vintage bir dokunuşla sıcaktı. Kendisi plak ve polaroid koleksiyoncusuydu ve mobilyaları bizi yetmişli yıllara geri götürdü.

Gerçi o zamanlar yaşamadım.

"Buraya gelirken biftek ve patates getirdim. Izgarayı ısıtmamı ister misin?" Tabor açık mutfığa doğru yürürken sordu.

"Buyurun. Her şeyi dışarıda hazırladım." Ford bize doğru yürüdü ve Link'in omzunu sıvazladı, bakışlarını Archer ve bana çevirmeden önce ona sırtıttı. "Hepinizin gelmesine sevindim. Hava durumundan emin değildim ama güneş bir süre daha burada kalacak gibi görünüyor."

Bana göz kırptığında ona gülümsedim. Bizi ağırladığı için çok heyecanlıydı, bu da benim mutluluğumu daha da artırıyordu.

Archer's'da, Archer benden bunu beklemese bile, her zaman düzgün yürümem, doğru oturmam ve kendimin en klas versiyonu olmam için baskı hissederdim. Burada işler farklıydı. Kendimi daha rahat ve evimde hissediyordum.

Ford'un evini Archer'inkinden daha çok seviyordum ama bunu ona söyleyemezdim. Zaten nerede olduğum önemli değildi. Onlar yanımda olduğu sürece mutluydum.

"Bikini getirdin mi?" Ford sağ eliyle yüzümü kavrarken sordu.

Bulunduğumuz odanın geri kalanına bakmak için ondan uzaklaşırken başımı salladım. "Burası çok güzel. Tüm mobilyalar evle birlikte mi geldi?"

"Hayır, hepsini kendim aldım. Duvar kağıtları ve halılar orijinal. Mutfak ve banyoları da olduğu gibi bıraktım." Etrafına bakındı

Gözlerinde parlayan gururla odaya baktı, sonra tekrar bana baktı. "Madem bu kadar çok seviyorsun, daha sık gelmelisin."

"Çok isterim!" Bir an için Archer'dan izin isteyecek gibi oldum ama vazgeçtim çünkü buraya gelmek zaten benim kararım olacaktı.

Archer arkama geçti ve onunla vakit geçirmeme fikrinden ne kadar nefret ettiğini belli etmek için bir iç çekti.

Ama endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu.

Ford Archer'ın cevabına kıkırdadı, sonra ellerini belime koyarak beni kendine çekti. Beni öpmek için başını eğdi ve ben de kollarımı boynuna dolamak için uzandım.

Dudakları benimkilerle usulca oynadı ve beni anında eritti.

Archer ve Link gittikten sonra ona daha çok yaslandım. Ona daha da yakın olmak istedim.

Artık onun doğum günü değildi ama yine de kutluyorduk. Archer dün gece hepsini eve gönderdikten sonra Ford'un hak ettiği ilgiyi görmediğini hissettim.

Bunu ona bugün verirdim.

Ellerimi saçlarının arasına soktum ve dilini dudaklarımın arasına kaydırırken hafifçe çektim.

Benden yumuşak bir inilti kaçtı, bu da ellerini kıcıma indirmeden önce belimi daha sıkı kavramasına neden oldu.

Keşke birkaç dakika yalnız kalabilseydik ama Archer buna izin vermezdi.

"Kırmadan önce Tabor'a ızgara konusunda yardım etsen iyi olur," diye seslendi Archer Ford'a ve öpüşmemizi kesmesini sağladı.

Uzaklaştığında içimi çektim ve kıkırdamasına neden oldum. "Bütün gün bizim bebeğim." Başımın üstünü öptü, sonra elimi tuttu ve beni arka bahçeye götürdü.

"Oh, vay canına." Bir ucunda şelale, diğer ucunda sıklık olan havuza baktım.

"Güzel, ha? İstediğim kadar çok kullanmıyorum."

"Böyle bir havuzum olsaydı, her gün kullanırdım," diye teminat verdim. Onu.

Ford kıkırdadı ve elimi sıktı. "Gerçekten buraya gelmelisin o zaman daha sık."

"Bunu göreceğiz." Archer ifadesinde sahiplenme duygusunu gizlememişti ve diğerleri bu durumla eğlenirken, Archer son derece ciddiye.

Başımı çevirip Ford'a bakmadan önce Archer'a nazik bir gülümsemeyle baktım. "Daha sık gelmeyi çok isterim."

"Ne zaman istersen." Elimi bırakmadan önce eğildi ve başımın üstünü öptü, sonra Tabor'a doğru yürüdü.

Buraya alışabilirim.

Büyük pencerelerden birine karşı ya da terasta seviştiğimizde hissettiğim tüm heyecanı seviyordum, ama tüm bunları burada Ford'un evinde gizlice yapmak da beni aynı derecede heyecanlandırıyordu.

Ve onları sır olarak saklamasam bile, onlarla yalnız kaldığımda başka hiç kimsenin onlara sahip olamayacağını bilmek güzeldi.

Çoğu insan havuzları yüzmek ve serinlemek için kullanırdı. Çünkü bunun için oradaydılar. Ama biz bunun için kullanmıyorduk.

Ford beni tutmak için ellerini kalçalarımın altına koymuştu, ben de kendimi sabitlemek için kollarımı ve bacaklarımı ona dolamıştım.

Amımın derinliklerine gömülmüştü, duvarlarımı onun etrafında her sıkıştığımda siki zonkluyordu.

Archer arkamdan geldi ve iki büyük elini kığımın üzerinde gezdirdi, yanaklarımı ayırıp ucuyla göt deliğimi okşarken sıkı.

Havuzda ayakta duramayacak kadar kısaydım. Diğer yandan çocuklar suyun sadece göğüslerine ulaşabileceği kadar uzundu. Onlar dev gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla.

Bebekken ne ile beslendikleri hakkında hiçbir fikrim yok, ama her ne idiye büyüyüp gelmiş geçmiş en yakışıklı ve güçlü adamlar olmalarını sağlamış.

Archer eğildi ve boynumun yan tarafını öptü. "Yeni bir şey denemeye ne dersin?"

Başımı omzuna yasladım ve tenimi emerken usulca inledim. "Ne?"

Hemen cevap vermedi. Sağ elinin göt deliğine yaklaştığını hissettim, sonra parmakları Ford'un sikine yaklaştıktan önce onu daire içine aldı.

Ford'a bakmak ve nasıl tepki verdiğini görmek için gözlerimi açtım. Archer'ın parmaklarının sikini okşamasını sorun etmiyordu ve parmakların amımın içine girdiğini hissettiğimde gözlerim büyüdü.

"Bu amcığı ikimiz aynı anda sıksek nasıl olur? Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun, kedicik?"

Ford bana cesaretlendirici bir bakış atıyordu. Heyecanlı görünüyordu.

Kahretsin... Bunu daha önce yaptılar mı? Üniversitede denediklerine eminim.

"I-" Ağzım kurumuştı ve zihnim bulanıklaşıyordu. "Emin değilim."

"Denememize izin verecek misin?" Ford siki tekrar zonklarken sordu.

"İkinizin de sığacağından emin değilim," diye fısıldadım.

Şimdi, beni aynı anda becermelerinin mümkün olduğunu zaten biliyordum. Biri amımda, diğeri göt deliğimde. İkisinin de aynı delikte olmasının işe yarayacağından pek emin değildim.

Archer parmaklarını amımın içine daha da sokarak, "Deneyelim ve birlikte çözelim," diye cesaretlendirdi.

Sanki beni genişletmeye çalışıyormuş gibi parmak uçlarını bana bastırduğında haykırdım. "Archer," diye nefes aldım, ona bakmak için başımı çevirdim.

"İyi olacaksın, kedicik. Bize söylediğin anda duracağız."

"Sanırım onu parçalayacağından korkuyor," diye seslendi Tabor havuzun diğer tarafından, sanki yaralanma korkum komikmiş gibi sırıtarak.

Archer kıkırdadı. "Böyle bir şey olmayacak. Bebeğimize zarar vermeyeceğiz. En azından bu acının zevkle bir ilgisi olmadığında." Diğer elini boğazıma götürdü ve başımı yana eğerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Aynı anda amını sikmemize izin verecek misin?"

Kalbim göğsümde hızla atıyor ve bacaklarım titriyordu. Aklım bana bunu yapmalarına izin vermememi söylüyordu ama ben biraz asiydim ve yeni şeyler deneyimlemek için kendimi zorlamayı severdim.

Acıtmaz. Ve eğer acırsa, dururlar.

"Kayganlaştırıcıya ihtiyacın yok mu?" Suyun tek başına iyi bir kayganlaştırıcı olmadığını bildiğim için sordum. Ve hatta suyun içindeyken bile bize karşı işe yarayabilirdi.

"Haklı," dedi Tabor ve Link de onun yanında başını salladı.

"Burada yapsak daha iyi olur."

Archer ve Ford kabul ettiler ve o benden çıktıktan sonra hepimiz havuzdan çıktık.

Ford kayganlaştırıcı almak için içeri girerken, Archer beni  ezlonglardan birine çekti ve başını kalçalarımın arasına göçmek için   n mde diz    kmeden   nce beni oturttu.

Dilini yarı ımdan geçirmesini izledim, sonra    parmağını kullanarak içime girdi.

Dili şimdi klitorisime sürtünüyordu ve gözleri   z lmemi izlemek için benimkilerle buluştu.

 iminde bir orgazm oluşması sadece birkaç vuruş aldı ve Ford dışarı çıktığında, gecenin ilk doruk noktasına ulaştım.

"Aman..." Nefes alışım hızlıydı, g  s m inip kalkıyordu.

Archer ayağa kalkıp elinin tersiyle ağzını silerken gururla sırttı.

Ford bize ulaştığında, kayganlaştırıcı şişesini açtı ve şaftının her tarafına sürmeden   nce eline biraz koydu.

Archer da aynısını yaptı, sonra şişeyi bir kenara koydu ve tutmam için elini uzattı.

"Buraya gel."

Beni yukarı çekmesine izin verdim ve iki aya ımın üzerinde durdu umda beni Ford'a bakacak şekilde çevirdi.

Archer ona, "  nce sen git," dedi.

Ford bir kolunu belime doladı ve sanki hiçbir a ırlı ım yokmuş gibi beni yerden kaldırdı. Bacaklarımı ve kollarımı onun etrafına sardım ve kısa bir süre sonra tekrar amımın içine gömüldü.

 ime kolayca girdi.

Archer, "Kıçını tut," diye talimat verdi ve Ford iki elini de kıçıma koyarak Archer'ın daha iyi erişebilmesi için yanaklarımı çekti.

Aşağıda neler olduğunu görmeye çalışıyordum ama Archer'ın elinin   ss n n etrafında olmasından başka bir şey se   e m i y o r d u m .

Ucunun girişime bastırđı ını hissetti imde sırtımı dikleştirdim ve içeri girdiğinde nefesimi tuttum.

Fazla uzağa gidemedi. Çok sıkıydı. "Ow."

"Vücudunu rahatlat, Sin. Çok gerginsin," dedi Ford, sesi sakindi.

" şe yarayaca ını sanmıyorum," dedim onlara. Elimi Archer'ın karnına bastırarak onu uzaklaştırmaya çalıştım.

" yisin bebe im. Sakin olacağım," diye söz verdi.

Bir adım geri çekildi ve nefes almam için bana bir an verdi, sonra tekrar yaklaştı ve sol elini kalçama koydu. Ucunu girişime bastırırken sessizce "Sakin ol," dedi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve ben nefesimi verirken o bu anı içime girmek için kullandı.

"AH!" İçimden keskin bir acı geçti. Bir an için sersemlemiş hissettim ve gözlerimi tekrar açtığımda kendime rahatlamamı söyledim.

Ford başparmaklarıyla tenimi okşayarak, "Şşşt, iyisin," diye teselli etti. "Bana bak."

Gözlerine baktım ve acı hafiflerken alt dudagımı ısırdım. Şimdiden daha iyi hissediyordum. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Evet. İyi hissettiriyor."

Hareket etmiyorlardı. Ben kollarının arasındayken ve sikleri amımın içindeyken öylece duruyorlardı.

Zaten hareket edemezlerdi. Hâlâ bu kadar sıkıyken olmazdı. Beni aynı anda ve aynı delikten sikecek kadar germeleri biraz zaman alacaktı.

Ama acelemiz yoktu.

Daha ileri gitmek ve bunu hepimiz için daha eğlenceli hale getirmek için hala zamanımız vardı.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bölüm 13

SINCLAIR

Çocukları son gördüğümünden beri neredeyse bir hafta oldu.

Archer bana birkaç kez mesaj atarak işlerinin ne kadar yoğun olduğunu anlattı. Ayrıca Link ve Ford'un bir iş toplantısı için şehir dışına çıkmaları gerektiğini ve Tabor'un barlarından birinde bir sorunla uğraştığını söyledi.

Butiğin sahibi yeniden dekore etmek istediğine karar verdiğinden ve beni doğru şeyleri almak için mağaza mağaza koşturduğundan kendimle meşguldüm.

Ben işlerimi hallederken Regina da dükkâna göz kulak oldu. Bu hafta pek müşteri gelmedi ama arabamı caddenin kenarına, üzerinde huzurevinin adı yazan bir otobüsün hemen arkasına park ettiğimde heyecanım arttı.

Hızla arabadan indim ve daha önce aldığım rulo halindeki parmak izlerini aldım, sonra aceleyle içeri girdim ve doğruca Regina'ya gittim.

Beni fark ettiğinde sırtıttı ve ben de heyecandan çılgılık attım. Gözlerim kocaman açılmıştı. "Müşteriler!"

"Çok heyecan verici, değil mi? Bu hafta çok yavaş geçti. Mitzi'yi arayıp dekorasyona başlayabilmemiz için bugünlük kapatmamıza izin vermesini isteyecektim ama sonra bu otobüs geldi ve tüm bu hanımlar içeri girdi. Onlar alışveriş yaparken kocalarının dışarıda beklemesi ne kadar tatlı, değil mi?"

Etrafıma bakındım ve sohbet eden ve kıyafetlere hayranlıkla bakan yaşlı kadınlara gülümsedim. "Çok sevimli. Şunları arkaya koyayım, hemen geliyorum."

"Aceleye gerek yok. Eminim bir süre daha burada olacaklar."

Başımı salladım, Regina beni durdurduğunda arka tarafa gitmeye hazırdım. "Oh! Unutmadan. Posta kutusunu kontrol etmek için arka tarafa gittim ve içinde bu not vardı. Sevgililerinden birinden olmalı." Bana bir not uzatırken kaşlarını oynattı.

Güldüm ve ne yazdığını görmek için nota bakarken arka tarafa gitmeden önce ona teşekkür ettim.

Seni özlüyorum, kedicik.

Yazılı kelimelere gülümsedim ve notu bırakanın erkeklerden biri olması gerektiğini düşündüm. Ama Link ve Ford şehir dışında olduğundan ve Tabor da romantik bir tip olmadığından, notu butiğin posta kutusuna bırakanın Archer olduğunu düşündüm.

Ona bugün yapmam gereken işlerden ve bütün gün hareket etmekten ne kadar yorgun düştüğümünden, ayrıca dün gece adet gördüğümünden ve bununla birlikte gelen ağrının da pek iyi olmadığından bahsetmişim. Bunu bana bırakmak için gelmiş olmalı. Beni neşelendirmek için.

Çok fazla yorum yapmadan her şeyi hızlıca bir kenara bıraktım ve notu jean eteğimin cebine soktum, sonra ön tarafa doğru yöneldim ve yanlarından geçerken iki kadın beni durdurdu.

"Canım, bana en çok hangi renk yakışır?" diye sordu kadınlardan biri, iki bluzu göğsüne doğru kaldırarak. Biri açık mavi, diğeri daha koyu eflatun rengindeydi.

Bluzlara baktım, sonra bayana, sonra gülümsedim ve dedim ki, "Bence ikisi de ten renginizi tamamlıyor. Mavi olan göz renginizi de ortaya çıkarıyor."

"Ben de öyle dedim," diye haykırdı diğerkadın, arkadaşına kızgın bir sesle.

"Bir profesyonelin fikrini duymak istedim, Marge."

Tartışan arkadaşlarıma gülmek için kendimi zor tuttum. "Şurada giyinme odalarımız var. Her iki bluzu da deneyebilir ve üzerinize tam oturup oturmadığını görebilirsiniz."

"Oh, harika. Teşekkür ederim, canım."

Ona gülümsedim. "Ne zaman istersen. Bana ihtiyacın olursa buradayım," dedim.

Kadınlar kıyafet ve ayakkabı denerken, Regina ve ben stokları doldurmak için daha fazla ürün sipariş ettik bile.

"Mitzi çıldıracak," dedim başka bir müşterinin elinde büyük bir çantayla mağazadan çıkışını izlerken.

"Kesinlikle satacak. Haftalardır bu kadar satış yapmamıştık," dedi Regina.

Öğleden sonra çok meşguldük ve butiği kapatmaya hazır olduğumuzda, Mitzi'nin benden istediği her şeyi alıp almadığımı kontrol ettiğimden emin oldum.

"Süslemeleri Pazartesi günü halledeceğiz. Bu akşam Mitzi'yi arayacağım ve bugün işlerin ne kadar iyi gittiğini ona bildireceğim."

"Tamam."

Dükkânın yarın için temiz ve düzenli görünmesini sağladık ve Regina her şeyi kilitledikten sonra kocasının zaten onu beklediği dışarı çıktık.

"Merhaba Barney," diye el sallayarak onu selamladım.

Gözlerini Regina'dan ayırıp bana başını salladı ve gülümsedi. "Merhaba, Sinclair. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Çok tatlısın ama arabam hemen şurada. Başka zaman."

Bana bir başparmak işareti yaptı, sonra dikkatini tekrar hayatının aşkına çevirdi. "Hazır mısın, sevgilim?"

Regina bana döndü ve kolumu sıktı. "Pazartesi görüşürüz. İyi hafta sonları."

Ona gülümsedim ve aynısını diledim. "Pazartesi görüşürüz."

Onlar arabaya binip gittiler ve ben de nihayet ayrılıp eve gitmek için benimkine yöneldim.

Bütün gün koşturmaktan ve regl dönemim yüzünden tüm bu acılara katlanmak zorunda kalmaktan bitkin düşmüştüm.

Eve gitmem, yemek yemem ve sonra da uyumam gerekiyordu.

Telefonum aniden çaldığında dişlerimi fırçalıyordum. Yatak odama doğru yürüdüm ve Archer'ın isminin ekranımda parladığını görmek için telefonumu elime aldım.

Sırıttım, ağızımda diş fırçam varken konuşamayacağımı fark ettiğimde telefonu açmaya hazırdım. Kırmızı düğmeye dokundum ve hızlıca Archer'ın sohbetini açtım.

Dişlerimi fırçalıyorum. Bana bir dakika ver.

Diğer elimde telefonumla banyoya dönerken fırçalamaya devam ettim ve lavabonun kenarına koyduğumda ekranda Archer'dan gelen bir mesaj belirdi.

Ben aşağıdayım.

Kaşlarımı çattım. Öyle miydi?
Ağzımı yıkadım, sonra banyo penceresine gidip dışarıya, otoparka baktım.

Archer'ın arabasının benimkinin yanına park ettiğini gördüm. Gülümsedim ve tekrar telefonuma uzandım.

Gel bakalım.

Ön kapıma koştum ve dahili telefonumdaki düğmeye basarak alt kattaki girişi gördüm ve Archer'ın arabasından inip kapıya doğru yürümesini bekledim.

"Merhaba," dedim hoparlör düğmesini basılı tutarak.

Siyah kravatlı beyaz düğmeli bir gömlek ve kalçalarına tam oturan siyah bir pantolon giymişti.

Sırıttı ve küçük kameraya doğru eğildi. "Beni içeri alacak mısın, kedicik?"

Onu hiçbir şekilde göndermeyecektim.

"Buradasın," dedim heyecanıma hâkim olamayarak. "İlk kez benim daireme geliyorsun."

Kıkırdadı ve elini başının üzerinde gezdirdi. Saçlarını kestirdiği o zamandan beri hep küt kesmişti. Buna bayılmıştım. İnanılmaz derecede yakışıklı görüldüğünü düşünüyordum.

"Yukarı çıkmama izin vermezseniz aslında içine giremeyeceğim."

Doğru.

"Özür dilerim. Bu çok heyecan verici," dedim, kulağa ne kadar aptalca geldiğini düşünerek yüzümü buruşturdum. "Üçüncü kat," diye ekledim kapıyı açmak için düğmeye basmadan önce.

Bu apartman kompleksinde asansör yoktu, bu yüzden onun üst kata çıktığı süreyi dairemin düzenli olduğundan emin olmak için kullandım.

Boş atıştırma paketlerini ya da daha önce yediğim boş pizza kutusunu bulmasını istemiyordum.

Aynada kendimi kontrol ettim, başımın üstündeki topuzu çekiştirdim ve dışarıda ayak seslerini duyduğumda nihayet ona kapıyı açtım.

Beni gördüğünde ilk söylediği şey "Muhteşem görünüyorsun" oldu.

Dizlerimin bağı çözüldü ve en aptalca sırtışıımı engellemeye çalışarak şortumu iki yanından tuttum.

Onun buraya gelmesi bu hafta olan en iyi şeydi.

Birbirimizi günlerce görmedikten ve ikimiz de stresli bir gün geçirdikten sonra, onun burada olması tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bölüm 14

ARCHER

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra onu kollarıma çektim ve çiçeksi, sıcak kokusunu içime çekerek vücuduma sıkıca sarıldım.

"Seni özledim," diye fısıldadı koluma ve ben de kollarımı ona sımsıkı doladım.

"Seni seviyorum. Günün nasıl geçti?"

"Stresli ama eğlenceli. Bir otobüs dolusu yaşlı insan butiğin önünde durdu ve bütün öğleden sonrayı onlara kıyafet satarak geçirdik." Başını çevirdi ve çenesini göğsüme dayayarak bana gülümsedi. "Notun gerçekten çok tatlıydı."

"Ne notu?"

Kaşlarını çatı ve bir süre beni inceledi. "Posta kutusuna bıraktığın not. Regina bulmuş ve bana verdi. Onu oraya bırakmanın çok hoş bir davranış olduğunu düşündüm."

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak onu dikkatle izledim. "Aşkım, posta kutusuna bir not bırakmadım. İşlerim çok yoğun. Bugün öğle yemeği yemek için bile ofisten çıkamadım."

"Ama..." Bir adım geri çekilirken kaşları daha da çatıldı. "O zaman notu kim bıraktı?"

"Bana gösterebilir misin?"

Başını salladı, gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı. Notu almak için odalardan birine doğru yürüdü ve ben de koridorda onun geri gelmesini bekledim.

Ellerimi ceplerime soktum ve başımı yana eğerek bunun mantıklı bir açıklamasını düşünmeye çalıştım.

"O notun sana geldiğinden emin misin? İş arkadaşın için olabilir mi?"

Sinclair odadan çıkarken başını sallıyordu ve kaşları hala alnında çatık bir şekilde notu bana uzattı.

Tek kelime etmedi ve küçük kâğıt parçasını ondan almamı izledi.

Gözlerimi nota dikmeden önce bir süre daha onu izledim.

Seni özlüyorum, kedicik.

"İlk başta sen ya da diğer çocuklardan biri olduğunu düşündüm. Ama bana böyle seslenen tek kişi sensin."

Haklıydı. Ayrıca, Link ve Ford şehir dışındaydı ve Tabor aşk notları yazıp bir yerlere saklamak için kendi yolundan çıkmazdı.

"Bunu gerçekten sen yazmadın mı?" diye sordu, sesi endişeliydi.

Ona bakarken başımı salladım. "Hayır, yapmadım." Çenem sıkıştı ve parmaklarım seğirdi. Duvarda bir delik açmaya hazırdım çünkü parçaları yavaş yavaş bir araya getirmeye başlamıştım.

Notu ufaladım ve cebime attım, sonra ona uzandım ve onu tekrar kollarıma çektim. "Şu anda bunu düşünme, tamam mı? Bunu ben halledeceğim."

Başının yan tarafını göğsüme dayayarak bana doğru eğilirken sessizdi. Aklından en kötü senaryoların geçtiğini biliyordum.

-Benimki de öyleydi ama sakın kalmalı ve bunu büyütmemeliydim.

"Sence Renner mıydı?" diye sordu sonunda ve sesindeki panikten nefret ettim.

Onu daha sıkı sıktım ve sırtını okşadım. "Kim olduğu önemli değil. Kadını için böyle notlar bırakacak kadar cesur olan her kimse ölü bir adamdır." Diğer üçü hariç.

Eğer Renner'sa, onu takip ederek nerede çalıştığını öğrenmiş olmalı. O piç kurusuna ona yaklaşmamasını açıkça söyledim.

Ellerimi kaldırdım ve başını geriye doğru eğip bana bakmasını sağlamak için kavradım. "Endişelenmeni ya da korkmanı istemiyorum, tamam mı? Ben seni koruyacağım."

"Nasıl? O her kimse nerede çalıştığını zaten biliyor. Not bırakıldığında orada değildim ama ya bir gün gelirlerse ve ben oradaysam?"

"O kadar uzağı düşünmeni bile istemiyorum. İş yerinde asla yalnız değilsin ve ben sadece bir telefon uzağıdayım."

Kaşlarını çattı, sonra gözlerinde bir anlık bir eğlence parladı. "Önce polisleri aramamın daha iyi olacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır. Eğer tehlikedeysen, önce beni ara."

"Yangın olduğunda bile mi?"

Benimle alay ediyordu.

"Günah."

"Ne var? Bu ciddi bir konu. Bunu çok ciddiye alıyorum," dedi ve ciddi görünmeye çalışmak için burnunu kırıştırdı.

Kıkırdadım. "Ciddiyim. Tehlikede olduğun zaman beni ara. Güvende olmanı istiyorum ve lanet polis benim kadar çabuk gelemmez."

Dar gözlerle beni inceledi, sonra içini çekti ve sonunda bana hak verdi. "Peki," dedi ve uzun bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Ama gerçek bir yangın çıkarsa, itfaiye araçlarını gönderebilmeleri için 911'i aramak zorundayım."

Ne kadar sevimli ve şapşal olduğuna bakıp sııttım. En azından her şey karanlık bir hal alırken odayı aydınlatmayı başarmıştı. "Peki." Eğilip alnından öptüm ve dudaklarım hala üzerindeyken, daha önce kaybolduğu kapıya doğru baktım.

"Burası senin yatak odan mı?" Geri çekilirken başımla yatak odasını işaret ederek sordum.

Kapı.

"Evet."

Bilmem gereken tek şey buydu.

Onu kalçalarından tutup omzuma attım, sonra da Arkamdan ciyaklarken doğruca yatak odasına yürüdüm.

En basit işleri bile anlayamayacak kadar aptal olan ve iş yerine futbol konuşmayı tercih eden insanlarla uğraşarak uzun bir gün geçirdim.

Müşterilerimle ilgilenirken Sin'in masamın altında diz çöküp beni emmesinin ne kadar güzel olacağını düşünerek aklım dağılmaya başladı, ama sonunda gelip kızımı görmek için ofisten çıkana kadar tüm bu saçmalıklara katlandım.

Tek başına.

Bir kez olsun diğerleri olmadan.

Onu soymaya başladığımda, gözlerini kocaman açarak bana baktı ve ben de kaşlarımı kaldırarak neyin yanlış olduğunu sordum.

"Regl dönemimdeyim," dedi, sesi kısıktı ve eli karnıma bastırıyordu.

Bu umurumda değildi ve bu konuda bir pislik olmamaya karar verdiğimde onu soymaya devam etmek üzereydim. Onun bu konuda

rahatsız edici.

"Durmak mı istiyorsun?" Parmaklarımla omzunu okşayarak sordum.

Yavaşça başını salladı. "Sadece bilmeni istedim."

Ona gülümsedim, sonra bakışlarımı bacaklarının arasına indirdim. "Bir saniyeliğine tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Yanakları kızarak bana küçük bir baş selamı verdi. "Hemen döneceğim."

Yataktan kalktı ve aceleyle en-suite banyosuna gitti ve ben beklerken kemerimi çözdüm ve kısa bir süre sonra ondan kurtuldum, tıpkı pantolonum, boxer külotum ve gömleğim gibi.

Odaya baktım, aradığımı bulamayınca banyoya yöneldim ve onu tuvalette oturmuş, eli kalçalarının arasında kıpırdanırken buldum.

İşimizi yaparken aynı odada olmaya alışmıştık.

Utanacak bir şeyimiz yoktu.

"Yatağınızı korumak için kullanabileceğimiz bir havlunuz var mı?"

"Ah, tam şurada. Sağ alt dolapta." Onu işaret etti ve ben de açıp bir havlu almak için yanına gittim.

"Sadece beyaz havlularınız var," diye belirttim, ona tekrar baktığımda dudaklarımı büzdüm.

"Evet, şey... regl olsam da olmasam da kirleniyorlar."

Bu seferki çok daha kirli olacak.

Başımı salladım, sonra havluyu yatağın üzerine koymak için banyodan çıktım.

Yatağın ucunda onu bekledim ve geri döndüğünde ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde benden birkaç adım ötede durdu.

Onu yakından inceledim, güzel vücudunun her santimini inceledim. Tam başımı kaldırıp bakacakken, uyluğunun iç kısmında bir damla kan gördüm ve sikim tepki olarak seğirdi.

"Yatağın üzerine çık. Dört ayak üzerine" dedim.

Dediğimi yaptı. Başını kollarının üzerine koydu, sırtı kavisli ve poposu havaya kalkıktı.

"Güzel," diye mırıldandım, söylediğim her kelimeyle amının nasıl sıkıldığını izliyordum. "Bugünün tüm stresini üzerimden atmam lazım. Umarım geçen hafta sonu yüzünden hâlâ ağrın yoktur."

Başını salladı. Gözleri bana dudaklarının anlatmadığı her şeyi anlatıyordu. Ellerimi kalçalarının arkasından kışına kadar gezdirdim, sıkıca sıktım, sonra parmaklarımı kanıyla kaplamak için yarığından geçirdim.

"Bu amcığı çok özledim. Sikimin etrafında ne kadar sıkı olduğunu özledim." Elimi kaldırdım ve kıcının yanağına sert bir tokat attım, derisini kanıyla işaretledim.

Bağırdı ve dudağını ısırđı ve darbeden dolayı teni kızarıırken, daha fazlasını istemek için kıcını bana doğru oynattı.

Sırıttım, sıktım ve sonra tam o noktaya tekrar vurdum. "Hoşuna gitti, değil mi? Benim yaramaz kediciğim. Bana her zaman istediğimi veriyor. Ve bu sefer benim için bir sürprizi bile vardı."

Sağ elimle sikimi tuttum ve uzunluğu boyunca ucuma kadar ovuşturdum. Parmaklarım ve başparmağımla sıktım, bir damla prekumun doğrudan kık deliğine düşmesine izin verdim.

Başparmağımla ovaladım, sonra ucumu amına bastırdım ve içine ittim.

"Fuuuck," diye inledim, shaftımın onun sıkılığının içinde nasıl kaybolduğunu, kanının tenimi kapladığıını izledim.

İlk başta ağırdan aldım ama kısa sürede sabırsızlandı ve daha fazlasını istedi. "Lütfen," diye yalvardı, ben onun derinliklerine gömüldüğümde beni geri itti.

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Kıcını sıkıca kavradım, geri çektim, sonra olabildiğince sert bir şekilde içine girdim.

Adımı haykırdı ve parmaklarını başının üstündeki yastığa gömdü. Ona alışması için zaman vermeden, onu olabildiğince sert sikmeye devam ettim.

Geçirdiğim haftadan sonra tam da ihtiyacım olan şey buydu. Kızıma odaklanmış olsam da o lanet notu düşünüp duruyordum.

Kimin bıraktığını bulacaktım ve sonra o orospu çocuğunun bir daha Sinclair'i düşünmeye bile çalışmadığıından emin olacaktım.

Bölüm 15

ARCHER

"Son birkaç haftadır şehirde olmadığına emin misiniz?" Telefonun diğer ucundaki kişiye sordum.

Bu sabah işe gider gitmez telefonu elime aldım ve Renner'ın ofisini aradım. Doğrudan onunla yüzleşecek ve o lanet notun ne hakkında olduğunu öğrenecektim, ama asistanı telefonu açtı ve Renner'ın neredeyse iki haftadır işe gelmediğini söyledi.

"Evet, efendim, eminim. Bana nereye gittiğini söylemedi ama bunun bir aile meselesi olduğunu açıkladı."

Doğru.

"Anlıyorum." Sakalımı ovuşturdum ve masamın önünde ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş bir şekilde duran Link'e baktım.

Emin olmak için notun onlardan birine ait olup olmadığını sormak üzere onu aramıştım. Ama hiçbirinin notu bırakmadığı açıktı.

"Ona bir mesaj bırakmak ister misiniz?" diye sordu kadın.

"Hayır, ama ofise döndüğünde haberdar edilmek isterim."

"Elbette. Geri döndüğünde sizi arayacağımdan emin olabilirsiniz. Aradığınız için teşekkür ederim, Bay -"

Cümlesini bitiremeden telefonu kapattım. "O işte değil. Görünüşe göre bazı ailevi sorunlar nedeniyle şehir dışında."

Link başını sallayarak, "Buna inanmıyorum," dedi. Masamın üzerindeki nota uzandı ve onu dikkatle inceledi. "Bu Renner'ın el yazısı değil ama ondan şüphelenmememiz için bunu yazması için başka birini kullanmış olabilir."

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Renner zeki bir adamdı. Ama Sinclair'den uzak duracak kadar zeki olmadığı açıktı. "Bu işin aslını öğreneceğiz. Yapmam gereken bazı işler var ama bunu bu gece daha sonra tartışırız. Sin'i ben alırım. Diğerlerine sekiz gibi bana gelmelerini söyle."

"Pekâlâ." Notu masama geri koydu, sonra başıyla hızlıca selam verdi. "Bu konuda fazla endişelenme. Renner'ı bulacağız ve ona son bir kez kızımızdan uzak durmasını söyleyeceğiz. Dinlemezse, bir adım daha ileri gideriz."

Başımı salladım. "Evet, yapacağız."

Tek umudum o orospu çocuğunun bizi bu kadar zorlamamasıydı.
İşler gerçekten çirkinleşebilirdi.

Bölüm 16

SINCLAIR

O yaşlı kadınların alışverişe geldiği hafta sonunun aksine, bugün sakin bir gündü.

Bu bana yeni gelen koleksiyonların paketlerini açmak ve kıyafetleri vitrinde sergilemek için güzel bir yol bulmak için zaman verdi.

İlk etapta giydirilmesi zor olan iki mankenimiz vardı ve onları soymak kıyafetleri tekrar giydirmekten daha uzun sürüyordu. Ama zamanım vardı ve o mankenler için kendimi strese sokmazdım.

"Pekâlâ. Son resim çerçevesi de hazır. Ne düşünüyorsunuz?"

Başımı çevirip kasanın yanında duran ve duvara çivilediği üç resmi göstermek için iki elini havaya kaldıran Regina'ya baktım.

"Gerçekten çok beğendim. Harika bir iş çıkarmışsın. Ben bu kadar mükemmel yapamazdım," dedim ona gülümseyerek.

Resimlerde Paris'te üç farklı kafe görülüyordu; önlerinde sevimli pembe masa ve sandalyeler, kaldırımlarında ise rengarenk çiçeklerle dolu saksılar vardı. Mitzi bu baskıları seçti ve diğer süslemelerle birlikte güzel bir uyum sağladılar.

"Bir fotoğrafını çekip Mitzi'ye göndereceğim. Umarım ortaya çıkan şekli beğenir."

"Eminim gelecektir. Ve eğer fotoğraflarda nasıl göründüğünü beğenmezse, bir dahaki gelişinde beğenecektir."

Regina fotoğrafları çekerken ben de giysileri yerleştirmeye devam ettim. Zihnim arada bir Archer'la dairemde geçirdiğim hafta sonunu düşünerek dalıp gidiyordu. Cuma akşamı yanında hiçbir şey getirmediği için birkaç ihtiyacını almak üzere eve dönmüştü. Hafta sonunun geri kalanında yemek yaptık ve film izledik, biraz yalnız kalmanın tadını çıkardık.

Ve bu sabah beni işe bıraktı.

Beni almakla ilgili bir şey söylememişti ama mecbur kalırsam eve yürüyerek gideceğimi biliyordu.

"Ben arkada e-postalarımı kontrol ediyor ve bir şeyler atıştırıyor olacağım. Dışarıyı kontrol altında mı?"

Dudaklarımı büzdüm ve boş butiğe baktım, sonra başımı çevirip sırtarak Regina'ya baktım. "Sanırım ben halledebilirim."

Güldü, sonra arkaya doğru kayboldu. Ben de evden atıştırmalık bir şeyler getirdim. Bu sabah fırından aldığım bir çörek. Regina döndüğünde yiyecektim.

Neredeyse bir saat geçti ve sonunda iki manken de giydirildi. Basit ama heyecan verici kıyafetler seçtim. Müşterilerin ilgisini çekeceğini umduğum kıyafetler.

Bugün kimseyi beklemiyordum ama kapı açıldığında heyecanım arttı ve tepedeki küçük zil şingirdadı.

Parlak bir gülümsemeye arkamı döndüm ama orada kimin durduğunu görür görmez gülümsemem kayboldu.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve ağzım bir anda kurudu.

Renner.

İyi görünmüyordu.

Sakalları kırlaşmış, saçları dağılmıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Solgun görünüyordu ve giysileri yıkanmamış gibiydi.

Hareket etmedim. Ne yapacağımı bilemez bir halde ona baktım.

Yorgun görünüyordu ve gözlerinde boşluk olsa da, bir an için incinmiş olduğunu görebiliyordum.

Ellerimi yumruk yaptım ve çenemi sıktım, keşke bu durumda olmasaydım diye düşündüm. Onu eve göndermeliydim. Archer'ı arayıp Renner'ın beni bulduğunu haber vermeliydim. Ama bencilliğim beni alt etti.

"İyi misin?" Şefkatimi göstermek için başımı yana eğerek sessizce sordum.

Tanrım, bana yaptıklarından sonra ona iyi davranmaktan nefret ediyordum. Berbat görünüyordu. Çaresiz. Depresyondaydı.

İyi olduğundan emin
olmalıydım. Sonunda, o hala
bir insandı.

Başını sallayarak butiğe baktı ve dükkânın her santimini inceledi. "Hayır, pek sayılmaz."

Dilim damağıma yapışmıştı ve boğazımdaki yumruyu yuttuğumda daha az emin görünmeyi başardım.

Ondan korkmuyordum. Böyle bir durumdayken değil. Ama aynı zamanda yalnız da değildim. Regina arkadaydı ve bir şey olduğunda duyabilirdi.

Bir süre onu inceledim. Duruşu da kötüydü. Omuzları da tıpkı başı gibi düşüktü ve orada durma şekli de dengesiz görünüyordu.

"Neyin var?" Beni nasıl bulduğunu sormamaya karar verdim. Şimdiye kadar notu bırakanın o olduğu açıktı ve şimdi bunu ona sormak o an için doğru görünmüyordu.

Öksürerek bir kahkaha attı. "Çok şey yanlış, sevgilim."

Tekrar öksürdü ve ben de bakışlarımı odanın diğer tarafındaki, müşterilerin burada daha fazla zaman geçirmesi için şampanya ve tatlı su bulundurduğumuz arabaya çevirdim.

Bir bardak isteyip istemediğini sormadan arabaya doğru yürüdüm ve bardaklardan birini suyla doldurdum, sonra yanına gittim ama bardağı ona uzatacak kadar uzakta durdum.

Fincanı kaptı, parmaklarımı suyun etrafına sararken sıyırdı ve büyük yudumlar alıp fincanı saniyeler içinde boşaltırken iki elimi de arkama sakladım.

"Konuşmak ister misin?"

Gözleri benimkilerle buluşurken fincanı tuttu, sonra bir kez daha etrafına bakındı. "Eğer meşgul değilsen."

"Şu anda değilim."

Başını salladı ve tekrar bana baktı. Söylemek istediği çok şey vardı. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Özür dilemek istiyorum. Yaptığım şey yanlıştı. Bana ne olduğunu ve böyle korkunç bir şeyi yapmama nasıl izin verdiğimi bilmiyorum. Utanıyorum ve özrümü kabul etmezsen anlarım. Kabul etmene ihtiyacım yok. Sadece sana verdiğim zarar için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Bazı insanlar için böyle özürler dilemek kolaydı. İçlerindeki tüm o suçluluk duygusunu temizlemek, yeniden temiz bir bilince sahip olmak istiyorlardı.

Bazı insanlar özür dileyip hayatlarına devam ettiler, geçmişleriyle ilgili her şeyi değiştirdiler ve daha iyi insanlar oldular.

Diğerleri özür diledi ama aynı boku tekrar yapmaya devam etti.

Renner'in niyetinin ne olduğından pek emin değildim. Ama konuştukça ona inanmadan edemedim.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken başımı salladım. Bir şey söylemek zorunda değildim. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Ama kalpsiz de değildim.

Tek söylediğim "Teşekkür ederim," oldu ve bu onun için yeterliydi.

Bir adım daha yaklaşp fincanı almam için bana uzatmadan önce gözleri bir an benimkilerde oyalandı.

Onu aldım, sonra kapıya yönelmek için arkasını dönmesini izledim. Kolu kavradı, sonra son bir kez bana baktı.

"Güvende kalın."

Bölüm 17

SINCLAIR

Dikkatli olun.

Renner'ın sözleri öğleden sonra boyunca aklımdan çıkmadı ve Archer butiğe girene kadar düşüncelerimin içinde kayboldum.

Renner'ın ziyaretini aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım ve Archer'a bundan bahsetmeme fikriyle oynamaya başladım.

Renner geldi ve özür diledi. Bana hiçbir şekilde zarar vermedi. Sadece konuşmak istedi ve sonra gitti.

Archer'a söylemek onu ve diğerlerini kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı ve Renner'ın tek yaptığı kibar ve özür dileyen biri olduğu halde peşine düşmelerini istemiyordum.

"Hazır mısın?" Archer bana ulaştığında sordu.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. Kollarımı omuzlarına doladım ve dudaklarına ulaşmak için parmak uçlarımda durdum.

Başını eğdi ve beni öptü, ellerini sırtıma koyarak beni kendine yakın tuttu.

Öpüşmeyi kestikten sonra bana baktı ve bir an için beni bir kitap gibi okuyacağını düşündüm. Çoğu zaman yaptığı gibi.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu, beni dikkatle inceleyerek. "Hayır, sadece uzun bir gündü. Müşteri yoktu."

Kaşlarını çattı ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Kimse bir şey satın almazken buranın sahibi size hâlâ nasıl ödeme yapabiliyor?"

Bir süre önce ben de aynı şeyi merak etmiştim ama sonra Mitzi'nin aile geçmişini ve ne kadar paraları olduğunu öğrendim.

Bir butik sahibi olmak Mitzi için sadece bir hobiydi.

Omuz silktim, bu konuşmaya giremeyecek kadar yorgundum çünkü sonunda istediğim başka bir yerde nasıl çalışabileceğimi konuşacağımızı biliyordum. Aslında günler durgun geçmeye başladığında bu işi bırakmayı düşünmüştüm ama burayı seviyordum. Butiğe her zaman müşteri gelmese bile, bu pahalı tasarım kıyafetlerin etrafında olmak hoşuma gidiyordu.

Sonunda kendime yeni bir dikiş makinesi aldığımda ve kendi şeylerimi tasarlamaya başlayabildiğimde ihtiyacım olan tüm ilhamı bana verdi.

Archer ellerini kaldırıp saçlarımı geriye doğru taradı ve en nazik şekilde kulağımın arkasından çekti. "O zaman eve gidelim."

Regina'ya veda etmeye giderken beklemesini söyledim ve eşyalarımı aldıktan sonra Archer'a geri döndüm.

Butikten çıktık, arabasına bindik ve evine doğru yola çıktık.

Bana diğerlerinin akşam yemeğine geleceğinden bahsetmemişti ama bu hoş bir sürpriz oldu.

Akşam yemeğinden önce ruh halim daha iyiydi ama hepsi çok ciddiye ve pek konuşkan değillerdi.

Kendilerinin de kötü günler geçirdiklerini düşündüm, ancak konuşmalarını daha yakından dinlediğimde, Cuma günü benim için bırakılan nottan bahsettiklerini öğrendim.

Kimin bıraktığını bile bilmeden bu kadar üzüldülerse, Renner'ın bugün erken saatlerde beni butikte ziyaret etmesine kesinlikle kızarlardı.

Çenemi kapalı tuttum ve yemeğimi bitirdim.

"Biraz daha ister misiniz?" Link masanın ortasındaki tatlı ve ekşi tavuğu başıyla işaret ederek sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Tatlı? Kara Orman pastası getirdim."

Tatlı için asla çok tok olmazdım. "Kulağa harika geliyor."

Link kalkıp mutfığa yöneldi ve buzdolabından pastayı çıkarmakla meşgulken Archer bir elini kalçama koyarak bana doğru eğildi. "Sen tatlıyı yerken, çocuklarla konuşmamız gereken bazı şeyler var. Sen televizyon izleyebilirsin. Uzun sürmez."

Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Konuştuğunuz şey beni de kapsıyor mu?"

"Hayır."

Yalancı.

Saçmalıklarını yüzüne vurmak istedim ama yapmadım. Bugün havamda değildim.

"Tamam." Yerimden kalktım ve Link'in bana uzattığı tabağa uzandım, sonra sıkı bir gülümsemeyle masanın etrafına baktım. "Ben

Siz diğerk odada benim bilmeme izin verilmeyen bir şeyi tartışırken televizyon izliyorum."

"Sinclair," diye uyardı Tabor, alaycı tonumu fark ederek. "Bu ciddi bir mesele."

"Ciddi olan ne?" Kaşlarımı kaldırarak ona meydan okuyarak sordum.

Çenesi gerildi. Bana her şeyi anlatmaya hazırdı ama Archer'a bir bakış attı ve sözlerini geri aldı.

Zaferle sıırttım. *Ben de öyle düşünmüştüm.* "Sonra görüşürüz çocuklar."

Oturma odasına doğru yürüdüm ve elimdeki pastayı sehpanın üzerine bıraktım, ardından kumandayı aldım ve izleyecek bir şeyler bulmak için televizyonu açtım.

Eğer beni kesinlikle benimle ilgili olan konuşmalarına dahil etmeyeceklerse, onlara Renner'ın ziyaretinden bahsetmeyecektim.

Kulağa aptalca geliyordu ve muhtemelen bu konuda safça davranıyordum. Ama Renner bugün tehlikeli görünmüyordu. Sadece özür dilemeye gelmişti.

En azından öyle görünüyordu.

Kötü bir niyeti olduğunu hissetmiyordum ve olsa bile güvendeydim. Ben isteyken, Regina yanımdayken bana zarar veremezdi.

Korkmuyordum.

Ve eğer öyle olsaydım, işleri kendim için daha da kötüleştirirdim.

Etrafta olmasalar bile dört adamım beni koruyordu.

Endişelenmem gereken bir şey yoktu.

En azından şu anda değil.

Seks rüyaları görmek benim için nadir bir şey değildi. Archer hayatıma girdiğinden beri, onun rüyalarımnda görünmesi neredeyse beklenen bir şeydi.

Kalçalarımın arasında bir sertlik hissettim ve kalçalarımı hareket ettirdiğimde çoktan uyanmış olduğumu fark ettim.

İçimden bir inilti kaçtı, sonra iki elin beni sıktığını hissettim. Biri kalçamda, diğeri mememdeydi.

"Uyanıyor," dedi Link.

Neler olduğunu görmek için yavaşça gözlerimi açtım. Hepsi etrafımda durmuş, Archer'ın yüzünü bacaklarımın arasına gömmesini izliyorlardı.

Dilini içime soktu ve tekrar çekerken kıvırdı. Onun arzu dolu gözleriyle karşılaştım, benimkiler ise zar zor açılmış ve uykuyla doluydu.

Onlar diğer odada konuşurken ben kanepede uyuyakalmışım ve beni bu şekilde uyandırdılar. Hala akşamdı, bu yüzden çok uzun süre uyumuş olamazdım.

Gözlerimi tekrar kapattım ve bana istediklerini yapmalarına izin verdim. "Durma," diye fısıldadım.

Onlar beni tatmin ederken benim uyuyor olmam fikri beni heyecanlandırdı ve tekrar uyuyabilmeyi dilediğim halde, birden fazla orgazm olana kadar uyanık kaldım.

Bölüm 18

ARCHER

"Renner'dan haber yok. Belki de asistanının söylediği gibi şehir dışındadır."

Link'in ifadesi karşısında başımı salladım. "Buna inanmıyorum.

Nereye gittiğini her zaman herkese söyler. İş gezisi olsun ya da olmasın."

"Yani ne demek istiyorsun?" Tabor kaşlarını derin bir şekilde çatarak sordu kaşlar.

"Şehirde olduğunu söylüyorum. Hiç ayrılmadı. Gitmeye de niyeti yoktu. Buralarda." Sesim deli gibi çıkıyordu ama kadınımı korumak için kendimin en kötü versiyonuna dönüşebilirdim. "Gözlerini açık tut. Her zaman."

Ford ofisime girdiğinde sakalımı ovuşturdum ve sandalyemde arkama yaslandım. Stresli görünüyordu. Sıkılmış. "Ne var ne yok?"

"Sizi telaşlandırmak istemem ama daha önce şehirden geçerken, üzerinde Manny'nin şirketinin logosu olan bir araba gördüm. Butiğin sokağının aşağısına park edilmişti. Arabamı bir süreliğine park ettim ama kimseyi göremedim. İyi olup olmadığını sormak için Sinclair'e mesaj attım ve bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi. Regina ile öğle yemeği yiyordu."

"Butik öğle yemeği sırasında kapalı mıydı?" Ben sordum. "Evet."

Elimi başımın üzerinde gezdirdim. "O arabanın üzerinde yazan şeyin Manny ile bağlantılı olduğundan emin misin?"

Ford başıyla onayladı. "Padilla Yazılım Şirketi." "Araba ne renkti?" Tabor sordu.

"Koyu gri bir Audi'ydı. Oldukça da yeni görünüyordu."

"Manny Audi kullanmıyor. Çalışanlarından biri olmalı." Kaşlarımı kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Adam Tesla kullanıyor. Gittiğimiz son Noel partisinde sadece lanet arabasından bahsediyordu."

Bu geçerli bir nedendi ama yine de üzerinde Manny'nin işi olan bir arabanın Sinclair'in iş yerine yakın olmasının sadece bir tesadüf olduğuna inanmıyordum. "Yine de gözümüz üzerinde olacak. Hiçbir şeyi riske atamayız."

Telefonumu elime aldım ve Sinclair'in son mesajıma cevap verip vermediğini görmek için mesajlarımı kontrol ettim.

Hâlâ işteydi, muhtemelen çok meşgul değildi ama ona bir mesaj daha gönderip onu zorlamayacaktım.

"O iyi. Çok fazla endişeleniyorsun, paranoyaklaşıyorsun." Ford'a çenesini kapamasını söylemek istedim ama haklıydı.

Sinclair iyiydi. Çok fazla şey okuyordum ve en iğrenç senaryoları üreterek işleri daha da kötüleştiriyordum.

Ama hiç kimseyi Sinclair'i sevdiğim kadar sevmemiştim ve ne olursa olsun her zaman tetikte olacaktım.

Bölüm 19

SINCLAIR

"Bu gece ne yapıyorsun?" Archer telefonda sordu. Aradığında arabamı apartmanın önüne park etmişim ve şimdi orada oturmuş onunla konuşuyordum.

Salt Lake City'ye iş gezisi için gideli neredeyse bir hafta oldu. Onu özledim ama diğerleri hâlâ buralardaydı, yani yalnız değildim. Bu gece hiçbiri bana mesaj atıp gelmek isteyip istemediğimi sormadı.

"Fazla bir şey yok. Akşam yemeği pişiririm, sonra da film izlerim. Belki kitap okurum."

"Hm."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Akşam planlarım konusunda pek mutlu görünmüyorsun." "Burada benimle olmanı tercih ederdim. Ama bu mümkün olmadığına göre

Bu gece çocuklardan biriyle olmanı tercih ederim. Dün geceki gibi. Ve önceki gece."

Gülümsedim. "Bir akşamı tek başıma geçirebilirim, biliyor musun?" "Geçirebileceğini biliyorum. Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bu gece var. Muhtemelen erken uyuyacağım. Zaten uykuya ihtiyacım var."

"Çocuklar son birkaç gecedir seni uzun süre uyutmadılar mı?"

"Evet, ama sorun değil. Sabah kalkmayı başardım." Bacaklarımın arasında ağrılar ve kıkımda morluklar vardı. Ford, Link ve Tabor'la geçirdiğim akşamları düşününce sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Archer etrafta olmadığına, ekstra tatlı oluyorlardı. Ama aynı zamanda çok da edepsizdiler. Ona dün gece amımı nasıl döl ve sidikleriyle doldurduklarını anlatsam, aynısını yapmak için anında Salt Lake City'yi terk ederdi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa onları arayın. Pazartesi döneceğim." "Tamam. Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Arabadan inip girişe yönelmeden önce bir süre arabada kaldım. Kapının kilidini açtığımda arkamda ayak sesleri duydum ve komşularımdan birinin de siteye girmesi gerekip gerekmediğini görmek için arkamı döndüm.

Gördüğüm adam tanıdığım biri değildi. "Merhaba," dedim dostça bir gülümsemeyle.

"Hey. Burada mı yaşıyorsun?" Benden çok büyük değildi. Belki yirmili yaşların sonundaydı. Üzerinde bir tesisat şirketinin adının yazılı olduğu siyah bir tulum giyiyordu.

Başımı salladım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bodrumdaki su borularını kontrol etmek için arandım. Bu öğleden sonra erken saatlerde gelecektim ama başka bir iş üzerinde çalışıyordum ve işim beklediğimden uzun sürdü. Eğer içeri girmeme izin verirsiniz, sadece boruları kontrol edeceğim."

"Oh, tabii. Ev sahibimi aramamı ister misiniz?"

Adam başını salladı. "Sen farkına bile varmadan gitmiş olacağım. Eğer sorunu şu anda çözebilirsem, çözeceğim. Çözemezsem, onu kendim arar ve Pazartesi günü döneceğimi söylerim."

Kulağa mantıklı geliyordu. Kapının kilidini açtım ve onu içeri aldım, sonra girişte etrafına bakınmasını izledim. "Kapıyı açık bırakabilir misin, böylece bazı aletler almam gerekirse içeri geri dönebilirim?"

"Tabii ki."

"Harika. Çok teşekkür ederim, uh..." "Sinclair," diye cevap verdim.

"Memnun oldum, Sinclair. Ben Emmett."

Twilight'taki vampir gibi.

Böyle durumlarda bu kadar garip olmamayı dileyerek sıkıca gülümsedim. Sonra bu durumda daha fazla kalmak zorunda olmadığımı hatırladım ve veda etmek için elimi kaldırdım. "İyi cumalar."

"Sen de."

Üst kata çıktım ve daireme girdim, iş kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giymeye hazırdım. Hızlı bir duş alıp giyindikten sonra mutfığa geçtim ve akşam yemeğini hazırladım. Brokolili tavuk göğsü. Sağlıklı. Kolay. Ve çok ağır değildi çünkü ondan sonra tatlı yiyeceğimden emindim.

Tabağımı temizledim ve bulaşık makinesini doldurarak gece boyunca çalışmasını sağladım ve tatlımı seçtikten sonra oturma odama geçerek

kanepede rahat.

Pencerenin önünden geçerken dışarı baktım ve Emmett'in henüz gitmediğini gördüm. Su borularındaki sorun her neyse ciddi olmalıydı. Yoksa tamir etmek için hâlâ burada olmazdı.

Cuma gecesi bu kadar geç saate kadar çalıştığına göre işini gerçekten seviyor olmalı.

Nasıl olsa yakında gideceğini düşünerek pencereden uzaklaştım ve gece planıma devam ettim.

Bu Cumartesi sabahı çok verimliydim. Çamaşır yıkadım, çarşaf larımı değiştirdim, tüm daireyi temizledim, duş aldım, saçımı yaptım ve sonra market alışverişine gittim.

Eve dönerken Link beni aradı ve yarın akşam kendisi ve diğerleriyle biraz vakit geçirmek için evine davet etti. Ona orada olacağımı ve gelip beni almasına gerek olmadığını söyledim, ama gelmem için ısrar etti.

Bir zaman belirledik, sonra telefonu kapattık ve ben eve gittim.

Arabamı park ettiğimde, dün geceki minibüsün birkaç nokta ötede olduğunu fark ettim. Bu sabah erken saatlerde ayrıldığımda Emmett'in borulardaki sorunu çözmüş olması gerektiğini düşünmüştüm ama geri dönmüştü.

Arabamdan inip bagajı açtığımda Emmett'in elinde aletlerle apartmandan çıktığını gördüm.

Beni fark ettiğinde gülümsedi ve ben de ona küçük bir el salladım. "Hâlâ buradasın."

Kıkırdadı ve arka kapıları açık olan minibüsünün yanında durdu. "Evet. Borulardan biri patladı ve aşağıda işler daha da kötüleşmeden tamir etsem iyi olacak. Yardıma ihtiyacın var mı?"

İsteği karşısında hazırlıksız yakalandım ve neyi kastettiğini anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Yiyecekleri kastediyordu. "Oh, bu çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Aletlerini bir kenara bırakıp arabama doğru yürüdü ve ne aldığımı inceledi. "Tatlı çayı sevdiğin kesin."

Dudaklarımı büzdüm ve en sevdiğim tatlı çaydan oluşan yirmi dört pakete baktım. Buzdolabımda her zaman bulundurmak zorundaydım. "Var."

Onun tatlı çaya uzanışını izledim, sonra da kalan yiyeceklerle dolu iki poşeti aldım. Bagajı kapattım ve arabamı kilitledim, sonra girişe doğru yöneldik.

"Kaçınıcı kat?"

"Üçüncü."

"Ve asansör yok."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Maalesef. Ama sorun değil."

Ön kapıya vardığımızda, anahtarlarımı almak için çantalarımı yere bıraktım, sonra kapıyı açtım ve içeri adım atmak için ittim.

"Burada bekle," dedim ona.

Mutfağa gidip poşetleri bıraktım, sonra da tatlı çayı ondan almak için yanına döndüm. "Tekrar teşekkür ederim. Size bunlardan bir tane ikram ederdim ama buz gibi soğuk olması daha iyi. İstersen buzdolabımda Coke Zero var."

Ellerini ceplerine soktu ve başını yana eğdi. Koyu renk bukleleri gözlerinin üzerine düştü. "İçecek bir şeyler alabilirim. Teşekkürler."

Gülümsedim. "Tamam. Burada bekle."

Tatlı çayı mutfağa götürüp tezgâha koydum, sonra buzdolabından Coke Zero kutusunu alıp ön kapıya yöneldim.

"Al."

"Kalıp konuşmak isterdim ama gerçekten işe dönmeliyim."

"Tabii ki." Zaten kalıp konuşmasını istemiyordum. İyi bir adam olmadığı için değil, yiyecekleri kaldırmam ve birkaç gün önce başladığım diyeti izlemeye geri dönmem gerektiği için. Çocukları tekrar görmeden önce biraz kendime zaman ayırmam gerekiyordu, onları özlemiş olsam bile.

"Tekrar teşekkürler. Bir gün görüşmek dileğiyle," dedi.

Sadece başımı salladım ve ona hoşça kal dedim, sonra o gitti ve ben de kapıyı arkamdan kapattım.

Sözlerinde flörtöz bir ton olmadığından emindim. Ayrıca, beni gerçekten tekrar görmek isteseydi, numaramı isterdi. Bunların hiçbirini yapmadı, dolayısıyla flört etmiyordu.

Aklımda mantıklı bir sonuç vardı ve böylece günüme devam ettim.

Bölüm 20

SINCLAIR

Saat neredeyse altı olmuştu ve Emmett hâlâ buradaydı. Minibüsü hâlâ aynı yere park edilmişti ve bagajı sonuna kadar açıktı; dahili telefona baktığımda alt kattaki kapının da hâlâ açık olduğunu gördüm.

Orada bir şey mi oldu?

Özverili bir insan olduğum için gidip kontrol etmeye karar verdim. Ayakkabılarımı giydim ve anahtarlarımı aldım, sonra dairemden çıktım ve aşağı inmek için merdivenleri kullandım.

Zemin kata ulaştığımda bodrumdaki ışıkların açık olduğunu fark ettim. "Alo?" Seslendim.

Eğer aşağı inip onu baygın bulsaydım ne yapacağımı bilemezdim. Paniğe kapılır ve muhtemelen komşularımdan yardım istemek için yukarı koşardım.

Kahretsin... Telefonumu yukarıda unutmuşum.

"Emmett, orada mısın?"

Korkuluklara tutundum ve öne doğru eğildim ama onu göremiyordum. Ayak sesleri duydum ve arkamı döndüğümde Emmet'in arkamda durduğunu gördüm.

"Seni korkutmak istememiştin," dedi dudaklarında dostça bir gülümsemeyle. "Birkaç alet daha alıyordum."

"Hâlâ buradasın," dedim, onun yanından geçip minibüsüne bakarak.

"Evet. Bazı boruları sıkmanın bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim ve görünüşe göre tamir edemezsem değiştirmek için Pazartesi günü geri gelmem gerekecek. Çok fazla iş var."

Su borularından pek anlamıyordum ve anlamış gibi de davranmayacaktım, bu yüzden sadece başımı salladım. "Bu berbat bir şey."

"Nasıl baktığınıza bağlı. Pazartesi günü seni tekrar görebileceğim anlamına geliyorsa, o zaman bu işi yapmaktan çok mutlu olurum."

Şimdi kesinlikle flört ediyordu.

Ona sıkı bir gülümseme verdim, bekâr olmadığımı söylemeye hazırdım ama söylememeye karar verdim. Herkesin her şeyi bilmesi gerekmiyordu. En azından o henüz bir hamle yapmamışken.

Fazla paylaştan biri değildim. Özellikle de özel hayatım söz konusu olduğunda. Tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık. "Senin için bir şeyim var."

Ona kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Daha önce yiyecek bir şeyler almaya gittim ve içecek bir şeyler de aldım. Sana Coke Zero'yu geri vereyim dedim."

"Gerçekten yapmak zorunda değildin-"

"Sorun değil. Güzel bir jestti ve ben de karşılık vermek istedim. Burada bekle."

Minibüsüne gitmek için otoparka doğru ilerlediğini gördüm ve elinde bir kutuyla geri döndü. Yüzünde bir gülümsemeyle bana uzattı. "Al bakalım."

Kutuyu aldım ve dudaklarımı büzdüm. "Çok tatlısın. Teşekkür ederim."

"Endişelenme."

Beni zorlamıyor olsa bile, jestini ne kadar takdir ettiğimi göstermek için içmem gerektiğini hissettim ve kutuyu açıp küçük bir yudum aldım.

"Tişörtünü beğendim. Hayranın mısın?" diye sordu.

Rastgele seçtiğim gömleği görmek için aşağıya baktım. "Oh, evet. Onun müziğini gerçekten seviyorum. Taylor Swift'i biliyor musun?"

"Adını duymuştum," dedi sırtarak.

Başımı salladım ve bugünün müziğinin Tanrıçası hakkında saçmalamaktan kendimi alıkoydum. Yine de bunu yapmak için büyük bir dürtü vardı. Bunun yerine kolamdan birkaç yudum daha aldım.

"İşine dönmene izin vereceğim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim çünkü bu kadar uzun süre burada kalacağını düşünmemiştim."

"Çok nazıksınız. Cumartesi akşamınıza dönmenize izin vereceğim. İyi geceler."

"Teşekkürler, sana da." Gülümsedim, sonra üst kattaki daireme çıktım ve içeri girdiğimde kapıyı arkamdan kilitledim.

Mutfaktan atıştırmalık bir şeyler alıp kanepeye uzandım ve izlemek istediğim diziyi açtıktan sonra çişim gelmedikçe kalkmaya niyetim olmadan arkama yaslandım. Gecenin geri kalanında televizyona odaklanacaktım.

Ve bölümün yayınlandığı ilk yirmi dakika boyunca durum böyleydi. Ta ki ağızımda sabunlu bir tatla uykuya dalana kadar.

"Bin dolar demiştin! Yarısını alıp gitmeyeceğim." "Lanet olası işini doğru yapmadın. Çok uzun sürdü."

Seslerden biri tanıdık geliyordu ama beynimi doğru çalıştıramıyordum. Ayrıca gözlerimi açamıyor ya da vücudumu hareket ettiremiyordum.

Çok güçsüzdüm. Çok uykuluydum.

Kaşlarımı çatmıştım. Ağızımda uykuya daldığım zaman ki sabun tadı vardı ama mide bulantısı hissi yeniydi.

Kusacak gibi oldum ama vücudum bunun için de çok güçsüzdü. "Hadi ama dostum. Kolay olmadı. Bunu ilk kez yapıyordum." "Ve belli oluyordu. Beş yüzlüğü al ve git."

İkinci adamın sesi daha kalındı, ilkinin sesi ise giderek daha çok Emmett'e benziyordu.

Ne hakkında konuşuyorlardı? Su boruları mı? Emmet yeterince iyi bir iş çıkaramadı mı? Batırdı mı? Ama neden bu konuşmayı dinliyordum ki?

Emmett içini çekti ve hareket ettiklerini duydum, sonra tanıdık gelen üçüncü bir ses daha katıldı. "Gitmeden önce... bunu nasıl yaptın?"

Bir an sessizlik oldu, sonra Emmett tekrar konuştu. "Bir kutu kolanın içine GHB enjekte etmek için bir iğne kullandım. İçerken bir şeylerin sızdığını fark etmesin diye tam sekmenin içinden."

Diğer iki adam güldü. "Bu çok akıllıca. Diğer beş yüz doları da ona ver. Bunu hak ediyor."

Para hakkında konuşurlarken anlayamadığım pek çok şey vardı ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. GHB bir uyuşturucuydu.

Emmett kolaya ilaç kattı, ben de çoğunu içtim.

Hay sikeyim.

SIKTIR.

Sonunda gözlerimi açabildim ve görüşüm bulanık olsa da üç adamın bana baktığını gördüm.

Zaten anlamayı başardığım gibi, onlardan biri Emmett'ti. Onunla ilk tanıştığımda giydiği tulumun aynısını giyiyordu ve yüzünde her zaman dostça bir ifade olmasına rağmen, hiç de hoş görünmüyordu.

Gözleri kararmıştı ve çenesindeki gerginlik bana başka bir yerde olmayı tercih ettiğini söylüyordu.

Pislik.

Bana ilaç verdi. Tesisatçı gibi giyindi, iyi bir adam gibi davrandı ve sonra bana ilaç verdi.

Ne kadar safmışım? *Tanrım, ne kadar aptalım!*

Bakışlarımı onun yanındaki iki adama çevirdim. Biri Emmett'le aynı boydaydı ama diğeri çok daha uzundu.

Ve daha geniş.

Gözlerim ağırlaştı ve beynim nihai bağlantıyı kurarken bir an için gözlerimi kapattım.

Bu ses. Bu duruş. *Renner.*

Vücudum titremeye başlarken gözlerim yaşardı. Böyle bir şey olamazdı. Nasıl bu hale geldi?

Sakin kalmaya çalışırken bir sandalyede oturduğumu, ellerimin arkadan bağlı olduğunu ve belime sıkı bir şey sarıldığını fark ettim.

Kendimi tekrar gözlerimi açmaya zorladım ve adamlara bakmadan önce etrafımı inceledim.

Bulduğum oda oldukça soğuktu, tavanda loş ışıklar vardı ama pencere yoktu. Bir çift kapı ve hemen yanında üzerinde bir şişe su bulunan bir masa vardı.

Yeterince gördüğümde, gözlerim adamlara takıldı. Gözlerinin içine bakamıyordum. Özellikle Renner'ın. Buna cesaret edemedim.

Bedenimin ve zihnimin nasıl tepki vereceğinden korkuyordum. Zaten kusmanın eşiğindeydim ve yıkılıp ağlamak istemiyordum. Bu onlara sadece zayıflığımı gösterirdi.

Güçlü kalmak zorundaydım. Derin bir nefes aldım ve başımı sallayarak kendime bunların hiçbirinin gerçekten olmadığını, bu kâbustan uyanabileceğimi söylemeye çalıştım ama bu olmadı.

"Senin işin burada bitti. Al bunu." Henüz tanışma şerefine nail olmadığım adamın Emmett'e bir tomar para uzatmasını izledim.

Emmett Şimdi o destelerden ikisini tutuyordu ve dudaklarında memnun bir sırıtışla başını bana doğru çevirdi.

Bakışlarımı kaçırdım ve hayal kırıklığı içinde bağırmamak için çenemi sıktım.

"Sizinle iş yapmak harikaydı," dediğini duydum ve sonra uzaklaŐtı.

Kapı kapandığında Renner nefesinin altından bir Şeyler söyledi ve diğer adam kıkırdadı. " ok doğru. Bunların hepsini otuz dakika içinde yapabilirdim. İlk seferiydi, o yüzden bu seferlik ge iŐtireceđim."

Bu sefer.

Sanki başka birini kaçırmaya hazırmıŐ gibi.

Güçlü kalmak zorundaydım. En çok da zihinsel olarak. Gardımı d Ő  remezdim ve uyanık kalmalıydım.

Nerede olursam olayım ve ne planlarlarsa planlasınlar, buradan çıkmam gerekiyordu.

Burada.

Yaşıyor.

Bölüm 21

SINCLAIR

Renner beni kandırmıştı. Butiğe geldiği günkü haline hiç benzemiyordu, o zaman her tarafı yara bere içinde ve üzgündü. Şimdi tertemizdi. Saçları ve sakalı mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve gözlerinde yorgunluk belirtisi yoktu.

Bir zamanlar boşluğun olduğu yerde şimdi karanlık vardı. Tam olarak anlayamadığım bir tür karanlık.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde önümde duruyordu ama ben ona bakamıyordum.

Bana ikinci kez ihanet etti ve ben hiçbir şeyi öngöremediğim için nefret ettim. Bu.

"Kendine bir bak, güzel bebek. Bağlanmış ve savunmasısın. Sevdim seni Çok alıngandın ama sana böyle alışabilirim. Bana bakmayacak mısın?"

Vücudum gerildi. Sesi tüylerimi diken diken etti.

Yüzüme dokunmak için uzandığında başımı çevirdim ve o da tepkime kıkırdadı. "Hadi ama Sin. Şimdi bu kadar utangaç davranma. Bana bak."

Utangaç değildim. Tiksinimiştim.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve isteği karşısında başımı salladım. Bardaki o geceden beri hiç değişmemişti.

"Tamam. Bana sessizlik muamelesi yap. Bunu hak etmediğimden değil." Oh. Demek bunun farkındaydı. Bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

Ondan kaçmak için başımı yana çevirdim. Ondan. Ondan uzakta olmayı diledim.

"En azından söyleyeceklerimi dinleyecek misin? Zaten pek seçeneğiniz de yok."

Kanım kaynıyordu. İçimin burkulup döndüğünü hissettim ve midem kendini boşaltmak üzereydi. Dilim kelimeleri tükürmeye hazırlanırken dişlerimi sıktım ama o anda kendimi tuttum.

"Özür dilerim, biliyor musun?"

Konuşmam için tek gereken buydu. Yüzümün her tarafına yayılmış bir tiksintiyle ona baktım. "Saçmalıyorsun."

Bana sırtarak baktı. "Ah, demek benimle konuşuyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Bu gerçekten umurunda değil."

"Benim umurumda."

"Yalancı."

Eli anında boğazımdaydı, başımı geriye yatırdı ve parmakları tenime bastırdı. Gözleri daha da karardı ve konuşurken dudakları gerildi. "Beni dinlesen iyi olur, kedicik. Bunu senin için mümkün olduğunca rahat hale getirmek için elimden geleni yapıyorum ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun. Artık buradasın ve gidemezsin. O yüzden söyleyeceklerimi dinle. Anladın mı?"

Ona kontrolün bende olduğu tatminini yaşatmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Renner iğrenç şeyler yapabilecek kapasitedeydi ve onu zorlamasam iyi olurdu.

Ona küçük bir baş selamı vermeyi başardım. Eli boğazıma sıkıca sarılmışken nefes almak kolay değildi, bu yüzden nefesimi tuttum ve bunun yakında durmasını umdum.

"Güzeli." Parmakları gevşedi, sonra elini tekrar yanına indirdi. "Bunun için bana kendimi açıklama şansı ver. Yine de ilk tanıştığımız gece yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklamayacağım. Geçmişi değiştiremem ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ama bizim için hâlâ bir gelecek var."

Bir asit reflüsü boğazımın arkasını kötü bir tada bıraktı. O konuştuğa kusmaya daha da yaklaşıyordum. Midemin sıkıştığını hissettim ve birçok nedenden dolayı gözlerim yaşardı.

"Görüyorsunuz, bir kadının birden fazla erkek tarafından paylaşılması gerektiğine inanmıyorum. Bir kadın sadece bir erkek tarafından el üstünde tutulmalıdır. Ona yeterince sevgi ve hayranlık duyan bir erkek. Seni paylaşmak bana doğru gelmiyor. Sen çok özelsin. Çok eşsizsin. Seni kendime istiyorum ve artık burada olduğuna göre gitmene izin vermeyeceğim." Keskin bir kakhaha attı. Beni ürperten bir kakhaha. "Ve kimsenin seni bulacağını sanma."

Yeterince dinledim. Artık onu dinleyemiyordum ve bedenim bu gerginliğe dayanamıyordu. Başımı yana çevirdim ve sonra indirdim, midemin soğuk zemine boşalmasına izin verdim.

Başım çarpmaya başladı ve midem düğümlendi. Vücudumun kontrolü ele almasına ve gerekeni yapmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordum.

İçimde hiçbir şey kalmadığında, başımı kaldırdım ve derin bir nefes almak için arkama yaslandım. Öksürdüm ve gözlerimi kapalı tuttum, bunu tekrar yapmaya hazırdım.

"Bu hâlâ içinde olan GHB. Neyse ki Emmett tüm dozu kullanmamış yoksa bir daha uyanamazdın."

Evet, *Tanrı'ya şükür* Emmett beni öldürmedi. Mümkün olan en sakin şekilde yaptığı aptalca açıklamasına gözlerimi devirmek istedim. Ölsem bile umurunda olmazdı.

"Al."

Gözlerimi açtığımda su şişesini yüzümün önünde tuttuğunu gördüm ve başımı kaldırıp ona baktığımda şişeyi ağzıma yaklaştırdı.

Gözlerinde hiç empati yoktu. Hiç yoktu. *Ne canavar ama.*

Birkaç yudum aldım çünkü ağzımın tadı kusmuk gibi gelirken orada oturamazdım ve yeterince içtikten sonra bir kez daha bakışlarından kaçınmak için başımı başka yöne çevirdim. "Beni bulacaklar."

"Yapmayacaklar. Ama yapacaklarını düşünmen çok tatlı. Umutlarını çok yüksek tutma. Sadece hayal kırıklığına uğrarsın."

Masaya geri döndü ve şişeyi yere bıraktı, sonra bana tekrar bakmak için döndü ve ben tekrar kusmaya hazırdım.

"Daha sonra geleceğim. Odanı hazırlamayı bitirmem gerekiyor. Burası pek rahat değil," dedi, sanki bu bodrumdan şimdi iğreniyormuş gibi etrafına bakınarak.

Kötü koku ben kusmadan önce de vardı ve şimdi beni yerde keskin kokusuyla bırakıyordu.

Bölüm 22

ARCHER

Aklımı kaçıırıyordum. Duvarı yumruklamaktan parmak eklemlerim kanıyordu ve aklımdan geçen tüm kötü senaryolar yüzünden başım çatlıyordu.

"Birkaç günlüğüne gittim ve siz onu güvende tutamıyor musunuz? Eğer onu bulamazsak üçünüzü de öldüreceğim!"

Dairemde volta atıyor, oturma odasının bir ucundan diğer ucuna uzun adımlarla yürüyordum.

Link dün gece beni arayıp Sinclair'in hiçbir yerde bulunamadığını söylediğinde, hemen Boulder'a dönmek için uçak bileti alıyordum. Gece yarısından hemen sonra Boulder'daydım.

"Duymak istediğin son şeyin bu olduğunu biliyorum ama sakinleşmen gerek dostum. Biz ilgileniyoruz. Onu bulacağız," dedi Tabor. Sesi kendinden çok emin geliyordu.

"O gitti. Gitti amına koyayım!"

Link öne çıktı ve bir elini omzuma koyarak beni olduğum yerde durdurdu. "Otur Archer. Bunu sakince çözelim. Bağırmanın hiçbirimize faydası olmayacak. Birbirimizi suçlamak da onu geri getirmeyecek."

Bu konuda onunla kavga etme dürtüsü büyüktü ama onunla aynı fikirde olmalıydım. Kendime rahatlamamı söylemeden önce çenemi sıktım ve ellerimi yumruk yaptım, sonra kanepeye oturdum ve derin bir nefes aldım.

Ellerimi yüzümde ve başımda gezdirdim, keşke hâlâ yumruklayıp çekecek kadar saçım olsaydı diye düşündüm. "O orospu çocuğu onu aldı."

"Bunu henüz bilmiyoruz Archer," dedi Ford, sesi diğerleri kadar sakindi.

Endişelenmiyorlar mıydı? Aşırı tepki mi veriyordum? Hayır. Aşırı tepki vermemin imkanı yoktu. Kızım gitmişti ve ben onun kaybolmasını engellemek için orada değildim.

"Renner'ı ara."

Link, "Saat neredeyse sabahın ikisi," diye belirtti.

"Umurumda değil. Ara onu."

"Telefonu amayacak-"

"Aman Tanrım!" Ayağa kalktım ve tezgahdan telefonumu almak için mutfağa doğru yürüdüm. Ne kadar sakın kalmaya çalışsam da hayal kırıklığımı birinden çıkarmam gerekiyordu.

Rehberimi açtım ve Renner'in adına dokundum, sonra aramayı başlattım ve telefonumu kulağıma götürdüm. Bardaki o geceden sonra onun numarasını kaybetmeliydim ama içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyordu.

Bir an için çaldı. Tabii ki amayacaktı ama sesli mesaj bırakmak için bekliyordum.

"Gerçekten Renner olduğundan nasıl emin olabiliriz?" Ford sordu. Sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

enem tekrar gerilirken ona ters bir bakış attım.

Bařka dūřmanımız yoktu. O gecenin intikamını almak isteyen Renner'dı.

Renner'in telefondan "Lütfen mesaj bırakın," dediğini duydum, sonra bir bip sesi geldi ve sonunda konuşmaya başladım.

"Ölü bir adam olacaksın. Bundan paayı sıyracağını dūřünmeye bile cüret etme çünkü sıyıramayacaksın. Seni ve kızımı benden almana yardım eden herkesi bulacağız. Ne kadar i leri gideceğim umurumda değil. Birçok şey yapabilirim kardeşim, bunu sen de biliyorsun. İşbirliği yap. Aptalca oyunlar oynama." Telefonumu sıkıca kavradım, sonra aramayı sonlandırırken elimi yanıma bıraktım. Dięerlerine baktım ve gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm.

Ford bir adım öne çıktı ve omzumu sıktı. "Varsayımda bulunmak istemiyorum ama ona zarar vermeyecek. O iyi olacak. O bir savaşçı. Bunu biliyorsun, Arch."

Ford her zaman insanları nasıl rahatlatacağını bilirdi. Sorun şu ki, sözleri ne kadar güven verici olursa olsun, bana hiçbir şey yapmadılar.

Ama onlara saldırmaya devam edemezdim. Onlar benim tarafımdaydı ve onların desteğine ihtiyacım vardı.

Başımı salladım ve nefes almak için başımı öne eğdim. "Sabah ilk iş onun ofisine gideceğiz. Manny'nin de. Bu işte birlikte çalışmış olma ihtimallerini göz ardı edemeyiz."

Ford başını salladı ve omzumu tekrar sıktı. "Orada olacağız. Zor olacak ama biraz uyumalısın. İkimizden birinin kalmasını ister misin?"

Gece mi?"

Yetişkin bir adamdım ama bebeğim öldüğünde yalnız kalamazdım. Renner'ı aramaya tek başıma çıkacaktım ve bu sadece felaketle sonuçlanacaktı.

"Evet."

"Ben kalırım," diye teklif etti Link.

"Pekâlâ." Ford beni kucakladı ve o uzaklaştığında Tabor da aynısını yaptı.

"O hayal edebileceğimizden çok daha güçlü. Onu geri getireceğiz."

Kollarımı ona doladım ve sırtını sıvazladım. "Bu sonuç dışında hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim," dedim ona.

"Bu zihniyeti koru."

Ben olsam yapardım.

Ve o gece, bir gözümü bile kapatmadım.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Son bir saattir Link'i gözlemliyordum. İkimiz de oturma odasında oturuyorduk ve ben sinirlerimi yatıştırmak için biraz burbon yudumluyordum.

Gözlerime bakmak için telefonundan başını kaldırdı. Cevap vermesi bir anını aldı. "Avukatlarımdan birine bir e-posta yazıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sin yüzünden mi?" "Ah, hayır. İş meselesi."

Doğru.

Bakışlarını tekrar indirdi ve ben onu incelemeye devam ettim. Sinclair'in gittiğini söylemek için aradığında sesi garip geliyordu. Bütün bunlarla bir ilgisi olduğunu düşünmeye başlayamazdım. Muhtemelen o da en az benim kadar üzgündü.

Burbonumdan bir yudum aldım ve gözlerimi duvardaki saate çevirirken bardağı kalçama dayadım.

Bana kalsa, Sin'i bulmak için çoktan yola çıkmış olurduk. Ama fazla uzağa gidemeyiz.

Gecenin bir yarısı değil.

Ama sabah olduğunda, onu tekrar kollarıma alana kadar aramayı bırakmayacaktım.

Bölüm 23

SINCLAIR

İki gün oldu ve Renner'ın bu süre içinde yaptığı en güzel şey beni başka bir odaya taşımak oldu. Bir yatak ve ona bağlı çok küçük bir banyosu olan bir odaya.

Nerede olduğumuzu anlayamamıştım ama sezebildiğim kadarıyla burası bir tür kulübeydi.

Beni o bodrumdan çıkarıp birkaç kat merdiven çıkmaya zorlamadan önce başıma ve gözlerime bir bere geçirdi.

Odaya vardığımızda kapıyı arkasından kapattı ve beremi başımdan çekti, ben de doğrudan gözlerinin içine baktım.

Tüm bunlar onu eğlendiriyordu. Benim kafa karışıklığım ve endişemle. Oynadığı oyun hoşuna gidiyordu ama ben onunla birlikte oynamak istemiyordum.

Yine de çıkış yolu olmayan bu penceresiz odada kilitli kalmıştım. Tek yapabildiğim beklemek ve umut etmektir. Archer, Tabor, Link ve Ford'un gelip beni kurtarmasını ummak.

Çaresizdim ama gardımı düşürmedim.

Renner odaya her girdiğinde dudaklarında aptalca bir sırıtma vardı. Yüzünü tokatlamak ve ona ne kadar kızgın olduğumu göstermek istiyordum.

O kapıyı her açtığında, dışarıda ne olduğuna bakmaya çalıştım. Ama tek görebildiğim kahverengi panelli bir duvardı. Bir koridor olmalıydı. Hem de çok dar bir koridor.

Renner kapıyı açmadan önce hiç çalmamış. Neden çalsın ki?

Saklamam gereken bir şey yoktu. Saklamak için bir sebep yoktu.

Anahtarın kilitte döndüğünü duydum, sonra kapı açıldı ve Renner bir kez daha yüzünde memnun bir ifadeyle orada duruyordu.

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Beni buraya getirdiğinden beri -hayır, Emmett beni buraya getirdiğinden beri- Renner bana hiçbir şey yapmamıştı. Bana dokunmamıştı. Sadece benimle konuşmuştu. Ve o konuşmalar da o kadar derin değildi.

Bu da beni gerçekten incitmeyeceğine inandırdı.

Ondan korkmuyordum ama Manny'den korkuyordum. Tahmin edilemez görünüyordu.

Bu sabah Renner olmadan odaya geldi ve orada öylece durup beni izledi. Elinde bir bıçak vardı ama deri bir kılıfın içinde saklıydı. Aklından her ne geçiyorsa öğrenmek istediğim bir şey değildi.

Uykusuz görünüyordu ve yanında olmama gerek kalmadan vücudunda alkol olduğunu biliyordum.

Neyse ki tek kelime bile etmeden gitti. "Aç mısın?" Renner sordu.

"Eve gitmek istiyorum."

Güldü ve başını salladı. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun, kedicik. Ama sana bir sürprizim olabilir."

"İstemiyorum."

Kapıyı arkasından kapattı ve oturduğum yatağa doğru yürüdü. Büzülmüş dudaklarıyla beni inceledi, sonra yavaşça başını salladı. "Sanırım hoşuna gidecek. Şimdi, aç mısın?"

En son dün gece yemek yedim. Üzerinde tereyağı olan iki dilim ekmek, biraz meyve ve bir bardak süt getirdi. Garip bir kombinasyondur ama yedim çünkü bir daha ne zaman besleneceğimden emin değildim.

Sadece geceleri yemek yememe izin verildiği ortaya çıktı. Şansına, saatlerce yemek yememeye alışmışım. Çünkü stresli bir gün geçirdiğimde bazen yemek yemeyi unutuyordum.

Yine de... bana daha fazla yemek vermemesi pek düşünceli bir davranış değildi. "Bu sefer sıcak bir şeyler yiyebilir miyim?"

"Belki."

"Renner." Ellerimi yüzümde gezdirerek iç geçirdim. Sızlanmak, ona bunun ne kadar mantıksız ve yanlış olduğunu ve benimle ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı için ne kadar sinirlenmeye başladığımı göstermek istedim. "Beni gizli bir yerde, gerçek yiyecek olmadan bir odada tutamazsın. Ayrıca burası leş gibi kokuyor. Hiç pencere yok."

"Biliyorum. Evdeki en iyi oda değil," dedi, sanki buranın ne kadar kötü bir yer olduğunu yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Manny'yle seni tekrar taşıması için konuşmam gerek."

Harika.

Ne kadar düşüncelisin.

Bakışlarımı indirdim ve parmaklarımdaki deriyi karıştırdım. "O neden burada?"

"O benim arkadaşım."

"Diğer arkadaşlarına ihanet ettiğin gibi ona da ihanet edecek misin?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Sinclair. Gidip sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Yüzünü görmek için başımı kaldırdım ve dudaklarındaki nazik gülümseme beni şaşırttı. Bu kadar sakın ve itaatkâr olmaya devam edersem, bir gün beni bırakacağından emindim.

Ama yavaştan almak zorundaydım.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, sesimin ne kadar yumuşak ve dostça çıktığını görünce içim cız etti.

Uzanıp yanağımı avuçladı, ben de izin verdim. Ama gözümü ondan ayırmadım. Bana en fazla bu kadar yaklaşmasına izin verebilirdim.

Başparmağını çene çizgimde gezdirdi, gözleriyle beni yakından inceledi. "Çok güzelsin. Ve sonunda benimsin."

Hayır, değildim.

Ama neye isterse ona inanmasına izin verdim. Buradan gidecektim.

Bundan emindim.

Bölüm 24

PAZAR 11:38

Sana güvenebileceğimden emin değilim.

Yerini biliyorum ve diğerlerine söylemedim. Her yerde seni arıyorlar. Kötü niyetli olsaydım, çoktan sana doğru geliyorlar.

Hala.

Renner, nasıl hissettiğini biliyorum. Dışlanmış. Ben de öyle. son bir yıldır hissediyorum. Diğerlerine gösterdiği ilgiyi bana göstermiyor ve ben de bundan bıktım.

Saçmalamadığını nereden bileyim?

Öyle olsaydım, neden senin yerini sır olarak saklayayım ki? Manny ile birliktesin ve Sinclair'i o eve kilitledin. Bildiğim kadarıyla ona en kötü şeyleri yapıyor olabilirsin ve ben yine de yaptıklarını çocuklara anlatmayacağım. Çok ciddiylim. Oraya gelip istediğimi almama izin ver.

Peki sen ne istiyorsun?

Onu. Tıpkı senin istediğin gibi. Beşimizi asla idare edemez. Dört kişiyle bile. Ben dışlanıyorum ve bundan nefret ediyorum.

5:26

İyi. Manny ve ben silahlıyız.

Neden beni bu konuda uyarıyorsun?

*Çünkü sadece benimle dalga geçtiğin ortaya çıkarsa, sana silah
ç e k e r i m .*

Buna gerek kalmayacak. Ne zaman gelebilirim?

PAZARTESİ 10:17

*Yarın akşam. 8. Tekrar söylüyorum, ukalalık etme. Mülkün her
yerinde kameralar var.*

**Merak etme, yalnız geliyorum. Onu görmeme izin verdiğin
için teşekkürler. Ona yapmak istediğim o kadar çok şey
var ki.
izin vermedi.**

Bölüm 25

SINCLAIR

Adamlarımın beni aramadığına inanmak için kendime izin vermedim. Aradıklarını biliyordum ve sadece onlar da değildi.

Dört gün oldu. Dün işe gelmeliydim. Regina'nın çok endişelendiğinden emindim ama Archer'ın ona olanları anlatmak için butiğe gittiğinden o kadar da emin değildim.

Her iki durumda da Regina polisi arayacaktı. Tabii Archer ona kesinlikle aramamasını söylemediyse -ki bundan da oldukça emindim.

Tüm bunlar benim için çok kafa karıştırıcıydı. Bir zamanlar bana korkunç bir şey yapmış bir adam tarafından esir tutuluyor olmama rağmen, bu durumda herhangi birinin benden beklediği kadar ondan korkmuyordum.

Manny'nin ortaya çıkması dışında her şey bir rüya gibiydi. Yüzünü her gördüğümde karanlık kırmızı bayraklar yükseliyordu. Neyse ki odaya sadece ben uyanırken gelmişti. Tıpkı Renner gibi.

Sakin bir şekilde uyuyabildiğimden değil. Gözlerim kapalıyken bile uyanıktım. Ama bu sabah erken saatlerde yorgunluğum zihnime ve bedenime galip geldi. Uyanık kalamadım.

Gardımı indirip uykuya daldım ve sırtımı okşayan bir el tarafından uyandırıldım. Sıçradım ve kendimi yatağın diğer ucuna iterek sırtımı ahşap duvara dayadım.

Manny yatağın kenarına oturmuş, gözleri kan çanağına dönmüş, vücudu alkol ve sigara kokuyordu. Ona dehşetle baktım, bana ne kadar uzun süredir dokunduğunu düşünmekten bile korkuyordum.

"Ne yapıyorsun?" Sesimin bu kadar titrek olmasından, kulağa bu kadar zayıf gelmesinden nefret ediyordum.

"Sana dokunmama izin

ver." "Hayır."

"Buraya gel," diye homurdandı ve bana doğru uzandı.

"Hayır!" Elini ayağımla tekmeleyerek uzaklaştırdım. "Beni rahat bırak!"

Çenesi gergindi ve aniden ayağa kalktı, yüzünde öfkeli bir ifadeyle üzerime doğru yükseldi. "Seni küçük kaltak. Ne zaman böyle karşılık verirsin

Renner sana

dokunuyor mu?"

Bilmiyordu.

Kaşlarımı çatarak sertçe yutkundum ve gözlerimi ondan ayırmadım.

Bana tekrar dokunmaya çalıştı ve ben de ayaklarımı kullanarak onu ittim. "DUR!"

Ama ben karşı koydukça o daha da ısrarcı oldu. Ayak bileklerimden tutup beni kendine doğru çekti ve ayaklarımı şiltenin üzerine itti. Bırakması için elimden geleni yaptım ama o çok güçlüydü.

Parmakları derime daha sert battığında acı içinde haykırdım. "Bırak beni! Dur!"

Yatağa uzandı ve ellerimi tutarken bacaklarıma sarıldı. Kollarını tokatladım, derisini çizdim ama hiçbir işe yaramadı. Çok ağırdı ve içimde panik büyümeye başladı.

Bu tekrar olamaz. Ben bunu hak etmiyorum. Kimse hak etmiyor!

Bağırdım, yardım istedim ama kimse yardıma gelmedi.

"Lütfen!" Yalvardım. Tek yapabildiğim buydu. "Lütfen, dur..."

Bana dokunmaya başladığında vücudum uyuştı. Elleri her yerdeydi, sıkıyor ve acıtıyordu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve boğazım düğümlenmişti. Artık sesim çıkmıyordu ve savaşmak istesem de yapamıyordum.

Olan bitenin farkına vardığımda üzerimden bir yükün kalktığını hissettim.

Birisi Manny'yi benden kopardı ve odanın diğer ucuna uçup sırtını duvara çarpmasına neden oldu.

Yüksek sesli bir inilti odayı doldurdu ve gözlerim aniden ardına kadar açıldı. Tekrar nefes alabiliyordum ama vücudum ağrıyordu.

"Sana ona dokunmamanı söylemişim!" Renner kükredi ve yerde yatan Manny'nin üzerinde dikilmesini izledim. "Gitmek zorundasın."

"Bütün bunlar için sana yardım ettim ve onu beceremeyecek miyim?" "Git buradan!"

Manny'nin ayağa kalkmak için çabalamasını izledim ve ayağa kalktığında Renner'ın yanından geçip bana baktı. "Onu becermeme izin ver. Onun gibi kızlara ne olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Ona bir daha asla dokunmayacaksın. Git buradan. Sana bir daha söylemeyeceğim."

Renner beni Manny'den koruyordu ama yine de kendimi güvende hissetmiyordum. Nasıl hissedebilirdim ki? Esir tutuluyordum. Çaresizdim. Yalnızdım. Ve Manny gitse bile, bulunana kadar burada kalacaktım.

Manny nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve yüzünü daha fazla öfke kaplarken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Dizlerimi göğsüme çektim ve kendimi mümkün olduğunca örtmek için kollarımı bacaklarıma doladım. Kıyafetlerimi çıkarmamıştı ama çok yaklaşmıştı.

Battaniyeyi üzerime çekmek istedim ama vücudum doğru çalışmıyordu. Titriyordum.

Manny karşı koymadı ama gitmek için acele etmedi. Sonunda odadan çıktığında Renner da onunla birlikte gitti ve kapıyı kilitleyerek beni yine tek başıma bıraktı.

Zihinsel olarak bitkin düşmüştüm ama tekrar uyuyamıyordum. Çocuklar odadan çıktığından beri yatakta oturuyor ve hiç kıpırdamıyordum. Kollarımı sıkıca bacaklarıma dolamış, çenemi dizlerime dayamış ve gözlerimi kapıya dikmişim.

Yine oldu. İki kez çok fazla oldu ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İçimde gözyaşı kalmamıştı ama ağlarsam sadece kendime acıyacağımı biliyordum, oysa asıl yapmam gereken güçlü kalmaktı.

Saatler geçti ve sonunda odanın dışında bir ses duydum. Koridorda bir ses vardı. Birisi yavaşça konuşuyor, sorular soruyordu ama cevap veren bir ses yoktu.

Konuşan Renner'dı ama yalnız değildi. Ona ait olamayacak ağır ayak sesleri duydum. Renner ayakkabı giymiyordu. Evin içinde sadece çoraplarıyla dolaşıyordu ve yanında kim varsa bot giymiş olmalıydı ki ahşap zemini gıcırdatıyordu.

Renner'ın sesi onlar yaklaştıkça daha da netleşti ve yürümeyi bıraktıklarında, bundan sonra olacıklara karşı kendimi hazırladım.

Anahtarın kilide girdiğini duydum ama kapı hemen açılmadı.

"O iyi. Yaralanmadı," dediğini duydum Renner'ın.

Gölmek istedim. Nasıl hissettiğimi nereden bilebilirdi ki? Pislik arkadaşşı benden faydalandı. Kahretsin, iyi olmaktan başka bir şey değildim.

"Sanırım seni gördüğü için heyecanlanmış bile olabilir," diye ekledi Renner ve birden kulak kesildim.

Neden bahsediyordu?

Kaşlarımı çatarak kapıyı dikkatle izledim, sonra nihayet açıldı ve Renner odaya girdi. Ona baktım ama arkasında kimin durduğunu görmek için bakışlarımı kaydıldım ve zihnim onun kim olduğunu kaydettiği anda, zihnim ayrıştı ve etrafımdaki dünya aniden gerçek dışı oldu.

Bölüm 26

SINCLAIR

Aklımda çok fazla şey vardı ama hiçbir mantıklı gelmiyordu.

Bir insan hayatı boyunca tamamen dağılmadan ne kadar sık ihanete uğrayabilir? İki kez mi? Üç kez? Belki daha da fazla?

Ancak birçok kez tamamen yıkılmak üzereydim.

Link, Renner'ın yanında duruyordu, elleri cebindeydi ve yüzünde boş bir ifadeyle başını yana eğmişti.

Beni kurtarmak için burada değildi. Her ne için buradaysa bana yardım etmek için değildi. Aksi takdirde orada durup bana hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi aval aval bakmazdı.

Zihnim olası noktaları birleştirmek için elinden geleni yaparken dudaklarım titredi ve bedenimi ürperti kapladı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Bu oluyordu ve ben bir kez daha güvenilebileceğimi düşündüğüm biri tarafından kandırılmışım.

"Neden-" Nefesim kesildi. O kadar çok titriyordum ki kelimelerimin üzerinde tökezledim. "Bunu neden yapıyorsun?"

Sorum Link'e yönelikti. Ne kadar incindiğimi göremiyor muydu? Geçen Cumartesi gecesi beni alması gereken kişi o değil miydi? Bana nasıl böyle sırtını dönebilirdi?

Tek kelime etmedi. O boş bakışlarıyla bana bakmaya devam etti. Gözler.

Şimdiye kadar hissettiğim en güçlü duygulara kapıldım ve Altımdaki çarşafı tutunarak hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordum. Vücudumun her yeri ağrıyor, titriyor ve içimdeki acı her geçen saniye daha da büyüyordu. "Lütfen. Lütfen bunu durdur!"

Gözyaşlarım yüzümden ve boynumdan aşağı aktı ve kalbimin hayal edilebilecek en kötü nedenden dolayı göğsümde sertçe attığını hissettim. Sanki kalbim patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. En azından o zaman artık böyle hissetmeyecektim.

Nefes almak zorlaştı ve nefesimi tutmaya çalışırken elimi göğsüme bastırarak ovuşturdum ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Yardımcı olmuyordu.

Renner umursamaz bir tavırla, "Sanırım panik atak geçiriyor," dedi ve yaklaştığında onu kendimden uzak tutmak için çığlık attım.

"Hayır! Hayır! BENİ RAHAT BIRAK! DUR!"

Ama sözlerim onun için önemli değildi. Onun için hiçbir şeyin önemi yoktu.

Elleri dizlerimdeydi ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı, ama onu üzerimden atmak için ayaklarımı tekmeledim.

"Siktiğimin orospusu!" diye mırıldandı kaburgalarına tekme atarken. Geri çekildi ve bir sonraki adımını düşünürken bir süre beni izledi. "Suya ihtiyacın var," dedi sonra.

Arkasını döndü ve bir milim bile kıpırdamayan Link'e bir şeyler söyledi, sonra Renner odadan çıktı ve ben bulanık gözlerle Link'e baktım.

Neden buradaydı? Neden bunun iyi olduğunu düşünüyordu? Çok acı çekiyordum, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve hâlâ nefes almakta zorlanıyordum. Yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu ve ellerimi yüzümde gezdirirken Link'in yaklaştığını fark etmedim.

Çığlık atmaya ve tekrar tekmelemeye hazırdım ama elleri başımın iki yanını kavradığında donup kaldım.

Gözlerim büyüdü ve bundan sonra olacıklara dair korkum daha da arttı.

"Çok özür dilerim bebeğim," bana söylediği ilk sözler oldu ve niyeti daha da belirsizleşti.

"Lütfen bana zarar verme," diye yalvardım, sesim kısıktı. Doğrudan gözlerinin içine bakıyordum. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ama yine konuştuğu kesindi.

"Bunu telafî edeceğime söz veriyorum ama şu anda beni dinlemeni istiyorum. Anlıyor musun?"

Hiçbir şey anlamıyordum. Ne oluyordu?

"Sin, beni dinlemen gerek. Hey," sesini alçak tuttu ve başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. "Çok fazla zamanımız yok. Renner her an dönebilir ama beni iyi dinlemeni istiyorum. Beni duyuyor musun?"

Sözleri kafamda yankılandı ve sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu sorguladım. Onu doğru mu duyuyordum yoksa zihnim bana oyun mu oynuyordu?

Başımı sallamayı başardım, sonra tekrar konuştu.

"Adamlar dışarıda. Hepsi ormanda saklanıyor. Buradan çıkman gerek, tamam mı? Birlikte oynayın. Kolay olmayacak ama bana ayak uydurman gerek."

Renner çoktan geri dönüyordu ve panik atağım hâlâ devam etse de daha net düşünebiliyordum.

Tekrar başımı salladım. "Tamam."

Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan bir sıcaklık bıraktı. Beni kurtarmak için buradaydı.

"Sonunda sakinleşti mi?" Renner odaya girerken sordu.

Link daha önce durduğu yere geçti ve Renner'ın sorusuna omuz silkerek beni umursamıyormuş gibi davrandı.

Renner bana bir bardak su uzatırken, "Bunu iç," dedi.

İçtim ama bir yudum bile almadım. Şimdiye kadar bana yemem ve içmem için verdiği her şey güvenliydi ama az önceki tepkime ve Link etraftayken Renner'ın suyuma bir tür sakinleştirici koyma ihtimali yüksekti.

"Neden böyle davrandığından emin değilim. Son birkaç gündür oldukça sakindi. Sanırım seni burada gördüğüne pek sevinmedi," dedi Renner sert bir şekilde gülerek. "Ama karşı koymanın onu bir yere götürmeyeceğini biliyor."

Renner'ı elini saçlarının arasında gezdirirken gözlemledim. Bir kez daha kayıtsız görünen Link'e bakıyordu. Çok iyi bir oyuncuydu. Tek soru suydı... Kimi kandırmaya çalışıyordu?

Ben mi Renner mı?

Bölüm 27

LINK

Genç yaşta öğrendiğim bir şey varsa o da dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmaktır. Bardaki o geceden sonra Renner'la iletişim halindeydim. Sinclair'e yaptığı şey beni o kadar etkilememiş gibi davrandım. Çünkü Archer'ın koyduğu sınırları zorlamaya başlayacağı bir günün geleceğini biliyordum. Daha işi bitmemişti ve ben de onun çizgiyi aşması için hazırlanıyordum.

Bana her şeyi anlattı. Bana günüyle, işiyle ilgili mesajlar attı.

Ama Sinclair'den ya da o gece barda yaptığı pislikten hiç bahsetmedi.

Yine de bir gün bunu çok ileri götüreceğini hissediyordum. Bir anda. Ve birkaç hafta önce, durum buydu.

Bana mesaj atmayı kesti ve o an bir şeyler planladığını anladım.

Ve her ne olursa olsun, eylemleri ne kadar karanlık olursa olsun, kendimi onun adımlarından haberdar etmenin bir yolunu bulmalıyordum.

Onunla tekrar iletişime geçmeye çalıştıktan günler sonra bana her şeyi anlattı. Hiçbir uyarı olmadan. Sinclair'i alma planı hakkında her şeyi anlattı.

Her şeyi farklı şekilde halledebilirdim. Archer'a Renner'ın planlarını hemen anlatabilirdim ve Sinclair hiçbir zaman tehlikede olmazdı. Ama bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum. Eğer onu Sinclair'i ele geçirme planına engel olmayacağıma inandırırsam, işi bir adım daha ileri götürecekti.

Beni yanlış anlamayın... Sinclair'i ormandaki o eve götürmek için ona ilaç verdiklerini bile bile tüm bunların olmasına izin verdiğim için nefret ediyordum. Bu kadar korkmuş olmasından nefret ediyordum. Onu güvende tutmak için orada olabilecekken kendini korumak için ne kadar az şey yapabildiğinden.

Bu yüzden bunların hiçbirini Archer, Ford ve Tabor'a anlatmıyordum. Niyetim iyi olsa bile, bunun için benden nefret ederlerdi. Ve ben onları kaybetmek istemiyordum.

Planım basit değildi. Hem de hiç. Ama işe yaradı, en iyi arkadaşlarıma yalan söylemek zorunda kalsam bile.

Dün gece onlara Renner'ın telefonunun yerini tespit edebildiğimi söyledim ve Sinclair'i güvenli bir şekilde eve geri getirmek için bir plan yapmaya başladık. Ve sırlarım tehlikede olduğu için eve giren kişi olmaya gönüllü oldum.

Birlikte oynamam gerektiğini biliyorlardı. Renner'ı onun tarafında olduğuma inandırmak, ama bir yılı aşkın süredir birlikte hareket ettiğimi asla öğrenemezlerdi. Renner'ın aslında bu gece beni beklediğini.

Onun panik atak geçirmesini izlemek ve sakinleşmesine yardımcı olamamak beni mahvetti ve ona yaşattığım onca acı için kendimi asla affetmeyeceğim.

Onu bu cehennemden kurtarmam için bana güveniyordu ama her şey bittiğinde beni itmesine hazırlıklıydım.

Renner buraya geldiklerinden beri onun ne kadar farklı olduğunu ve neden birdenbire bu kadar *garip davrandığını* anlayamadığını anlatırken onu dikkatle izledim.

Renner'ı hayatım boyunca tanıdım ama hiç bu kadar bilgisiz olmamıştı.

Sin'in gözleri benimkilerle buluştuğunda çenemi sıktım. Keşke ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim. Artık güvenliği konusunda endişelenmesine gerek yoktu çünkü ben oradaydım.

Ama bana istediğim şekilde güvenmiyordu.

"O artık tamamen bizim. Bir şey planladığını söylemiştin. Ona ne yapmak istiyordun?" Renner bana sordu ve ben de bakışlarımı ona doğru kaydardım.

Ne domuz ama.

"En son ne zaman bir şeyler yedi?" "Neden bilmek istiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bundan sonra söyleyeceğim şey için kendimden nefret ediyordum ama planımı gerçekleştirmeme yardımcı olacaktı. "Ağzını sikerken kusmasını istiyorsan, karnının tok olması gerekiyor."

Göz ucuyla Sinclair'in irkildiğini gördüm. Ellerimi yumrukladım, keşke suratıma bir yumruk atabilseydim diye düşündüm.

"Haklısın." Sinclair'e pis bir sırıtışla baktı. "Ve yemeği pişirenin o olması çok komik olmaz mıydı?"

Dişlerimi sıktım. "Elbette."

"Mükemmel. Gel, kedicik. Yemek zamanı."

Sinclair sobanın yanında dururken gözlerimi ondan ayırmadım. Çocuklara bir işaret göndermek için doğru zamanı bekliyordum ama bu o kadar kolay değildi.

Eve girmeden önce Renner telefonumu aldı ve silahım olup olmadığını kontrol etti. Ben yanımda silah getirmemiştim ama dışarıdaki adamlar silahlıydı.

Üzerimdeki tek şey arabamın anahtarıydı ve sinyali göndermek için arabamın kilidini açmam gerekiyordu.

Adamlar ışıkların yanıp söndüğünü görecekti ve bu da eve saldırımları için bir işaret olacaktı.

Renner, Sinclair'in yanında durmuş, yemek pişirirken onu izliyordu. Ondan uzaklaşması için bir nedene ihtiyacım vardı ve bu neden yemek odasının yanındaki şarap soğutucusuna baktığımda ortaya çıktı.

"Biraz şaraba ne dersin?" Sandalyemden kalkarak sordum. Yemek odasına yöneldim ve Sinclair yanından geçerken kalın kirpiklerinin arasından bana baktı.

Korkmuştu ve keşke ona bir tür güvence verebilseydim.

Yakında her şey bitecek, söz veriyorum.

"Herhangi bir önerin var mı?" Renner bana doğru yürürken ona sordum. "Bunların hepsi yüksek kaliteli şaraplar. Hiçbiri yanlış gidemez." O

Soğutucuyu açtı ve ben de ona biraz yer açmak için kenara çekildim. "İtalyan ve Fransız var. Bir tercihiniz var mı?"

"Hayır."

Tekrar Sinclair'e baktım ve gözlerimle buluşmasını bekledim. Başımı ön kapıya doğru salladım ama ne ima ettiğimi anlamadı.

"Bu çok kuru." Renner söyledi ve ben de ona döndüm. Bana kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece onu kontrol ediyorum. Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için."

Gözlerini Sinclair'e çevirdi, sonra tekrar bana baktı. "Aptalca bir şey yapmaz. O daha iyi bilir."

Sadece başımı salladım. Bunu şimdi berbat edemezdim. "Hangisi?" Sonra dikkatimi tekrar şaraba vererek sordum.

Renner bir şişe alıp bana uzattı ve ben de neye baktığımı biliyormuşum gibi davranarak etikete baktım.

"Ya da bunu açabiliriz." Soğutucuya döndü ve ben de bu fırsattan yararlanarak Sinclair'e tekrar baktım.

Hâlâ bana bakıyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve ben bir kez daha başımla ön kapıyı işaret ettim. Bakışlarını kapıya doğru kaydırđı ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda ondan ne yapmasını istediğimi anlamıştı.

Ve sonra, her şey bir anda oldu.

Elimi cebime soktum ve diğerlerine sinyal göndermek için arabamın anahtarına bastım ve Sinclair ön kapıya doğru ilerlerken şarap şişesinin boynunu kavradım, çevirdim ve Renner'ın kafasına vurdum.

İki eliyle başını tutarak yere düştü ve o hala yerdeyken Sinclair'e buradan gitmesi için seslendim.

Ön kapıya doğru koştu ve Archer'ın sesini duyduğumda içimi bir rahatlama kapladı.

O iyi olacak. *Bu son.*

Bölüm 28

SINCLAIR

Tekrar güvendeydim. Ön kapıya doğru koştuğumda Tabor kapıyı sertçe tekmelemişti. Adrenalin hücumuyla orada durdum ve Tabor yanımdan koşarak geçerken Archer durdu ve elleriyle yüzümü kavrayarak beni kendine çekti.

"Bir şeyin yok. Seni kurtardık. Seni çok seviyorum, Sin. Beni duyuyor musun? Artık güvendesin."

O anda başa çıkmanın tek yolu yıkılmak gibi görünüyordu ve ben de tam olarak öyle yaptım.

Dizlerimin bağı çözülürken ağladım ve omuzlarına tutundum ve kollarını bana doladığında, sonunda bu kâbustan uyanmayı dileyerek gözlerimi çok sert kapattım.

Yine de çok uyanıktım ve bir sonraki en iyi şey buradan uzaklaşmaktı. "Eve gitmek istiyorum," diye ağladım göğsüne doğru.

"Seni eve götüreceğiz. Artık güvendesin." Başıma bir öpücük kondurdu, sonra sırtımda başka birinin ellerini hissettim.

Yerimden sıçradım ama Archer beni yatıştırmakta gecikmedi. "Bu Ford. Bırak seni arabaya götürsün."

Kafamı kaldırdığımda Ford'un kaşlarını çatmış bir şekilde arkamda durduğunu gördüm. "Benimle gel, aşkım."

Archer'a son bir kez baktım, sonra Ford'un beni evden çıkarıp arabaya götürmesine izin verdim. Arka kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti, sonra arkamdan bindi ve kapıları kilitleti.

"Gel buraya. Seni sıcak tutalım," dedi ve kalın bir battaniye çıkardı. Battaniyeyi etrafıma sardı ve ben de onun rahatlığına ihtiyaç duyarak içine düştüm. "Yanımdayım," diye fısıldadı alnıma doğru.

Mümkün olan her duygu göğsümü dolduruyordu ama hissettiğim en büyük duygu rahatlamaydı. Her şeyin bittiğine dair net bir güvence olmasa bile, kendime bittiğini söylemek zorundaydım.

Bunu tekrar yaşayamazdım. Bunu kaldıracak kadar güçlü değildim. Bitkin düşmüştüm. İncinmişim. Yenilmişim. Ve zihnim bu kadar yorgunken

Sonunda umutsuzca ihtiyacım olan dinlenmeye kavuşana kadar bilincim gidip geldi.

ARCHER

Ellerim kan içindeydi ve bu beni biraz tatmin etse de sonuçtan pek memnun değildim.

Renner bunu hak etmişti.

Onu uyardım ama yine de hayatında hiç yapmadığı kadar büyük bir hata yaptı. Aptallığı karşısında hayrete düşmüştüm.

"Şimdi ne yapmamızı istiyorsun?" Tabor sordu. Yumruk kavgasını o başlattı ama ben bitirdim ve Renner şimdi yüzü ve vücudu kanlar içinde yerde yatıyordu.

Hâlâ bizimle birlikteydi çünkü ben lanet bir katil değildim. Ama bilinci zar zor yerindeydi.

"Onu burada bırakalım ve polisleri arayalım." Tabor'a baktım, sonra bakışlarımı Link'e çevirdim. "Orada iyi misin?"

Renner'ın kafasında şarap şişesini kırdığında kolunu kesmişti ve kanaması bizimkinden daha kötüydü.

"İyi olacağım. Dikiş atılması gerekebilir."

Başımı salladım ve omzunu okşadım. "Seni yakında hastaneye götüreceğiz." Renner'a baktım ve yüzünü inceledim. Burnu kırılmış ve dudakları çatlamıştı. Kötü görünüyordu ama vicdan azabı duymuyordum.

Ona yaklaşmak için önünde diz çöktüm ve gömleğini yumruklamak için elimi uzattım. "Bu sana tek emrim olacak, bu yüzden beni dinlesen iyi olur. Boulder'dan ayrılacaksın. Ne iş yaptığın umurumda değil ama o kasabadan gideceksin. Medyanın senin gerçekte kim olduğunu bilmesini sağlayacağım ve detayları saklamayacağım. Yaptığın her şeyi kaybedeceksin ve sana güvenen herkes seni evlatlıktan reddedecek. İşin bitti, duydun mu beni? Bittin! Hayatın bitti." Göğsüne bastırdım ve tekrar ayağa kalktım. "Hadi gidelim. Buradan sonrasını o halleder."

Arkamı döndüm ve evden çıkıp Sinclair'in içinde olduğu arabaya doğru yürüdüm. Arka kapıyı açtığımda, kıvrılmış bebeğimi gördüm.

Ford'un kollarında.

"Uyuyor," diye sessizce bilgilendirdi beni.

Başımı salladım ve ona uzanarak saçlarını güzel yüzünden uzaklaştırdım. "Şimdi eve gidiyoruz. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Renner'ın nesi var?"

"O yaşıyor. Polisleri arayacağız ve yarın, adamlarıyla temasa geçip onlara her şeyi anlatacağım."

Ford başıyla onayladıktan sonra ellerime baktı. "İyi misin?"

"Evet. Link'i hastaneye götürmemiz gerekiyor. Kolunda kötü bir kesik var."

Kapıyı kapatmadan önce elimi son bir kez Sin'in saçlarında gezdirdim. Link ve Tabor'a seslendim ve onlar evden çıktıktan sonra Link'in arabasını işaret ettim. "Onu hastaneye götür. Benim evimde buluşuruz."

Tabor başını salladı, sonra Link'in arabasına bindiler ve gittiler. Arabama binmeden önce eve son bir kez baktım. Ağaçlarla çevrili dar sokakta ilerlerken dikiz aynasından Sinclair'e baktım.

Bunu atlatmak için zamana ihtiyacı olacaktı ve tekrar huzuru bulmasına yardımcı olmamız için bize izin vereceğini umuyordum.

Saat sabahın üçüydü ve hepimiz benim evimde buluşmuştuk. Ford, Sinclair'i yatak odama götürmüştü ve orada derin bir uykuya dalmıştı. Link de kolunda dikişlerle geri dönmüştü. Doktor kesiğinin güzelce iyileşeceğini söylemişti.

"Az önce polislerle konuştum. Renner'ı yakalamışlar ve Manny'yi bulmaya gidiyorlar. Soruşturma yapacaklar ve Sinclair ile konuşmak isteyebilirler," dedi Tabor.

Ellerimi başımın üzerinde gezdirdim ve arkasını kaşıdım. "Sin'in polislerle konuşma konusunda ne hissettiğini yarın göreceğiz. Eğer hazır değilse, bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

"Bu onlara yardımcı olacak ama anlıyorum. Zamana ihtiyacı var," diye kabul etti Tabor. Yanıma oturdu ve burbon bardağına uzandı. "Yaralandı mı?"

"Fiziksel olarak hayır. Zihinsel olarak... harap olmuş olmalı," dedi Link. "Renner beni ona ilk getirdiğinde panik atak geçirdi. Ona yardım edemedim. Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama yapamadım."

Sinclair'i kurtarmak için ne yapması gerektiğini anlaması biraz zaman alacaktı ve Sinclair'in öfkesini ona yöneltmeyeceğinden emindim. Yine de Link mücadele ediyordu.

"İlk sen girdiğin için cesurdun. Hatta oraya girip Renner'la konuşmayı bile başardın. Senin ne için orada olduğunu nasıl fark etmedi?" Tabor sordu.

"Renner değişti. Geçen yıl her türlü uyuşturucuyu kullandığından oldukça eminim," dedi Link ve nedense sesi fazlasıyla emin geliyordu.

Ama bunu sorgulamadım. Sevgilimi geri almıştım ve daha önce de aynı şeyi söylemiş olsam da, bir daha ona bir şey olmasına izin vermeyecektim.

"Renner'dan bir daha haber alamayacağız. Polis tüm gerçeği öğrendiğinde, sonsuza kadar gitmiş olacak."

Bölüm 29

ARCHER

Çocuklar biraz dinlenmek ve üstlerini değiştirmek için eve gittiler ama bu sabah on bir civarında geri döndüler.

Pek bir şey kaçırmamışlardı çünkü Sinclair o sırada hâlâ uyuyordu. Öğle yemeği boyunca da uyudu ve şimdi neredeyse dörtte ayaktaydı.

Oturma odasına inen basamakların yanında, omuzlarına bir battaniye sarmış halde duruyordu. Gözleri şişmiş, saçları uykudan dağılmış ve yanakları kızarmıştı.

Ne kadar masum görüldüğüne gülümsemekten kendimi alamadım. "Selam uykucu." Ayağa kalktım ve onu kollarıma almak için yanına gittim. İsteyerek geldi ve başını göğsüme yaslayarak bana doğru eğildi. "Nasıl hissediyorsun?" Sessizce sordum.

Kollarımda omuz silkti. Bana her şeyi anlatmasını beklemiyordum. Tutsak geçirdiği günlerden sonra olmaz.

Bir elimle sırtını okşarken diğer elimle başını kavradım. Henüz cevaplamaya hazır olmadığı sorulardan devam etmeye karar verdim. "Aç mısın?"

Bu sefer başını salladı.

Güzel.

Yemeğe ihtiyacı vardı. Ve suya.

Başımı kaldırıp Tabor'u arayan çocuklara baktım, sonra da mutfığa doğru başımı salladım. "Ona içecek bir şeyler getirin lütfen."

Dikkatimi tekrar Sinclair'e yönelttim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ne istersin? Bir şeyler pişirebilirim ya da dışarıdan sipariş verebiliriz."

Bunu düşünmek için zaman ayırdı ve bana baktığında "Çorba?" diye fısıldadı.

"Ne tür bir çorba, kedicik?" Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilmek isteyerek sordum.

"Phimai'nin tavuk şehriye çorbasını seviyor. Hemen sokağın aşâğısında," dedi Ford.

Yüzünü avuçladım ve gülümsedim. "Bunu mu istiyorsun?" "Evet, lütfen."

Bu kadın için her şeyi yapardım. O kadar savunmasızdı ki.

"Gidip alabilirim," dedi Ford ve koltuktan kalktı. Yanımıza geldi ve Sin'in sırtını sıvazladı. "Başka bir şey ister misin?"

Başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. On beş dakika içinde döneceğim."

"Ben de seninle geliyorum." Link koltuktan kalktı, gözleri Sinclair'in üzerindeydi. Onu ilk gördüğünde aralarında bir gerginlik olduğunu fark etmiştim. "Sin, şu anda yanında olmamın senin için kolay olmadığını biliyorum. Sorun değil ve anlıyorum. Şimdilik bir adım geri çekilmeye karar verdim. Beni tekrar görmeye ne zaman hazır olacağına sen karar vereceksin."

Sözleri bizi şaşırttı ama kesinlikle doğru olanı yapıyordu. Ben onun yerinde olsaydım, kesinlikle mesafemi korumazdım. Ona yakın olmak için her şeyi yapardım.

Ama yine de Link'in yerinde değildim. Renner'la yüzleşen kişi olmayı o seçti ve çok da iyi bir iş çıkardı. Ve şimdi, ona her şeyi sindirmesi için gereken zamanı tanımak için, ona gereken alanı verdi.

Sinclair onun sözlerine tepki vermedi. Sadece ona baktı ve devam etmesini bekledi.

"Bana ihtiyacınız olursa buralarda olacağım," dedi ve Sin'in gözleriyle tekrar buluşmadan önce biz erkeklere baktı. "Bunu atlatacaksın. Güçlüsün ve adamların senin yanında. Yakında her şey daha iyi olacak." Bir süre onu inceledikten sonra sıkıca gülümsedi. "Görüşmek üzere."

Arkasında Ford'la birlikte çıkarken kimse tek kelime etmedi ve onlar gittikten sonra Tabor dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. "Sence o iyi mi?"

"Onu daha sonra arayacağım. Eminim bunların hiçbiri onun için de kolay olmamıştır. Zamana ihtiyacı var," dedim.

Tabor başıyla onayladı ve mutfaktan almaya gittiği bir bardak suyu Sinclair'e uzattı. "Al bakalım. İç biraz."

Birkaç yudum aldıktan sonra onu kanepeye oturttum ve battaniyeyi vücuduna daha sıkı sardım. "Televizyonu açmaya ne dersin? Bir film izleyebiliriz," diye önerdim.

Sin bana en yumuşak gülümsemesiyle baktı.

"Tamam." "Bir fikrin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Dirty Dancing'e ne dersin? O filmin seni iyi hissettirdiğini biliyorum."

Tabor, Sinclair'i güldüren ağır ve sinirli bir inilti çıkardı.

Kıkırdadım. "Bunun mükemmel bir seçim olduğunu mu düşünüyorsun?" Kalçasını nazikçe sıkarak ona sordum.

"Evet, sanırım öyle." Yumuşakça gülümsedi ve yanıma doğru kıvrıldı.

Film başladığında Tabor'a baktım. "Hayatta kalacaksın kardeşim," diye sırtarak ona güvence verdim ve o da bana gözlerini devirdi.

"Bunu garanti ediyor musun?" "Edemem."

Sin onun eline uzandı ve kucağına çekerek parmaklarını nazikçe sıktı. Onun sessiz hareketleri Tabor'u eritmeye yetti. Ve tıpkı benim gibi, onu mutlu etmek için her şeyi yapardı.

Ford filminden tam on beş dakika sonra geri döndü ve Sin'in istediği çorbayı alırken hepimiz için daha fazla yiyecek de aldı.

Biz yemek yerken film devam etti ve arada bir her birimiz iyi olduğundan emin olmak için Sinclair'i gözlemledik.

Ekrana odaklanmış ve yemeğini yiyordu. Şükürler olsun.

Yemeğini bitirdikten sonra tekrar battaniyenin altına kıvrıldı ve birkaç dakika sonra tekrar uykuya daldı.

Onu hareket ettirmedik ama kanepede uyumasına izin verdik.

Uyanması riskini almak istemedim. Mümkün olduğunca dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Biz de kalkmadık ama söz verdiğimiz gibi onun yanında kaldık. Şu andan itibaren yapacağımız gibi ve hiçbir istisna olmayacaktı.

Bölüm 30

SINCLAIR

İki ay sonra

Çocuklar beni kurtardıktan bir hafta sonra işe geri döndüm. Bu benim için her şeyle başa çıkmanın en iyi yoluydu ve düşüncelerim başa çıkılamayacak kadar karanlıklaştığında zihnimi boşaltmama yardımcı oldu.

Archer ilk başta karşı çıktı ama işe geri dönmeme izin vermesi için ona yalvardım. Kabul etmesi için çok ikna etmek gerekti.

Renner ve Manny Colorado'dan ayrılmışlardı. Archer nereye kaçtıklarını biliyordu ama bana söylemeyecekti. Çünkü umurumda değildi. Onlar gittiği sürece kimsenin isimlerini anmasını istemiyordum.

Medyanın yanlışlarını ortaya çıkarması ve neredeyse tüm müşterilerinin onlarla ilişkilerini kesmesi sayesinde işleri de artık mevcut değildi.

Regina'ya olanları fazla detaya girmeden anlattım ve bu konuda daha fazla soru sormayacağına dair ondan söz aldım. İşteyken Renner'ı ve beni ikinci kez nasıl kırdığını düşünmek istemiyordum.

Yavaş yavaş normal halime dönüyordum. Müdahaleci düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım ve ne zaman aklıma gelseler, zihnimi başka bir şeye odaklamak için elime bir kitap alıp okumaya başladım.

Regina bugün öğle yemeği getirdi ve molamızı verdikten sonra oturup onun yaptığı makarna salatasını yedik. Bu sabah pek iyi bir ruh halinde olmadığımı fark etti ve öğle yemeğinde bana kocasıyla birlikte dağlarda geçirdiği hafta sonundan bahsetti.

Yemekten sonra işe döndük ve öğleden sonranın geri kalanını yeni koleksiyonun paketlerini açarak geçirdik.

Hâlâ bu butiğin çok daha fazla potansiyele sahip olduğunu düşünüyordum ama Mitzi bu konuda hiçbir şey yapmıyordu. Dolayısıyla ben de yapamazdım.

Saat beş civarında butiği kapatmadan önce toparlanmaya başladık ve Archer'ın arabasının dışarıda durduğunu gördüğümde onu orada bekletemeyecek kadar sabırsızdım.

Kapıyı açtım ve içeri g i r m e s i için el salladım, o da arabadan inip yanıma geldi.

"Hey, tatlım." Beni kollarına çekti ve başımın üstünü öptü. "Günün nasıl geçti?"

"İyi. Yavaş," diye cevap verdim, nazik bir gülümsemeyle ona bakarak. "Son zamanlarda insanlar gelmiyor."

"Duyduğuma üzıldüm, aşkım." Sırtımı okşadı ve butiğin etrafına bakındı. "Burada bir şeyler değişmeli."

"Ben de bunca zamandır bunu söylüyorum ama Mitzi beni dinlemiyor," dedim iç çekerek.

"Merhaba, Archer." Regina arkadan göründü. "Bu gece için planınız var mı?"

"Selam Regina. Evet, akşam yemeği için Ford'a gidiyoruz," dedi ama tepkimi görmek için bana bakıyordu.

"Öyle miyiz?"

"Evet. Senin için sorun olur mu?" Başımı salladım.

"Elbette."

"Peki, ne bekliyorsunuz? Gidip yemeğinizin tadını çıkarın," dedi Regina. "Ben burayı kapatacağım. Barney zaten geç kalacak."

"Seninle beklememi istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Oh, hayır. Sen git kendine güzel bir akşam geçir. Ben iyi olacağım."

Archer yanıma sıktı. O gitmek istiyordu ve ben de Barney gelene kadar orada kalmak istemiyordum.

"Tamam. Teşekkür ederim, Regina. Yarın görüşürüz."

Çantamı almaya gittim ve sonra Archer'ı arabasına kadar takip ettim ve benim için kapıyı açmadan önce beni kendisine çevirdi ve arabanın yan tarafına doğru bastırdı.

Elleri yüzümü kavradı ve dudakları dudaklarımı kapladı ve ben hemen onun içinde eridim.

Onların yanına döndüğümde bana sarılmalarına izin verdim ama beni öpmelerine izin vermedim. Yeniden uyum sağlamak için zamana ihtiyacım vardı. Kendime adamlarımın sadece iyi niyetli olduğunu söylemek için.

Tekrar seks yapmadan önce neredeyse bir ay geçti ve bu sadece Archer ile olmuştu. O zamanlar birden fazla kişiyle yapamıyordum ama geçen hafta üçüyle de tekrar yattım.

Ağırdan aldılar, en tatlı sözleri fısıldadılar ve bana sevildiğimi ve hayran olduğumu hissettirdiler.

Onlar da beni zorlamıyorlardı. İsteklerimi dinlediler ve hazır olmadığım hiçbir şeyi yapmadılar.

Doğrusu onları özlemiştim. Daha önce yaptığımız tüm kirli şeyleri özledim ve daha önce olduğum kişi olmak için yavaş yavaş gardımı indiriyordum.

İki yıl önceki kadar kendimden emin olmak istiyordum ve bu yolda ilerlediğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

Ben de onu öptüm ve ellerimi göğsüne koydum ve onu orada tutmak için gömleğini kavradım.

Öpüşü nazık ama kararlıydı ve ben de ara verip biraz soluklanmak isteyene kadar onun hızını takip ettim. Gözleriyle karşılaştım ve gözlerindeki yumuşaklık vücuduma karıncalanmalar gönderdi.

Yakışıklı yüzüne bakarak, "Bugün seni özledim," diye fısıldadım.

"Ben de seni özledim. Hadi gel artık. Diğerleri zaten bekliyor."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, sonra ikimiz de arabaya bindik ve Ford'a doğru yola çıktık.

Oraya vardığımızda Tabor arkamızda durmuştu ve arabadan indiğimde gelip bana sıkıca sarıldı. "Seni görmek güzel, sevgilim. Nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedim ona gülümseyerek.

Sırtımı ovdu, sonra Archer'a merhaba demek için geri çekildi. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, her şey
yolunda." "Buldun
mu?"

Kaşlarımı çattım. *Neyi buldun?*

Archer başını salladı. "Zaten içeride. Ford daha önce aldı."

Neden bu kadar ketum davranıyorlardı? "İçinde ne var?"

Archer sırtıttı ve beni ön kapıya doğru çekmek için elimi tuttu. "Bu kadar meraklı olma."

Burnumu kıvırdım. "Ben meraklı değilim. Gizemli davranıyorsun."

"Belki de sana bir sürprizimiz olduğu içindir," dedi Tabor.

"Sürpriz mi?"

"İnanılmaz bir sürpriz. Bayılacaksınız."

Archer'a baktım, sonra Ford önümüzde belirmeden önce bakışlarımı Tabor'a çevirdim. Sırıttı. "İşte orada."

"Selam, Ford. Sürpriz nedir?"

Kıkırdadılar ve Archer dedi ki, "Önce yemek yiyeceğiz. Sonra hediyeni açabilirsin."

"Şimdi de hediye mi oldu? Hiçbir şey istemediğimi biliyorsun. Doğum günüm bile değil."

"Hâlâ size vermek istiyoruz. Çok seveceksin. Şimdi, hadi. Yemek yiyelim. Yemek hazır." Ford'u yemek odasına kadar takip ettik ve masaya oturduk. Sürprizin ne olduğunu anlamak için odaya baktım ama hiçbir şey bulamadım.

"Bir yerlerde saklı. Onu aramayı bırak," dedi Ford gülerek, yemeği masaya koyarken.

Kaşlarımı çattım. "Kaba."

Yemeğimizi bitirir bitirmez kalktım ve tabakları toplamaya başladım. Ford beni durdurmaya çalıştı ama ona yardım etmem gerektiğini yoksa kendimi işe yaramaz hissedeceğimi açıkladım.

Ama doğrusu tek istediğim bana ne aldıklarını göstermeleriydi. Benim için almış olabilecekleri şeyleri düşünmeden edemiyordum ve her fikir beni daha da heyecanlandırıyordu.

Belki küçük bir şeydi. En sevdiğim kahve dükkanına hediye kartı gibi bir şey. Ne olursa olsun mutlu olurdum. Sadece bilmem gerekiyordu yoksa çıldıracaktım.

Tabor bulaşık makinesini kapatmamı izlerken eğlenerek, "Sanırım zamanı geldi," dedi. "Buraya gel."

Çabucak ellerimi yıkadım, sonra Tabor ve Archer'ın oturduğu oturma odasına yöneldim. Yanlarına oturdum ve Ford sonunda elinde kocaman bir kutuyla görüldü.

Ağır görünüyordu ve birdenbire artık o her neyse onu istemiyordum. "Bu çok fazla."

Archer kıkırdayarak, "Ne olduğunu bile bilmiyorsun," dedi.

"Ama o kadar büyük ki..."

"Bayılacaksın," dedi Ford ve kutuyu önümdeki sehpanın üzerine koydu. "Aç bakalım."

Paketlenmiş kutuya baktım ve bir süre sonra nihayet ona uzandım. Ambalaj kağıdını çekiştirdim ve ne olduğunu görene kadar yırttım.

benim için aldılar.

Çenem düştü ve kalbim çarpmaya başladı. "Aman Tanrım..."

"Bu hepimizden. Ve Link'ten," dedi Archer sırtımı okşayarak. "Beğendin mi?"

Bir dikiş makinesine bakıyordum. Hem de pahalı bir tanesine. "I-"

"Umarız doğru olan budur. Eğer memnun kalmazsanız, her zaman takas edin," dedi Ford.

"Hayır, bu mükemmel. Bu... inanılmaz. Çok teşekkür ederim!" Hayranlık içindeydim. Aslında bana bir dikiş makinesi almışlardı. Yeterli param olduğunda kendim için almak istediğim bir makine.

"Sana bir gün bir tane alacağımızı söylemiştik," dedi Tabor.

"Artık sonunda kendi kıyafetlerini tasarlayıp yaratabilirsin," diye ekledi Ford ve ben de ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim!" Ayağa kalkıp önce ona, sonra Tabor'a ve son olarak da Archer'a sarıldım. "Teşekkür ederim! Bunu çok seviyorum."

"Bir şey değil canım. İzin verirsen seni kumaş almaya ve başlamak için başka neye ihtiyacın varsa almaya götüreceğim."

Kalbim çok doluydu. Bu her şeyle başa çıkmama yardımcı olacaktı. "Teşekkür ederim," dedim milyonuncu kez ve bunun gerçekliğini kavradıktan sonra, dikiş makinesinin yapabildiği her şeyi onlara göstermeye başladım.

Bölüm 31

ARCHER

Daha mutluydu. Zaman geçtikçe daha huzurlu görünüyordu. Ona ihtiyacı olan tüm zamanı verdik ve sabrımızın karşılığını alıyorduk.

Ona dikiş makinesini aldığımızdan beri özenle kıyafetler tasarlıyor ve yaratıyordu. Onu çalışırken izlemek büyüleyiciydi. Kendini kaptırmıştı ve onu bundan kurtarmak çok zordu.

Makine neredeyse üç haftadır ondaydı ve bize şimdiden bir elbise ve üç üst giysi göstermişti.

Yüzünde kocaman bir sırıtişla daireme girmiş, elinde bir kot kumaşı tutuyordu. "Sırada kot pantolon var!" diye duyurdu.

Kıkırdadım. "Bu harika, tatlım."

Kumaşı masanın üzerine bıraktı ve beni bir öpücükle selamlamak için yanıma geldi. Ellerimi beline koydum ve onu kendime çektim, onu tekrar öpmeden önce güzelliğine hayran kaldım.

"Aç mısın?"

"Henüz değil. Alışveriş merkezine gitmeden önce bir sandviç yedim."

Yine tek başına bir yerlere gitmeye başladı. Kendimi aşmak ve ona güvenmek zorundaydım. Kendini tehlikeli durumlara sokmuyordu ve kendini güvende hissetmediğinde her zaman bizden birini arayacağını biliyordu.

Onu her adımında kontrol edemeyeceğimi kabul etmek zorundaydım. Renner ortadan kaybolduğuna göre, hayatını ben devreye girmeden önceki gibi yaşamasına izin vermeliydim.

Benden önce, Sinclair çok özgür bir ruhtu. Hayatı sever ve ne isterse onu yapardı. Sonra ben ortaya çıktım ve onu hayatıma aldım ve onun için her şey değişti.

Bütün suçu üzerime atmama izin vermedi. Sonunda, tüm bunları tahmin edemezdim. Ama bugün bile kendimi kötü hissediyorum.

Ona özgürlüğünü geri vermenin yapabileceğim en zor ama en iyi şey olduğunu kendime itiraf etmek.

"Tabor ve Ford ne zaman geliyor?"

"Her an burada olabilirler."

"İçecek bir şey ister misin?"

"Evet, lütfen."

Onu tekrar öptüm, sonra mutfaka götürdüm. "Buzlu çay?"

Başını salladı ve bar taburelerinden birine oturdu. "Mitzi'yle konuştum." "Öyle mi? Ne hakkında?"

"Tasarımlarım hakkında. Daha az insan geliyor ve butiğin daha trend kıyafetler satarak çok daha iyi olacağını düşünüyorum. Bu yüzden ona tasarımlarımdan bazılarını sergileyip sergileyemeyeceğimi ve insanların ilgi gösterip göstermediğini görüp göremeyeceğimi sordum. O da bunu kabul etti ve butiğin reklamını yapmak için bir Instagram hesabı bile açtı."

"Kulağa harika geliyor, Sin. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Dudaklarını büzdü ve gözlerinde bir heyecan parıltısı belirdi. "Şey... Yardım etmek için yapabileceğin bir şey var."

"Ne oldu?"

Buzlu çayı önüne koydum ve parmaklarını bardağın etrafına doladı. "Reklam vermeme yardımcı olabilirsin. Bülteninizde reklam alanı sattığınızı ve binlerce insanın abone olduğunu biliyorum. Belki... belki butik için o reklam alanlarından birini alabilirim."

Söylediği her kelimeyle sırtışımda daha da genişledi. *O kadar sevimli ki.* "Doğru kelimeyi kullandın. O alanları ben *satıyorum.*"

"Biliyorum-" İç çekti ve yenilmiş görünüyordu. "Düşündüm ki belki sen... bilirsin."

"Bedavaya mı vereyim?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Uh..."

Güldüm ve ona sarılmak için mutfak adasının etrafında yürüdüm. "Parasını ödemek zorunda değilsin, Sin. Ben ödeyeceğim. Eklememi istediğin her şeyi bana gönder, ben de ekibime haber vereyim."

"Gerçekten mi?"

"Elbette tatlım. Senin için her şeyi yaparım. Bence bu yaptığın harika bir şey. Ve eminim tutacaktır. Şimdiye kadar yaptığın kıyafetler inanılmaz görünüyor."

Kollarını bana doladı ve en güzel gözleriyle gülümsedi. "Teşekkür ederim, Archer."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok. Ben sadece gerçeği söylüyorum." Alnından öptüm, sonra o buzlu çayını içerken yanına oturdum.

Butiğin daha fazla ziyaretçi almasını sağladım. Ayrıca Sinclair'in tasarımlarının tüm ülkede tanınmasını sağladım.

Kanepede çıplaktı ve bacaklarını iki yana açmıştı. Tabor, Ford ve ben önünde durmuş, bir yandan siklerimizi okşarken bir yandan da kendine dokunmasını izliyorduk.

Gecelerimiz yavaş yavaş eskisi gibi olmaya başlamıştı ve zamanla Sin bunu daha da ileri götürmemize izin verdi.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Gözlerimi elinden yüzüne doğru kaydırarak sordum.

Dudakları hafifçe ayrılmıştı ve gözleri arzu doluydu. "Evet," diye fısıldadı.

"O zaman tekrar söyle. Ne istiyorsun, kedicik?"

Başını kaldırıp dudaklarını yaladı ve sikimin avuç içime doğru seğirmesine neden oldu. "Kıçımı ve amımı aynı anda becermeni istiyorum."

Tabor titrek bir nefes verdi ve Ford inleyerek bir küfür savurdu. "Lanet olsun."

"Ve senden birini ağzımda istiyorum."

İşte bu kadar. Eğer vücudum üzerinde kontrolüm olmasaydı, hemen o anda boşalırdım. Ve diğerlerinin de aynısını yapacağını biliyordum.

Ama kendimizi tuttuk.

Bir adım öne çıktım ve bu konuda kavga etmemize gerek kalmadan ikimiz de ne yapacağımızı biliyorduk.

Onu kimin sikeceği konusunda hiç kavga çıkmadı. Onun karar vermesine izin verdik ve asla bir sorun olmadı.

Aksini düşünmek istese bile, yetkili olan oydu. Bizden sadece onun istediklerini yapıyorduk ve durmamızı istediği anda duracaktık.

Ve bu sonsuza kadar böyle kalacaktı.

Bölüm 32

SINCLAIR

Zaman geçtikçe daha fazla suçluluk hissettim.

Link'i aylardır görmemiştim ve Archer bana iyi olduğuna dair söz vermiş olsa da, ona karşı olan hislerim konusunda onu bu kadar uzun süre karanlıkta bıraktığım için kendimi kötü hissetmekten alıkoyamadım.

Yapmak zorunda olduğu şey için ona kızgın değildim. Ona kızgın değildim. O gece Renner'la yüzleşecek kadar cesur olan oydu. Ama içten içe, söylediği sözler beni hala etkiliyordu.

Bir gün onu tekrar görmek isteyeceğimi biliyordum. Sadece biraz zaman aldı ama sonunda onunla buluşuyordum.

Bu sabah mesajlaştıktan sonra beni yemeğe davet etti ve işten sonra zaten beklediği restorana gittim.

Onu tekrar görmek garip ya da tuhaf değildi. Kontrolün bende olmasına izin vererek bunu benim için kolaylaştırdı. Zaten oturmakta olduğu masaya ilk gittiğimde ayağa kalktı ve gülümsedi. Merhaba dedi ama yaklaşmadı. İçten içe ona sarılmak istedim ama en iyisinin sarılmamak olduğuna karar verdim.

Oturduk, günlerimiz hakkında konuştuk, sonra yemeklerimizi sipariş ettik. Daha önce birçok kez buraya geldiği için seçim yapmama yardımcı oldu ve nihayet geldiğinde aldığım şeyden oldukça memnun kaldım.

Tabağımdaki her şeyi yedim ve bitirdiğimde Link bana tatlı isteyip istemediğimi sordu.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Doydum ama teşekkür ederim. Yine de bir bardak su daha isterim."

Garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırdı ve bir su daha sipariş etti, sonra arkasına yaslandı ve tüm bu süre boyunca çok rahatsız görünen kravatını gevşetti.

"Seni tekrar gördüğüme gerçekten çok sevindim. Mutlu görünüyorsun. Seni mutlu eden şeylere odaklanabildiğini bilmek güzel."

Ona gülümsedim. Gerçekten mutluydum ve etrafımda beni, benim onları sevdiğimden daha çok seven insanlar vardı. Ama tüm bunların arasında o yoktu.

Masanın üzerindeki eline uzandım ve onu tuttum. "Kendime gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Lütfen sana asla kızgın olmadığımı bil."

Elimi nazikçe sıktı. "Bunun için endişelenme, Sin. Ben üzgün değilim. Ne yapmam gerektiğini ve bunun bizim için ne anlama geleceğini biliyordum. Elbette bana ulaştığın ve yeniden konuşmaya başladığımız için mutluyum ama beni bu kadar uzun süre görmek istemediğin için sana kızgın olmadığımı bilmeni istiyorum. Seninle ve diğerleriyle tekrar birlikte olmama izin vermeden önce biraz daha zamana ihtiyacın varsa bunu anlarım."

Tanrım, bu adamın ne kadar tatlı ve bağışlayıcı olduğu için sonsuza dek minnettar kalacaktım. Ellerimize baktım ve gülümsedim. "Buna gerek kalmayacak. Seni tekrar yanımda istiyorum. Seni özledim."

Gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum. "Ben de seni özledim bebeğim. Ve bu gece kesinlikle muhteşem görünüyorsun. Sana daha önce söyleyerek çizgiyi aşıp aşmadığımdan emin değildim."

"Yapmazdın. Teşekkürler, Link. Bu gece gerçekten güzeldi ve yemekler harikaydı."

"Bir gün buraya tekrar gelebiliriz."

"Bunu çok isterim." Parmaklarımı onunkilere doladım ve gülümsememi engelleyemedim. Birkaç hafta önce kendimi yeniden tatmin olmuş hissetmeye başlamıştım ama şimdi Link de geri döndüğüne göre, nihayet tamamlanmış hissediyordum.

Zihnimin geçmişte yaşadığım tüm karanlıklara geri dönmesine izin vermedim ve geleceğime odaklandım.

Çok sevdiğim dört erkeğime ve nihayet anlam kazanmaya başlayan işime. Yaratıcılığım geri gelmişti ve adamlarımla ya da onlarsız yaptığım her küçük şey beni mutlu ediyordu.

Seks söz konusu olmadıkça, sonunda yine kontrol bendeydi. O zaman da kontrolü hep erkeklere bıraktırdım.

Her zaman.

LINK

Beni henüz tam olarak affetmediğine dair endişelerime rağmen, yatağımdaydı ve battaniyenin altında bana sarılmıştı.

Yemekten sonra yürüyüşe çıktık ve saat ilerleyince onu eve bırakmayı teklif ettim. Onun evine, ama arabama oturduğumuzda, bana kendi evime gitmemi söyledi.

Arabayı çalıştırıp evime gitmeden önce Archer'ı arayıp geceyi benimle geçireceğini haber vermesini istedim. İlişkimizde iletişim ve güven çok önemliydi ve Sinclair'i geri aldığım ilk gece bunu mahvetmek istemedim.

Bize içki hazırladım, sonra dışarıda terasımızda oturduk ve gece gökyüzünü seyrettik.

Çok geçmeden Sin kucağıma oturdu ve öpüşmeye başladık. Sabah pişman olmayacağından emin olmak için önce kendimi tuttum ama öpüşükçe aramızdaki sıcaklık arttı.

Elleri her yerdeydi ve kemerimi çözdüğünde orada daha fazla oturamazdım. Ayağa kalktım ve yatak odasına varana kadar kollarımda onunla içeriye doğru yürüdüm.

Orada onu indirdim ve o güzel elbiseyi çıkarmasına yardım ettim ve o yatağa sürünürken ben de takım elbisemi çıkardım.

O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti.

İkimiz de doruğa ulaştıktan kısa bir süre sonra uykuya dalmıştı ve ben şimdi parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, güzelliğini seyrediyordum.

Şeyler olabilirdi. gitti Farklı bir şekilde. O olabilirdi.
görevden alındı ama o yapmadı.

Ayrıyken ona olan sevgim hala güçlüydü ve şimdi ona geri döndüğümde kalbim her zamankinden daha sert atıyordu.

Ve kesin olarak bildiğim bir şey vardı: sadece ve sadece onun için atmaya devam edecekti. Son nefesimi verene kadar.

EPİLOG

ARCHER

Sekiz ay sonra

Sinclair'ın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bu gülümsemeyi kimse ondan silemezdi. Mitzi'nin yardımı ve giyim üreticileriyle olan bağlantısı ve benim parayla olan bağlantım sayesinde Sinclair, şimdi Adorn Boutique'te satılan kendi tasarladığı kıyafetlerden oluşan bir koleksiyon yaratmayı başardı.

Sinclair butiğın tüm temasını değıştirme fikriyle ona gittiğinde Mitzi can kulağıyla dinlemişti ve elbette Mitzi de aynı fikirdeydi.

Zaten sattığı kıyafetlerden yeterince para kazanamıyordu ve Link ile Ford adil bir sözleşme yaptıktan sonra Mitzi, Sinclair'e butik üzerinde yaratıcı özgürlük verdi.

Bugün büyük bir açılış vardı ve sosyal medya sayesinde butiğın önünde insanlar kuyruk oluşturmıştu. Sosyal medyanın gücünü asla küçümsemedim ama bugün gelenlerin sayısı beni bile şaşırttı.

Bu sabah on birde kapıları açtık ve iki saat sonra Regina yeni kıyafetler için sipariş vermeye başlamıştı bile.

Çoğu ürün tükenmişti ve Sinclair'ın gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Olanlara inanamıyordu. Bu onun hayaliydi. Kendi tasarladığı kıyafetleri, yarattıklarını seven insanlara satıyordu ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım.

Çocuklarla ben daha geride durmuş, her şeyin nasıl olup bittiğini izliyorduk. Arada bir bir müşteri bizim de burada çalışıp çalışmadığımızı ve onlara yardımcı olup olamayacağımızı soruyordu ama onları hemen Sin ve Regina'ya yönlendiriyorduk.

"Mitzi'yi kontrol eden oldu mu? O kadının arkada kalp krizi geçirdiğine eminim," diye şaka yaptı Tabor.

Mitzi tuvalete gitti ama onun da en az bizim kadar bunalmış olduğu belliydi. "İyi olacak," dedim kıkırdayarak.

"Çok teşekkür ederim! Harika bir gün geçirin," dedi Sinclair az önce üç üst ve bir kot pantolon almış olan bir kadına.

Sin, Regina'nın yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için butiğin etrafına bakındı ve bir anlığına kasadan ayrılabilirdiğinde parlak bir gülümsemeyle bize doğru döndü.

Yanımıza geldi ve ellerini çırparak heyecandan çılgılık attı. "Her şey çok iyi gidiyor! Buna inanabiliyor musunuz?"

Link ona, "Senin adına çok mutluyuz Sin," dedi. "Bunu hak ediyorsun." Ford gururlu bir gülümsemeyle "Hepsi senin sayende oldu," diye ekledi.

"Hayır, senin yardımın olmadan bunu yapamazdım. Her şey için teşekkür ederim. Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim."

"Her zaman, sevgilim. Neye ihtiyacın olursa olsun, yardım etmek için her zaman burada olacağız," dedi Tabor ve ben de başımı sallayarak onayladım.

Uzanıp bir tutam saçını geriye doğru taradım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. "Mutlu musun?"

Tabii ki öyleydi. Aptalca bir soruydu ama bunu ondan duymam gerekiyordu.

"Hiç olmadığım kadar mutluyum. Ve en çok da sen yanımdayken mutluyum." Gözlerinde yaşlar vardı ve ağlamaya başlamadan önce kollarıma düştü.

Ona sıkıca sarıldım ve çocuklar bunu büyük bir grup kucaklaşmasına dönüştürmeye karar verdiler. "Seni seviyoruz Sin. Bundan asla şüphe etme," diye mırıldandım saçlarına.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, iki eliyle ceketimi arkadan kavradı. "Seni o kadar çok seviyorum ki kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor."

Söylememize gerek kalmadan hepimiz onun için aynı şeyi hissettik.

Geçmişte pek çok badire atlattık ama her zaman bir çıkış yolu bulmayı başardık. Birbirimiz için yaratılmıştık ve aşkımız saf mutluluktu. Bu andan itibaren Sin hayatta sadece iyi şeyleri deneyimleyecekti.

Ve bu sefer, bu onun kaderiydi.

Seven Rue tarafından daha fazlası bulun

Web sitesi: www.authorsevenrue.com

Amazon: [Seven Rue](#)

Instagram: [@sevenrue](#)

TikTok: [@authorsevenrue](#)

Facebook'ta Okuyucu Grubu: Seven Rue'nun Tabuları